Ducesa nopții

ELOISA JAMES

C Ă R Ț I   R O M A N T I C E

SERIA „DUCESE DISPERATE"

Harriet, ducesa de Berrow, se simte împovărată de responsabilitățile și de obligațiile impuse de titlul nobiliar. În plus, petrecerile și evenimentele sociale nu mai au nici un farmec de când a rămas văduvă de tânără, fiindcă acum este considerată o *femeie plictisitoare*, fără nici un viitor. Dorindu-și să alunge monotonia, se hotărăște să participe la una dintre petrecerile scandaloase organizate la reședința lordului Justinian Strange, cunoscut pentru viața libertină pe care o duce. Însă prezența ei în casa acelui bărbat cu siguranță ar crea un scandal, așa că singura soluție este să se deghizeze – și nu oricum, ci alege să îmbrace haine bărbătești și să pretindă că este un tânăr dornic de aventură.

Așteptând cu nerăbdare o noapte de plăceri nebănuite, Lord Strange este șocat când descoperă că sub hainele unui tânăr naiv se află cea mai frumoasă și mai voluptuoasă femeie pe care a cunoscut-o vreodată. Dar de ce o tânără ca ea își riscă reputația participând la o aventură atât de scandaloasă? Și ar putea el să o ademenească să rămână cu el… pentru totdeauna?

„Eloisa James ne încântă cu surprize,
umor și scene seducătoare în fiecare carte a seriei."
Publishers Weekly

Eloisa James este una dintre cele mai apreciate scriitoare americane de literatură romantică. Cărțile ei au fost publicate în 20 de țări. Majoritatea romanelor sale de dragoste s-au aflat în topul *New York Times* al celor mai bine vândute cărți.

Duchess by Night
Eloisa James

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Ducesa nopții
Eloisa James

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JAMES, ELOISA
Ducesa nopții / Eloisa James
trad. din lb. engleză: Anca Mihăilescu – București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-8017-4

I. Mihăilescu, Anca (trad.)

821.111

ELOISA JAMES
Ducesa nopții

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

Această carte îi este dedicată lui Georgette Heyer. Deși câțiva scriitori dinaintea ei au îmbrăcat femeile în haine masculine (îmi vine în minte Shakespeare), eroinele doamnei Heyer, extrem de amuzante, au stabilit standardele modei în toate romanele de dragoste.

Nu puteam să-mi îmbrac personajele fără ajutorul a trei oameni fabuloși: editorul meu, Carrie Feron, asistenta mea, Kim Castillo, și asistenta mea de cercetare, Franzeca Drouin. Vă sunt enorm de recunoscătoare fiecăreia dintre voi.

Nu în ultimul rând, cititorii de pe pagina mea online (www.eloisajames.com) sunt o permanentă încântare, o provocare și o sursă de idei. Vă rog să intrați pe site și să vă alăturați!

prolog

Justiția ducesei

15 decembrie 1783, tribunalul comitatului, ducatul Berrow
Prezidează onorabilul Reginald Truder

– N-am vrut să mă mărit cu amândoi!

– Problema, zise ducesa și se aplecă în față, nu este că te-ai căsătorit de două ori, ci că te-ai căsătorit cu al doilea soț când primul încă era în viață.

– Ei bine, nu voiam ca Avery să *moară*, explică Loveday Billing. Voiam doar să mă mărit cu John, asta-i tot. Nu m-am putut abține. Eram obosită, mă simțeam singură, iar el... El a stat cu mine într-o seară.

Judecătorul horcăi și Loveday se gândi că era posibil să se fi trezit, dar apoi el începu din nou să sforăie.

Ducesa de Berrow avea o privire blândă, dar își clătină capul spre Loveday.

– Dar erai deja măritată cu Avery – cu domnul Mosley – când te-ai măritat cu John.

Loveday își plecă fruntea.

– Avery m-a părăsit cu trei ani în urmă, zise ea. Nu știam dacă mă mai vrea, pentru că a spus că eram mai proastă decât o scroafă primăvara.

Ducesa avea o anumită grație, asemenea soției unui predicator. Rochia îi era neagră, dar strălucitoare. Părul ei era la fel de frumos, buclat și ondulat și strâns deasupra capului în felul în care obișnuiau doamnele fine să-l poarte. Iar privirea îi era așa de iertătoare, încât Loveday simți dintr-odată că trebuia să spună adevărul. Parcă era iarăși copilă în bucătăria mamei, de unde furase o prăjitură.

– Nu sunt măritată cu adevărat cu Avery Mosley, zise ea. Cu coada ochiului văzu cum Avery își ridică brusc capul. Eram deja căsătorită când m-am măritat cu Avery. Și nu m-am măritat cu adevărat cu el pentru că am avut un preot irlandez pe nume Usher, care mi-a zis în secret că nu a fost o căsătorie adevărată.

Avery probabil se prăbușise de pe scaun la auzul veștii, dar Loveday era concentrată asupra ducesei.

– Tata m-a măritat prima dată când aveam 12 ani.

– Doisprezece!

Ducesa părea un pic șocată, așa că ea încercă să explice.

– N-a fost așa de rău. Eram mai dezvoltată și valoram ceva, așa că nu a fost așa de rău.

– Cum îl cheamă?

– Acela a fost domnul Buckley. Dar a murit, așa că, după ce nu a mai fost domnul Buckley, m-am măritat cu Harold Eccles.

– Nu se întâmplă ca domnul Eccles să fie mort? se interesă ducesa pe un ton plin de speranță.

– E cât de viu poate fi cineva care locuiește în închisoarea datornicilor. Îl vizitez mereu când sunt la Londra. L-au închis pentru două panglici de pălărie și o haină. E de aproape unsprezece ani acolo. Așa că m-am măritat – ea făcu o pauză ca să fie sigură că așa era – cu *monsieur* Giovanni Battista. El era un domn italian, care a zis că mă ia cu el. Dar mi-a dat o pereche de mănuși și apoi a plecat.

– Și pe urmă a apărut domnul Mosley? întrebă ducesa.

Loveday aprobă din cap.

– N-ar fi trebuit să o fac, zise ea. Știam că nu ar fi trebuit. Dar nu știam ce să fac când m-a cerut. Dar apoi a plecat.

– Erai într-o situație dificilă, rosti ducesa. Dacă am înțeles bine, primul soț a murit, al doilea e la închisoare, al treilea a plecat în Italia, al patrulea nu e cu adevărat soțul tău și al cincilea...

– N-am avut pe nimeni care să se îngrijească de mine și de copii pentru că tata nu mai vorbește cu mine de când a apărut italianul.

– Copii? Ducesa se uită prin foile lungi de hârtie care pluteau în jurul mesei. Nu sunt menționați copii în plângerile astea.

Bărbatul sofisticat din Londra care stătea lângă John interveni:

– Nu au fost considerate informații relevante pentru chestiunea prezentă, Excelență. Clientul meu s-a însurat cu ea cu bună-credință, așa cum indică certificatul. Aș putea să mai remarc că aceste proceduri judiciare sunt absolut neobișnuite? Cu siguranță, onorabilul judecător Truder ar trebui trezit.

Ducesa îl ignoră. Loveday ar fi putut să-i spună omului din Londra că acolo, în Berrow, așa se făcea. Truder era un bețiv, dar nu conta cu adevărat pentru că el și ducesa rezolvau lucrurile împreună, așa cum se făcea pe vremuri, ceea ce era destul de bine pentru orașul Berrow.

– Ai cui sunt copiii? întrebă ducesa și se întoarse spre Loveday.

– Ai tuturor, de fapt, zise Loveday fără speranță. I-am dăruit fiecăruia câte unul. Cu excepția lui John, desigur, pentru că abia ne-am căsătorit.

– Ai patru copii? zise ducesa.

– Cinci. Harold, care e la închisoare, are doi.

În sala de judecată se lăsă liniștea. Loveday îl putea auzi pe John cum își mișca picioarele. Dacă măcar... Dar era prea târziu.

– Ești într-adevăr doamna Eccles, remarcă ducesa.

Loveday aprobă din cap.

– Știu că aveți dreptate, doamnă ducesă.

– Excelență! șuieră un bărbat de lângă ea.

– Excelență, repetă ea ascultătoare. Dar Harold e la închisoarea datornicilor.

Ducesa se uită spre boxă, așa că privi și Loveday într-acolo. Acolo erau John, cu ochii lui albaștri, și Avery, cu gura lui mică și supărată, ca întotdeauna.

– De ce ați făcut această acuzație, domnule Mosley? întrebă ducesa.

Avery vru să vorbească, dar problema era că el o voia înapoi, chiar și după tot ce spusese despre ea.

Ducesa se uită la el serioasă. Apoi se întoarse spre Loveday.

– Ai ceva bani? întrebă ea.

– Oh, nu! răspunse Loveday. Nu am alți bani decât ce îmi dau soții mei.

Se lăsă un moment de tăcere și apoi ducesa vorbi pe un ton și mai blând.

– Tatăl dumitale mai trăiește, doamnă Eccles?

– Da, dar el... făcu ea și se opri.

Ducesa își împreună mâinile cu duioșie.

– E bolnav, nu-i așa?

– Așa am auzit, șopti Loveday.

– Iar tatăl dumitale are niște bani pe care ar putea să vi-i lase moștenire?

Loveday se uită la ochii albaștri ai lui John și se simți ca o proastă.

– De asta mă vrea Avery înapoi. Din pricina morii. Și John... Presupun că și John m-a curtat tot din cauza asta. Pentru moară.

John se ridică și plecă, gest care vorbi de la sine.

Avery plecă și el, așa că Loveday plânse un pic, apoi ducesa vorbi din nou.

– Ai greșit foarte mult măritându-te cu atâția bărbați, Loveday.

– Știu, făcu Loveday și își trase nasul.

– O să-i recomand judecătorului să te achite. Dar nu trebuie să te măriți din nou. Vreau să-l scoți de la închisoare pe domnul Eccles. Și apoi să trăiești cu el.

– Așa o să fac, promise Loveday.

Ducesa se întinse şi îl înghionti pe judecător. El sforăi o dată sau de două ori şi se trezi. Ea îi spuse ceva şi el pufni din nou înainte să vorbească.

– Cazul e închis!

Apoi judecătorul se cocoşă iarăşi în scaunul lui.

Loveday rămase acolo o clipă, înainte să-şi dea seama că era liberă să plece. Doar că ducesa voia să o vadă. Aşa că se duse în faţă, iar ducesa o luă de mână. Îi spuse o poveste frumoasă despre domnul Eccles – adică Harold, cel de la închisoare –, care ar fi trebuit să o trateze ca pe o prinţesă pentru că urma să fie proprietară de moară.

Loveday doar zâmbi întruna. Ducesa era cea mai frumoasă şi mai plăcut mirositoare femeie din întreaga lume. Avea un fel caraghios de a vorbi şi idei cam ciudate, dar nu puteai să nu o placi. Mai ales cum stătea acolo şi o ţinea pe Loveday de mână, despre care toată lumea spunea că era proastă ca o scroafă, deşi nu era.

Iar în final ducesa îi dădu 5 lire, pe care să le folosească pentru a-l scoate pe dată pe Harold de la închisoarea datornicilor. Harold nu datora mai mult de o liră sau două, chiar dacă se lua în considerare cazarea, aşa că Loveday încercă să-i dea o parte înapoi, dar ducesa nu acceptă.

Apoi judecătorul se trezi din nou şi păru să aibă o problemă îngrozitoare cu balonarea, aşa că ducesa îi zâmbi lui Loveday de parcă era o persoană normală şi amândouă ieşiră din încăpere.

Loveday Billing nu mai fusese aşa de fericită în toată viaţa ei.

O ducesă o plăcea, o achitase – orice ar fi însemnat asta – şi îi spusese ce să facă.

Aşa că ea făcu întocmai.

capitolul 1

În care Cenușăreasa se îmbracă pentru bal și Zâna cea Bună aduce o gâscă în locul unui dovleac

6 ianuarie 1784, Noaptea Regilor
Bal mascat la reședința de la țară a ducelui de Beaumont

Poveștile pentru copii erau pline de văduve fascinante, deși ele nu erau întotdeauna cele mai drăguțe personaje. Mama vitregă a Cenușăresei probabil se îmbrăcase într-o rochie fermecătoare pentru balul prințului, chiar dacă fiicele ei moșteniseră picioarele mari și limba ascuțită.

Harriet, ducesa de Berrow, își dăduse seama curând după moartea soțului ei că existau văduve încântătoare și văduve care locuiau într-un canal, dimpreună cu prea mulți copii, precum biata Loveday Billing. Existau văduve care dansau toată noaptea cu bărbați mai tineri și văduve acre, care ofereau doar zâmbete ascuțite.

Harriet nu își făcea iluzii cu privire la genul de văduvă care era ea. Ea era genul care locuia într-un pantof, nu conta că nu avea copii și că domeniul ei era mult mai mare decât un canal.

Soțul ei era mort de doi ani și nici un bărbat mai tânăr sau mai bătrân nu o invita la dans. Cele mai multe dintre cunoștințele ei încă aveau acea expresie tragică atunci când se uitau la ea și se îndepărtau imediat ce o salutau, de parcă tristețea ar fi fost molipsitoare.

Se părea că, dacă ți se sinucidea soțul, deveneai genul de văduvă neatrăgătoare.

În parte, era și vina ei. Iat-o aici, la neașteptatul bal mascat al ducesei de Beaumont, dar se costumase

ca într-un personaj fermecător? Sau măcar într-unul malefic?

– Cine ești? se interesase prietena ei Jemma, mai sus menționata ducesă de Beaumont.

– Un personaj din poeziile pentru copii. Poți să ghicești care?

Harriet purta o cămașă de noapte de matroană din bumbac simplu, pe care camerista ei o împrumutase de la menajeră.

Pe dedesubt avea trei jupoane, precum și patru șosete de lână în corsaj. Doar ca să se laude un pic, își arcui spinarea.

– Un personaj din poeziile pentru copii, dar cu pieptul mare, zise Jemma. Foarte mare. Foarte-foarte...

– Piept de mamă, o ajută Harriet.

– De fapt, nu prea arăți a mamă, ci mai degrabă ai rotunjimi foarte voluptuoase. Problema va fi dacă unul dintre oaspeți te va atrage într-un colț și va începe să te pipăie. Nu există vreo poezie despre scurtarea drumului spre pat?

– Nu sunt în drum spre pat, zise Harriet ușor dezamăgită. Și nimeni nu încearcă vreodată să mă pipăie. Și tu cine ești?

Rochia Jemmei era făcută dintr-un material de un roz pal, care se potrivea de minune cu părul ei nepudrat, de un auriu-închis. Pe fustele ei erau cusuți maci de mătase – și avea maci și în păr. Reușea să arate elegantă și neîmblânzită în același timp.

– Titania, regina zânelor.

– Eu sunt Mama Gâscă. Ceea ce rezumă foarte bine diferența dintre noi.

– Despre ce vorbești? o certă Jemma și puse brațul în jurul lui Harriet. Uită-te la tine, draga mea! Ești mult prea tânără și prea proaspătă ca să fii Mama Gâscă.

– Nimeni nu va ști cine sunt, zise Harriet și se trase de lângă Jemma ca să se așeze pe pat. O să creadă că sunt o fantomă grasă și albă.

Jemma izbucni în râs.

– Fantoma unei bucătărese ucise. Nu, ai nevoie doar de o îmbunătățire a costumului purtat de Mama Gâscă pentru ca oamenii să îți admire ingeniozitatea costumului. Așteaptă să-l vezi pe Lord Plaget costumat în Henric al VIII-lea! Are un covor legat în jurul taliei și arată la fel de mare ca un hambar.

– Arăt și eu la fel de mare ca un hambar, cel puțin în partea de sus.

– O gâscă, făcu Jemma. Sigur, ai nevoie de o gâscă și știu exact care e aceea.

– Oh, dar...

Două minute mai târziu, Jemma se întoarse. Cu o gâscă.

– E adevărată? întrebă Harriet îngrijorată.

– Într-un fel. Mă tem că e cam țeapănă. De regulă, zboară pe lângă peretele din salonul de sud. Soacra mea are o atitudine morbidă când vine vorba de aranjatul animalelor moarte pe perete. Poți folosi biata gâscă în seara asta și apoi o lăsăm să zboare spre un loc mai bun, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Harriet luă gâsca în mână, privind-o destul de îndoită. Era împăiată în așa fel încât gâtul să-i stea țeapăn și întins, ca atunci când era în zbor.

– Prinde-o la subraț, zise Jemma.

Harriet se ridică și încercă.

– Nu așa. Uite, întoarce-i capul în sus ca să pară ca o prietenă care îți șoptește la ureche.

Harriet se uită la ochii lucioși ai păsării.

– Asta nu e o gâscă prietenoasă.

Părea gata să sară din mâinile ei și să ciupească pe cineva.

– Nu există gâște prietenoase, zise Jemma. Trebuie să mă duc să văd ce a făcut Isidore cu costumul ei. Am fost mai devreme la ea, iar cameristele rupeau frenetic două

rochii în două. Ea zice că va fi o regină, dar mă tem că va intra în sala de bal îmbrăcată într-o batistă.

– De ce nu se prezintă Isidore cu titlul ei de ducesă de Cosway? întrebă Harriet. Aseară a fost anunțată ca Lady Isidore DelFino.

– Nu cred că l-a cunoscut vreodată pe duce. Adică pe soțul ei, adăugă Jemma. Sau, dacă a făcut-o, a fost pentru cinci minute cu mulți ani în urmă. Așa că își folosește titlul ei, deși în seara asta va fi Regina Palmirei.

– Dacă mi-ai fi spus că plănuiai un bal mascat în Noaptea Regilor, spuse Harriet, punând gâsca jos, aș fi fost și eu regină.

– Se pare că reginele nu poartă prea multe haine, așa că în mod clar te vei simți mai bine în felul acesta. Ar trebui să-i vezi pe cei care aleargă prin casă în căutare de costume. Majordomul stă să înnebunească. E minunat!

Și cu asta Jemma ieși plutind din cameră, lăsând-o pe Harriet cu gâsca.

Era absurd să-și plângă de milă. De fiecare dată când intra în tribunalul judecătorului Truder, auzea poveștile unor oameni a căror viață era mult mai disperată. Chiar luna trecută fusese o fată care furase o jumătate de borcan de muștar și șase portocale. Truder chiar se trezise și avusese de gând să o trimită pe biata fată la muncă silnică, atât de idiot era.

Dar ea, Harriet, nu avea nevoie să fure portocale. Ea era ducesă; și încă destul de tânără și sănătoasă...

Și se simțea singură.

O lacrimă pică pe gâscă, iar ea îi netezi distrată penele.

Nu voia cu adevărat să fie regină, nici a zânelor și nici a Palmirei, orice ar fi fost asta. Ea voia un soț.

Cineva care să stea seara cu ea, exact așa cum spusese Loveday.

capitolul 2

Un alt capitol în care sânii joacă un rol nu lipsit de importanță

Zenobia, Regina Palmirei, își dădu capul pe spate și râse. Corsajul ei se căscă și atârnă periculos pe panta sânilor. Bărbatul elegant din fața ei se învârtea pe vârfuri, cu o mână în aer, precum dansatorul țigan din comedia *Bartholomew Fair*. Zenobia râse din nou și își ridică brațele în aer, imitându-l.

Corsetul Reginei Palmirei, dacă exista vreunul, nu îi acoperea pieptul.

Lui Harriet îi trecu prin minte că un prieten adevărat i-ar fi spus Zenobiei – cunoscută ca Isidore – că sânii ei urmau să-și facă apariția pe parchetul de dans al sălii de bal.

Dar Harriet era așezată pe un scaun la marginea sălii de bal, iar Isidore avea privirea ațintită asupra bărbatului pe care-l seducea, deși seducție nu era cuvântul potrivit. Harriet avea impresia că Isidore era castă. Și că era doar plictisită. Iar Harriet nu putea să îi capteze atenția. Se simțea invizibilă. Cu siguranță era invizibilă pentru cei mai mulți bărbați din încăpere.

Văduvele îmbrăcate ca Mama Gâscă nu erau la fel de căutate precum reginele pe jumătate dezbrăcate, indiferent câtă umplutură era în corsajele lor. Puținul material de pe corsajul lui Isidore era brodat cu pene de păun, ochii fiind marcați cu giuvaiere.

Pe scurt, ochii de păun erau mai populari decât cei de gâscă. Lord Beesby, de pildă, nu părea să-și poată lua ochii de la corsajul lui Isidore, în vreme ce gâsca lui Harriet alunga bărbații. Zăcea lângă ea, capul atârnând de pe scaun, cu ochii mici ca niște mărgele ațintiți în pământ.

Isidore se răsuci din nou cu mâinile în aer. O buclă căzu din coafura ei elaborată. Dansatorii din apropiere

se opriră, fermecați de legănatul șoldurilor ei. Rotunjimile lui Isidore aveau ceva absolut neenglezesc în ele, iar buzele ei roșii, felul în care îi zâmbea lui Beesby, de parcă ar fi fost regele însuși, trebuiau să aibă legătură cu sângele ei italian. Cele mai mult englezoaice arătau - și se simțeau - ca Harriet însăși: îndesate. Materne.

Deși ea nu avea nici un motiv să se simtă maternă, având în vedere că nu avea copii.

În momentul acela, singurul bărbat care ar fi abordat-o ar fi fost Georgie Porgie.

Harriet își mușcă buza. L-ar fi primit bucuroasă pe Georgie Porgie. Cine știa că era la fel de umilitor să nu dansezi când erai văduvă ca atunci când ajungeai prima dată pe piața căsătoriilor? Încă una dintre surprizele fermecătoare ale vieții.

Lordul Beesby dansa cum nu mai dansase niciodată. Cu o mână încă în aer, ca un rege al țiganilor, el se fâțâia țanțoș în fața partenerei sale, genunchii lui înălțându-se tot mai sus. El îi amintea lui Harriet mai degrabă de dragul ei cocker spaniel, Dna Custard. Dacă Beesby ar fi avut coadă, ar fi fluturat din ea extaziat. Era captivat, fermecat, îndrăgostit.

Conform mișcărilor dansului, ar fi trebuit să treacă de mult la altă parteneră, dar el și Isidore renunțaseră - în mod scandalos - să schimbe partenerii și continuaseră dansul fără ei.

Dintr-odată, cu coada ochiului, Harriet o zări pe Lady Beesby, absolut furioasă, croindu-și drum spre cei doi. În momentul acela, corsajul lui Isidore se afla în pragul dezastrului. Harriet sări în picioare, reuși să îi atragă atenția lui Isidore și făcu semn din cap spre Lady Beesby.

Isidore aruncă o privire spre femeia care se îndrepta spre ea, se retrase și strigă:

- Lord Beesby, mă răniți!

Prins în visul său, Lord Beesby nu auzi nimic, rotindu-se fericit încă o dată în jurul ei.

Isidore strigă altceva; Lord Beesby începu să clipească și se opri brusc în mijlocul unei piruete.

Mâna lui Isidore țâșni și îl pocni.

În sala de bal se lăsă liniștea.

– M-ați făcut să cred că mă găseați atrăgătoare! strigă Isidore cu toată bravada unui cântăreț italian de operă. Cum îndrăzniți să mă respingeți după ce m-ați ispitit?

Jemma apăru lângă Isidore și o luă pe după talie.

– Din păcate, Lord Beesby este un bărbat cu principii morale puternice, zise ea cu emfază.

– Oh, nu îmi voi reveni niciodată! plânse Isidore și își duse o mână tristă la frunte.

Jemma o luă de pe ringul de dans. Harriet se înfrână cu greu să nu aplaude.

Lord Beesby stătea acolo cu gura căscată când soția lui ajunse lângă el. Harriet avu impresia că se uita la el cu un nou respect. Era un lucru ca soțul să se facă de râs pe ringul de dans cu o femeie tânără splendidă. Și cu totul altceva ca același soț să refuze o femeie în public.

Lady Beesby îi zâmbi soțului ei, ceea ce trebuia să fie probabil primul gest afectuos după zile întregi. Poate chiar ani. Apoi se întoarse pe călcâie și ieși de pe ringul de dans cu soțul ei parcă mai mic și nedumerit în urma ei. Îi aminti lui Harriet de scroafa ei, Rebecca, atunci când se îndepărtă brusc, plină de indignare. Rebecca avea cel puțin un purcel în urma ei. Sau... Harriet se opri.

În gândurile ei erau doar cockeri spanieli și purcei. Era așa de obositoare încât reușise să se plictisească singură. Trăise la țară, obositoare și melancolică.

Simți cum ochii îi deveniră periculos de încinși. Dar se săturase de lacrimi. Benjamin era deja mort de doi ani. Ea plânsese când murise și plânsese după aceea. Plânsese mai mult decât credea că era posibil ca un corp omenesc să plângă. Plânsese, își dădu seama acum, dintr-un amestec de jale, furie și jenă.

Dar soțul ei se dusese, iar ea încă era aici.

Să se îmbrace ca Mama Gâscă nu avea să îl aducă înapoi. Să stea ca un șoricel la marginea sălii de bal nu avea să-l aducă înapoi. Nimic nu avea să-l aducă înapoi. Dar ce putea să facă? Văduvele trebuiau să fie demne. Iar ea era și ducesă. Având în vedere că nepotul lui Benjamin, actualul duce de Berrow, avea doar 11 ani și încă era la Eton, ea nu era nici măcar o ducesă văduvă. Ea era ducesă, văduvă și o femeie de 27 de ani; și nu putea decide care dintre acești trei termeni era mai deprimant.

Înghiți cu greu în sec. Putea oare să își petreacă restul vieții devenind tot mai palidă, în timp ce părul i se rărea și umerii i se cocoșau? Putea doar privi cum alte femei seduceau și fermecau în timp ce ea medita la purcei grași și cockeri spanieli loiali? Un câine, indiferent cât de loial era, rămânea doar un câine.

Nu putea să-și petreacă restul vieții stând pe lângă pereții sălilor de bal, îmbrăcată ca o mamă, fiindcă nu era și nu avea să fie niciodată.

Trebuia să facă ceva! Să își schimbe viața! Să înceapă să se gândească la...

La...

Plăcere.

Cuvântul îi apăru brusc în minte și rămase acolo, cu toată grația unei picături de ploaie rece într-o zi fierbinte. Isidore în mod evident se distra, flirtând cu Beesby. Acestuia îi plăcuse dansul lor.

Plăcere.

Ea putea să se gândească la plăcere.

Plăcerea *ei*.

capitolul 3

În care este analizată geografia plăcerii

Harriet le găsi pe ducesa de Beaumont și ducesa de Cosway – adică pe Jemma și Isidore – într-un salon mic

după ce cercetase consternată alte încăperi. Fiecare alcov era ocupat de perechi – bărbați și femei. Pe fiecare canapea erau perechi precum prigorii primăvara. Sau, pentru că era un bal mascat, de un marinar și Regina din Saba.

Ea afișă un zâmbet vesel tipic pentru Mama Gâscă și continuă să își ceară scuze de la toată lumea.

Marinarul nici măcar nu ridică privirea când ea intră în salonul galben. Capul îi era aplecat asupra Reginei din Saba cu o asemenea tandrețe și posesie încât Harriet simți că i se frânse inima.

Ea și Benjamin niciodată... Sigur că nu. Doar fuseseră un cuplu căsătorit, nu-i așa? Cuplurile căsătorite nu se sărutau la baluri.

Dar oare Benjamin o sărutase *vreodată* așa? El obișnuia să o sărute într-o manieră repezită, afectuoasă. În felul în care ea își săruta cockerul spaniel.

– M-ai salvat! strigă Isidore când Harriet reuși în sfârșit să le localizeze pe Jemma și pe Isidore într-un salonaș. Lady Beesby m-ar fi mâncat la micul dejun.

– Draga mea, vino și stai lângă mine, mă simt melancolică, zise Jemma și se uită pe după marginea fotoliului.

Erau toți așezați în jurul focului. Harriet ocoli micul cerc și se opri. Ducele de Villiers, o cunoștință mai puțin agreată de ea, stătea întins pe o canapea chiar în stânga șemineului. Se recupera în urma infecției provocate de o rană căpătată într-un duel, iar chipul îi era rigid și palid. Chiar și așa, o privire aruncată spre el o făcu să se simtă ca o văduvă bondoacă și neatrăgătoare. Halatul lui era din mătase italiană, de un mov-închis cu o margine delicată din lalele negre. Era excepțional, neașteptat și absolut superb.

– Vă cer scuze, Excelență, zise ea. Nu mi-am dat seama că v-ați părăsit încăperile.

– Am amenințat că mă voi ridica în picioare ca să dansez sarabanda, zise el cu accentul lui tărăgănat, prin urmare valetul meu draconic mi-a permis să fiu aproape de festivități, chiar dacă nu parte din ele.

Harriet se așeză țeapănă, promițându-și că avea să plece în cinci minute. Putea să pretindă că o durea capul sau că focul era prea dogoritor pentru ea, putea să spună că promisese să se vadă cu cineva în sala de bal – orice ca să scape de lângă Villiers.

– Când intrai tu, Harriet, anunță Isidore, tocmai spuneam că am decis să provoc un scandal.

– Biata Lady Beesby! zise Harriet.

Isidore izbucni în râs.

– Nu cu Beesby. Asta a fost doar de distracție. Vreau să spun că intenționez să creez un adevărat scandal. Genul de scandal care să-l oblige pe soțul meu să se întoarcă în Anglia.

Harriet observă dintr-odată că Isidore avea o bărbie foarte hotărâtă.

– Urăsc să folosesc biata mea poveste ca exemplu, zise Jemma, dar soțul meu n-a considerat niciodată scandalurile motive adecvate ca să călătorească din Anglia spre Franța. Soțul tău e undeva în Orientul Îndepărtat?

Harriet aprobă tăcută. Susținerea unui judecător bețiv o făcuse să vadă destul de multe scandaluri provocate de femei. Adesea, soții lor nu se osteneau să călătorească nici măcar în comitatul vecin ca să le salveze. Dar ducii și ducesele nu apăreau niciodată în fața curții din ducatul Berrow, deci se putea presupune că ducele ținea la reputația sa.

– Mi-e milă de Cosway, zise Villiers încet. Jemma, ai un set de șah în salonul ăsta?

Ea clătină din cap.

– Nu. Și știi și tu că doctorul ți-a spus să nu joci șah. Trebuie să îți revii după febra aia și nu să îți stresezi mintea obosită cu scheme complicate de joc.

– Viața fără șah e neînsemnată, mârâi Villiers. Nu merită trăită.

– Benjamin ar fi fost de acord cu dumneavoastră, zise Harriet fără să se gândească.

Soțul ei se sinucisese după ce pierduse o partidă de șah.

În fața lui Villiers.

Se lăsă o scurtă tăcere în încăpere, când nimeni nu respiră.

Apoi Jemma vorbi.

– Toți ne dorim ca Benjamin să fi fost aici și să joace șah cu noi.

Villiers își întoarse fața spre foc și nu mai spuse nimic, dar Harriet simți că o cuprinse un val de rușine dimpreună cu amintirea scuzelor lui bâlbâite. Villiers fusese pe moarte, arzând literalmente de febră și venise tot drumul până la conacul Jemmei doar ca să se scuze pentru că el câștigase partida care dusese la sinuciderea lui Benjamin.

– Nu mă refeream la... moartea lui, se strădui Harriet să-și găsească vorbele. Dar dacă un doctor i-ar fi spus lui Benjamin că nu putea să joace șah...

– Timp de o lună *întreagă*, interveni Villiers.

– Bietul Benjamin ar fi fost furios, înnebunit.

– Cred că aș fi și eu destul de înnebunită, zise Jemma.

– Tiranicul tău chirurg scoțian ar putea măcar să ne permită să continuăm partida, mârâi Villiers. O mutare pe zi – cât de greu i-ar fi creierului raeu mâncat de molii să suporte asta?

– Chiar nu puteți juca șah o lună întreagă? întrebă Harriet.

– Nu e așa de rău, zise Jemma. Poți citi cărți. Desigur, nu cărți despre șah.

– O lună, repetă Villiers.

Din vocea lui răzbăteau o mare plictiseală și multă suferință, atât de multă încât Harriet nu se putu abține să nu zâmbească.

– Va trebui să vă găsiți alte pasiuni.

– Femei, vin și cântece, sugeră Isidore. Ocupațiile clasice masculine.

– Nu știu să cânt.

– Femeile frumoase, de preferat sirene, se presupune că ar cânta în timp ce sorbiți din vin, răspunse Harriet, plăcându-i cumva imaginea ducelui de Villiers înconjurat de sirene. Dacă ea ar fi sirenă, ar încerca să îi scufunde vasul.

– Dacă știți niște sirene, trimiteți-le la mine! zise Villiers. În momentul ăsta sunt mult prea obosit ca să urmăresc o femeie, cu coadă de pește sau fără.

El chiar părea palid. Având în vedere că Harriet îl disprețuia, se simțea provocator de empatică.

– Știu! Pot să te folosesc în planul meu! exclamă Isidore.

– Nu, declară Villiers fără să deschidă ochii. Nu mă bag niciodată în planuri.

– Păcat, făcu Isidore. Sunt sigură că vestea că ducesa lui se distrează cu faimosul duce de Villiers l-ar aduce aici pe soțul meu bun de nimic. Ultima oară, avocatul lui Cosway spunea că ar fi pe undeva în Etiopia. Se pare că a descoperit izvorul Nilului Albastru. Nu suntem toți foarte bucuroși pentru el?

– Dar, dacă ducele se întoarce să îți apere reputația, bietul Villiers va trebui să se dueleze din nou, zise Jemma. Soțul tău probabil se luptă cu triburi de canibal la micul dejun, Isidore.

– Nu sunt în forma necesară ca să imit hoarde de canibali, zise Villiers pe un ton așa de posomorât încât toți începură să râdă.

– Atunci am nevoie de cineva cu reputația ta, zise Isidore.

– Nu poți să vorbești serios! exclamă Harriet. Chiar speri ca un scandal să îl aducă pe soțul tău acasă?

Isidore se uită la ea cu o sprânceană ridicată și buzele curbate într-un zâmbet dur.

– Poți să te gândești la un singur motiv pentru care să nu o fac? Sunt măritată cu un bărbat pe care nici măcar nu îmi amintesc să-l fi cunoscut. Nu dă nici un semn de îngrijorare cu privire la locul unde mă aflu și nu mi-a

răspuns la nici o încercare de comunicare, deși știu că îmi primește scrisorile.

– Cu siguranță corespondența se mai rătăcește de aici până la Nilul Albastru.

– Din când în când, primesc câte un bilet de la avocații lui din Londra, drept răspuns pentru ce i-am comunicat în vreo scrisoare. M-am săturat de situația asta. Sunt măritată cu ducele de Cosway și vreau să fiu o ducesă adevărată!

– De ce stă Cosway departe de Anglia? întrebă Villiers, deschizând ochii. Ești chiar așa de înspăimântătoare?

El o privi într-un fel destul de interesat.

– De ce nu te duci la el? întrebă Harriet în același timp.

– El e un *explorator*, zise Isidore cu un dispreț profund. Mă poți vedea pe mine călare pe o cămilă, mergând în căutarea lui pe lângă Nilul Albastru?

Harriet nu-și putu stăpâni un rânjet. Ea însăși era destul de rezistentă și ar fi putut – dacă era nevoie – să se cațăre pe o cămilă. Isidore, pe de altă parte, părea exotică și delicată ca o orhidee.

– Dar mama lui nu poate să-l cheme? întrebă Jemma.

– Ea susține că nu a reușit, făcu Isidore. Și spune că nimic nu-l va aduce înapoi acasă, pentru că e cel mai încăpățânat dintre copiii ei.

– Am întâlnit-o pe Lady Cosway de mai multe ori, observă Jemma. Dacă ea ar insista, și regele Angliei ar ceda în fața voinței sale. Aș paria mai degrabă pe ea decât pe fiul ei.

– Exact asta cred și eu. Am încredere că ea va folosi scandalul ca să-l oblige să se întoarcă.

– De când nu a mai fost în Anglia? întrebă Harriet.

– De optsprezece ani. Optsprezece! Mă gândesc că aș putea să divorțez de el din vreun motiv.

– Neconsumarea căsătoriei ar fi o posibilitate, observă Villiers.

– Dar nu sunt proastă. E mult mai bine să fii ducesă decât să nu fii ducesă. Am locuit pe continent. Am vizitat-o pe Jemma la Paris și am petrecut mult timp în orașul meu favorit, Veneția. Dar acum vreau să înceapă viața mea de femeie adultă. Și nu pot să fac asta cât timp sunt prinsă în această jumătate de viață!

Harriet clipi spre ea. Părea că Isidore rostea aceleași lucruri pe care tocmai le gândise și ea.

– Ca să fiu brutal de sinceră, continuă Isidore, m-am săturat să dorm singură. Dacă s-ar dovedi că e un bărbat oribil cu care nu vreau să-mi petrec timpul, ei bine, poate că l-aș părăsi și m-aș întoarce în Italia. Dar măcar nu aș mai avea virginitatea asta ca un talisman. Și aș putea avea un copil.

Harriet se înecă și chiar și Villiers deschise ochii.

– Am auzit cuvântul *virgină?*

– Isidore, ești în mod deliberat provocatoare, zise Jemma și îi întinse un mic pahar de lichior. Încerci să ne șochezi. Te asigur că sunt oribil de șocată, așa că poți să încetezi.

– Virginitatea este posesia cea mai valoroasă a unei femei, zise Villiers, nepărând să fie deloc șocat.

– Aiurea! rosti Jemma iute. Dacă tot suntem așa de intimi cu toții, nu mă deranjează să precizez că o virgină fără minte este o creatură inutilă.

– Ah, dar o virgină *cu minte* este peste prețul rubinelor.

– Am și frumusețe, aș vrea să precizez.

– Vanitate, numele tău este femeie! zise Villiers zâmbind. Deduc că intenționezi să îi lași impresia soțului tău că ai putea produce un pui de cuc care să îi moștenească tot ducatul.

– Chiar intenționezi să îți pierzi virginitatea? întrebă Harriet.

Era așa de fascinant să vadă altă femeie înfruntând singurătatea cu tot curajul care ei îi lipsea! Isidore nu ar sta la marginea unei săli de bal, plângând lângă o gâscă împăiată.

– Nu m-am decis încă, zise Isidore fără să se sinchisească. O să iau o decizie în funcție de cât de mult timp îi va lua soțului meu să se întoarcă. Am nevoie de genul de bărbat potent.

– Care să fie tatăl copilului tău? întrebă Villiers. Țin să spun că e o conversație fascinantă. Nu cred că am văzut vreodată plănuit un adulter cu atâta lipsă de emoție și de scrupule.

– Aș prefera să fie potent în materie de scandal, zise Isidore. Cineva ca tine, Villiers. Dacă aș flirta cu tine, vestea ar ajunge în Africa până la sfârșitul lunii. Harriet, tu trebuie să știi cine e cel mai scandalos bărbat din Anglia în afară de Villiers!

– Oh, Villiers nu e cu adevărat scandalos! zise Harriet.

Villiers deschise ochii.

– Mă surprindeți, Excelență. Cu adevărat.

– Nu știu de ce. Nu ați încălcat niciodată regulile bunei-cuviințe.

– Am copii din flori, zise Villiers, părând ușor jignit.

– Care nobil nu are? replică Harriet.

– Sunt ușor deprimat de un sentiment brusc de inadecvare, zise Villiers. Nu sunt cu adevărat scandalos. Bună-cuviință. Mândria mea a fost spulberată.

Harriet îl ignoră.

– Nu există bărbați interesanți în înalta societate.

– Și mai rău, bombăni Villiers.

– Atunci cine e cel mai scandalos bărbat din Anglia, după părerea ta? întrebă Isidore.

– Lord Strange, desigur, zise Harriet.

– *Lord* Strange? făcu Isidore, încruntându-și sprâncenele. Cu siguranță, un lord face parte din înalta societate.

– Nu și Strange, zise Villiers, sorbind dintr-un pahar cu apă. Strange e cel mai bogat bărbat din Anglia, cu un șiling în plus sau în minus. La un moment dat, regele i-a acordat un titlu. La urma urmei, el tot salvează economia engleză. Strange ar putea foarte bine să plătească

pentru un ducat dacă ar vrea, dar mi-a spus că singurul motiv pentru care a acceptat titlul e că i-a plăcut cum suna Lord Strange.

– E un tip straniu, foarte inteligent și cu adevărat scandalos, zise Harriet. Nu ca bărbații care susțin că sunt cuceritori în Londra, dar se plimbă ca niște cântăreți de operă...

Villiers gemu.

– E nebun după arhitectură – se povestește că și-a construit propria copie după turnul înclinat din Pisa, continuă ea.

– Am văzut originalul, zise Isidore. Cu siguranță Strange nu și-a câștigat interesanta reputație copiind un arhitect italian nepriceput.

– Reputația sa pare să fie generată de adunătura stranie de persoane cu care locuiește, zise Harriet.

– Actori și actrițe, interveni Villiers. Cei care lucrează pe străzi și cei care lucrează la curte. Inventatori, oamenii de știință. Strange se laudă că fiecare persoană interesantă din țară ajunge la un moment dat și pe domeniul lui.

– E adevărat, zise Harriet. Aș prefera să citesc despre cineva puternic din guvern sau de la vreo universitate, dar rubricile de bârfe consemnează că aceștia nu îl vizitează pe Strange.

– Cum și-a câștigat averea? întrebă Isidore. E un fel de negustor, cumva?

– Oh, nu! Tatăl lui e un baronet foarte respectabil, răspunse Villiers, cu un cap coroiat ca un vultur bătrân. A fost un fel de problemă în familie cu ceva ani în urmă. S-ar putea ca mama lui să fi fugit de acasă. Sau o soră? Poate o mătușă? În orice caz, Strange este un gentleman și ca origine, și ca educație, dar nu-l vezi niciodată la adunările obișnuite. Se duce unde vrea, în timp ce găzduiește o petrecere de casă permanentă.

– Mi-ar plăcea să îi fac o vizită, zise Jemma. Am cumpărat o mică piesă de șah superbă, o regină pe care

o vânduse la un magazin de curiozități. Mi-a promis tot setul dacă îmi fac curaj să îl vizitez, așa a spus.

– Minunat! spuse Isidore. Voi merge acolo pe dată!

– Oh, dar... începu Jemma.

– Dar ce? o întrerupse Isidore. Îmi doresc să provoc un scandal, iar acest bărbat pare ideal ca să dea naștere unui scandal pentru mine. Mă voi amesteca printre toate acele femei ușoare și printre oamenii de teatru și mă voi simți foarte bine în timpul ăsta. Și voi flirta nebunește cu gazda, provocând astfel un scandal care va ajunge direct la urechile soțului meu.

– Ai de gând să flirtezi cu Strange însuși? zise Harriet. Reputația ta ar putea fi distrusă în toată Anglia doar dacă pășești pe ușile de la Fonthill, ca să nu mai vorbesc de flirtul cu Strange. Nimeni nu flirtează cu Strange.

– De ce Dumnezeu nu? întrebă Isidore. E hidos? Eu flirtez cu toată lumea! Asta dacă nu... Isidore își încreți nasul. E mai scund decât Lord Beesby? Există un anumit fizic de care nu mă pot preface interesată.

– Oh, nu! Adevărul e că arată chiar foarte bine, zise Harriet.

– Atunci voi fi prima care va flirta cu el. Într-un fel foarte public, desigur.

– El nu flirtează, îi explică Harriet. Se culcă cu femeile, dar nu se joacă cu ele.

– Va flirta cu mine, anunță Isidore. Încă nu am întâlnit un bărbat care să nu poată fi învățat să flirteze. Tot ce trebuie să faci e să-l convingi că a te avea în pat e o posibilitate și *voilà*!

Harriet izbucni în râs.

– Mi-ar plăcea să îți văd lecțiile!

– Atunci trebuie să vii cu mine, zise Isidore, rânjind și ea.

– Eu? N-aș putea face așa ceva. Doar nu ai de gând cu adevărat să vizitezi Fonthill. Pur și simplu nu se cade. Pentru noi... vreau să spun.

– Noi? făcu Isidore încruntată. *Noi* este prescurtarea pentru bărbați proști ca Beesby și bărbați înalți și nepăsători ca soțul meu. Ce îmi pasă mie de *noi?*

– E util să ai o reputație bună, zise Jemma.

– De unde știi? întrebă Isidore. Tu ți-ai părăsit soțul cu ani în urmă, Jemma. L-ai lăsat în Anglia și ai plecat la Paris – și nu-mi spune că ți-a păsat de reputația ta în toți acești ani! Nu când ai dat petreceri la care până și Maria Antoaneta ezita să vină...

– Deși o făcea întotdeauna, interveni Jemma.

– Dar ai fost la granița a ceea ce se cădea timp de ani întregi – ba chiar dincolo de buna-cuviință, declară Isidore. Iar acum îmi spui că există un loc în Anglia pe care nu îndrăznești să-l vizitezi? De ce? Ce se poate petrece acolo? Te va lovi o mare dorință pentru un actor și vei avea o aventură cu un bărbat dintr-o categorie socială diferită?

– Ei bine...

Dar Isidore abia începuse.

– Pentru că despre asta vorbești cu adevărat! zise ea, iar accentul italienesc deveni mai puternic. Voi toți spuneți că Strange e scandalos și nu e unul dintre noi pentru că este doar fiul unui baronet. Pentru că el, spre deosebire de noi, nu e duce sau ducesă!

Harriet se uită în jur. Până în acel moment nu își dăduse seama că toate erau ducese, cu excepția lui Villiers, care era duce.

– Se pare că trăim într-o atmosferă așa de rarefiată încât nu putem flirta cu bărbați care nu au stema ducală pe ușa trăsurii, zise Isidore foarte tăios. Tu, Jemma, care ai aprins urechile Parisului cu petrecerile tale cu satiri pe jumătate dezbrăcați, te plângi de Strange pentru că nu e duce!

– Problema e mai complicată decât o prezinți tu, Isidore, răspunse Jemma. Dacă un bărbat flirtează cu o ducesă, flirtează cu rangul ei. Când se prefac a fi atenți, dar tu nu vezi lingușeala ascunsă, atunci ești nesăbuită.

Nici un bărbat nu uită rangul în momentul în care te sărută – mai ales dacă rangul e cel mai înalt din țară.

– Nu pot crede asta!

– Nici tu nu vei putea uita cu adevărat de rangul tău, zise Jemma fără remușcări – poate numai dacă te afli într-o încăpere ca asta, în care avem aceleași titluri. Scandalul provocat de flirtul tău va fi fără îndoială mai mare din cauza poziției sociale mai joase a lui Lord Strange, dar îți va reduce plăcerea. În orice caz, eu nu te pot însoți. Am terminat cu lucrurile scandaloase.

– De ce? întrebă Isidore.

– Pentru că mi-a cerut-o soțul meu. Beaumont are multe responsabilități în Camera Lorzilor și nu-i e de ajutor în carieră faptul că soția lui capătă un anumit renume. Și crede-mă, Isidore, oricine vizitează Fonthill va căpăta un anumit renume!

– Prea bine! făcu Isidore. Un renume este exact ce îmi doresc. Îi voi scrie soacrei mele de îndată ca să o informez despre planurile mele, apoi îi voi scrie avocatului lui Cosway și îi voi spune să îmi trimită fonduri la casa lui Strange.

– Din experiența mea, când o femeie decide să-și piardă virginitatea, nu prea poți opri acest impuls, zise Villiers. Ar fi ca și cum ai încerca să pui stavilă...

– Te rog să nu termini această frază! zise Jemma, întrerupându-l.

Villiers părea să fi acceptat decizia lui Isidore.

– Am fost invitat la Strange și intenționam să mă duc acolo după petrecerea asta, dar nu pot să te iau cu mine. Asta doar dacă nu organizez un grup de oaspeți. Sau dacă ai avea o însoțitoare.

– Am renunțat la însoțitoare în urmă cu doi ani, se răsti Isidore. Când am împlinit 21 de ani și nu se zărea nici un soț pe nicăieri, mi-am lăsat mătușa să se întoarcă în Țara Galilor. Voi călători singură.

Villiers se uită la Jemma.

– Te rog să-i spui prietenei tale focoase că nu poate să călătorească spre casa lui Strange neînsoțită și, aș adăuga, neinvitată.

– Eu sunt ducesă, chiar dacă nu folosesc titlul, spuse Isidore pe loc. Arată-mi reședința care va refuza să o primească pe ducesa de Cosway!

– Lui Strange nu îi plac titlurile, zise Villiers. Ai avea mai mult succes să fii primită ca Lady DelFino.

Jemma clătină din cap.

– Nu te pot însoți, Isidore. Chiar nu pot.

– Pot să merg eu cu ea, zise Harriet.

Ea își auzi cuvintele cu acel straniu dublu sens pe care îl imprimi vorbelor când nu te gândești bine înainte să vorbești. Pur și simplu îi ieșiră de pe buze.

Se lăsă un moment de tăcere mormântală. Toți trei se întoarseră să se uite la ea.

– Tu? făcu Isidore.

– Nu trebuie să iei avântul ei în serios, zise Jemma. Va uita de planul ăsta până mâine-dimineață.

– Nu, nu voi uita, declară Isidore.

– De ce să nu mă duc? întrebă Harriet. Dacă ducele de Villiers ne însoțește pe amândouă, nu vom fi refuzate.

Villiers izbucni într-un râset scurt.

– Probabil suferiți de febră mai mult decât mine.

– Nu poți să te duci draga mea, pentru că nu ești o destrăbălată ca mine, zise Jemma. Și nici o destrăbălată în pregătire ca Isidore.

– Poate că nu sunt o destrăbălată, zise Harriet, dar nici nu prea sunt altceva cu adevărat. Nimeni nu mă recunoaște pentru că am locuit la țară mult timp. Asemenea lui Isidore, sunt o ducesă fără duce. Dar, spre deosebire de tine, nu ar afecta cariera nimănui dacă mi s-ar păta reputația.

– Toată lumea te știe! zise Jemma îngrozită. Tu ești draga noastră Harriet!

– Sunt o văduvă bondoacă care a locuit la țară în timpul căsniciei și după aceea, zise Harriet plat. Soțul meu s-a sinucis, iar cei din înalta societate care nu dau vina pe mine pentru moartea lui îmi plâng morbid de milă. Nimeni nu va acorda nici o atenție faptului că mă duc sau nu la casa lui Strange.

– Nu dau vina pe tine pentru sinuciderea lui Benjamin, zise Villiers. Dau vina *pe mine*. Și Dumnezeu știe că am dreptate să o fac.

Ea îi zâmbi ușor.

– A fost viața lui – și decizia lui. Nu e nimeni de vină.

Spre surprinderea ei, el îi întinse mâna. Iar ea i-o luă. Nu era nevoie să mai spună ceva. Mâna lui era surprinzător de consolatoare pentru cineva cu o limbă așa de ascuțită și inconfortabilă cum era Villiers.

– Cât timp a trecut de când s-a sinucis soțul tău? întrebă Isidore. Și te rog să mă ierți că nu știu. Sunt doar de câteva luni în țară.

– Doi ani și jumătate, zise Harriet. Am ieșit de mult din perioada de doliu și pot să mă duc la orice petrecere doresc.

– Atunci mi-ar plăcea să mă însoțești, zise Isidore.

– Nu mi-o pot imagina pe vreuna dintre voi la Fonthill! exclamă Jemma. Din ce am auzit, casa lui Lord Strange este o orgie bahică nesfârșită.

– Splendid! zise Isidore brusc.

În mintea lui Harriet, părea pregătită să se arunce direct în scandal.

Jemma clătină din cap.

– Harriet nu e...

– Cu siguranță nu e îmbrăcată pentru vreo orgie, interveni Villiers.

Harriet se uită în jos la hainele ei. Uitase că era îmbrăcată ca Mama Gâscă. Dar de ce să nu fie parte dintr-o orgie?

– Vreau să merg! Sunt îmbrăcată într-o cămașă de noapte, sunt deja pe jumătate în dormitor.

În ochii lui Villiers apăru un zâmbet crispat.

– Putem să purtăm amândouă costume. Eu o să mă prezint ca actriță, zise Isidore cu un zâmbet răutăcios.

Villiers clătină din cap.

– Toți se îmbracă așa în casa lui Lord Strange și nu se ostenesc cu explicații. El e proprietarul Teatrului Drury Lane, așa că are casa plină de actori. Dar cred că e o idee bună să mergi în costum, zise el spre Harriet. Și sub nume fals.

– Ceva precum rochia lui Isidore? N-aș putea.

N-ar putea să poarte o bucățică de material care abia să îi acopere sânii.

– Nu, făcu Villiers. O deghizare mai complicată de atât. După cum spuneam, lui Strange nu prea îi plac titlurile și nu și-ar dori o ducesă – sau două – la ușa lui.

Harriet simți o înțepătură de umilință. Desigur, Villiers nu voia să o vadă într-o costumație așa de decoltată ca a lui Isidore.

– Ce sugerezi? Să merg deghizată în bărbat?

Era o glumă. Cuvântul îi zbură de pe buze, dar...

– N-ai putea fi așa de îndrăzneață, zise Isidore râzând.

– Excelența Sa nu are nevoie să dea dovadă de curaj, zise Villiers. Vă rog să vă amintiți că tocmai a purtat o gâscă în sala de bal, îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte. Cred că nici Sfântul Gheorghe nu a dat dovadă de o asemenea îndrăzneală când a pornit la luptă împotriva balaurului. Deși nu sunt sigur...

Ochii lui adăstară gânditori pe pieptul ei.

Harriet ridică bărbia, își băgă mâna în mânecile ei voluminoase și scoase o șosetă de lână rulată. Și încă una. Și o a treia și a patra.

Apoi își netezi materialul peste piept.

– Cred, zise ea rece, că aș arăta foarte bine ca bărbat.

– Într-adevăr, zise Villiers, ideea nu e rea.

capitolul 4

În care cutiile de argint și păcatul sunt enumerate și explicate

7 ianuarie 1784, Fonthill, domeniul de la țară al lui Lord Strange

– Nu-mi place pudra lui albastră de păr, remarcă Eugenia Strange. *Papa*, mă asculți? Astăzi părul lui e acoperit tot de pudră roșie, iar ieri era albastră. Cred că arată mai bine cu roșu. Nu ești de acord, *papa?*

– Absolut.

Justinian Strange, cunoscut de prietenii apropiați drept Jem, lăsă cuvintele fiicei sale de opt ani să curgă pe lângă el în timp ce se apleca încruntat asupra desenului architectural de pe biroul său.

– Știi ce i-a făcut Augusta, *papa?* L-a încuiat în dulap. Ea a spus că era chinuită de faptul că era înconjurată de bărbați proști și i-a permis să iasă din dulap doar când a promis că îi va tapița trăsura cu mătase galbenă. O să coste 200 de lire. Dar ea spune că cerceii ei cu diamante costă 300 de lire – pe aceia i-a primit de la domnul Cornelys. Am întrebat-o dacă l-a încuiat și pe el în dulap, dar nu a făcut-o.

– Mă așteptam să nu o facă, zise Jem și ridică privirea de pe desenul la care muncise toată după-amiaza. Eugenia, ce crezi despre ideea de a pune o pardoseală falsă în sala de bal? E foarte ingenios, nu?

Fiica lui ocoli masa și se opri lângă umărul său.

– Mecanismul acesta ar face platforma să se ridice, *papa?* zise ea și puse degetul fix în locul care trebuia.

– Exact.

– De ce?

– De ce? Pentru că ar fi uimitor, zise el destul de încet. Masa s-ar ridica dintr-odată când ar fi vremea pentru cină.

Dar fiica lui clătină din cap.

– Uimitor nu e un motiv destul de bun, *papa*. Uimitor e când domnul Hodes poartă pudră roșie în păr – și te asigur că ăsta nu e un motiv bun.

El îi trase corpul mic spre el.

– Tu ești vocea rațiunii mele, zise el în buclele ei. Ai petrecut timp azi cu guvernanta?

Eugenia nu răspunse și schimbă vorba.

– *Papa*, știai că doamna Mahon a adus paisprezece cutii de argint filigranat? Le poartă peste tot cu ea.

– Ea are rolul principal în *Opera cerșetorilor*, nu-i așa? Încă nu am cunoscut-o. Ce ține oare doamna Mahon în cele paisprezece cutii?

– Bilete de amor. Cred că are paisprezece protectori – foarte mulți. Domnișoara Linnet mi-a spus că, atunci când juca *ea* la Hyde Park Theater, un prinț i-a dăruit zece perechi de cercei cu diamante. Câte una pe seară timp de zece seri. Aș prefera și eu diamante în loc de cutii de argint.

– O observație prudentă, făcu Jem și își dădu scaunul în spate. O cutie valorează câteva lire, Eugenia, dar un diamant poate fi foarte scump. Deși bănuiesc că nu vei avea niciodată un protector. Îți voi da câți cercei dorești.

Eugenia avea nasul ușor cârn și ochii dulci căprui ai mamei sale, dar în rest arăta exact ca el, ceea ce însemna că avea o față ciudată pentru un copil. El se privi în oglindă. Arăta la fel ca întotdeauna: palid, prea tras la față.

Deștept, presupuse el. Genul de pomeți ca de uliu arătau acceptabil la un bărbat de 30 și ceva de ani, dar destul de straniu la o copilă. Nu putea decât să spere că ea avea să crească și să arate mai bine.

De fapt, ea arăta destul de straniu și din alte puncte de vedere.

– Cu ce ești îmbrăcată? făcu el și se uită mai atent.

– Cu costumul de călătie. Dar am pus o jupă de mătase dedesubt, pentru că îmi place cum se vede negrul pe sub roz. Uite, *papa!*

Ea făcu o piruetă și, într-adevăr, se văzu un ușor fluturat pe sub rochia ei sumbră.

– Mă face să mă simt mai festivă când sunt îmbrăcată în roz. Și am prins trandafirii ăștia aici, iar eșarfa contrastează, vezi?

– Ce a zis guvernanta ta despre asta?

– Nu ne-am văzut astăzi. E îndrăgostită.

– Nu știam. De cine e îndrăgostită?

– Ei bine, foarte mult timp a fost îndrăgostită de tine, *papa*.

Jem clipi.

– De mine?

– Cred că a văzut prea multe piese de teatru. Ea era convinsă că o vei descoperi, iar eu voi înceta să mai fiu orfană de mamă. Ea tot timpul spune că sunt orfană de mamă și nu înțelege când îi explic că, pentru că nu am cunoscut-o pe mama, nici nu îi simt lipsa.

Jem putea simpatiza cu guvernanta. Firea practică a Eugeniei spulberase multe visuri, inclusiv cel al podelei false spectaculoase.

– Dar ea și-a dat seama până la urmă că tu nu aveai să o observi.

– Dar o observ, protestă Jem. Nu o fac?

– Ei bine, nu ai observat când a plecat pentru zece zile, *papa*. Ce culoare are părul ei?

– Părul domnișoarei Warren?

El făcu o pauză.

– Nu cred că ai *văzut-o* vreodată cu adevărat, *papa*.

– Ba sigur că da, Eugenia!

Ea îl făcea să se simtă vinovat.

– Doar eu am angajat-o! Și am purtat mai multe conversații despre progresele tale la franceză și matematică.

– Ea urăște matematica. Trebuie să o învețe odată cu mine, să știi. Și nu e foarte pricepută.

– De ce nu mi-ai spus că a plecat pentru zece zile?

– Mi-am zis că aș avea nevoie de o pauză de la școală, zise Eugenia senină. Ți-aș fi spus la un moment dat, *papa*, dar ea s-a întors. Și apoi s-a îndrăgostit de un servitor.

– O alegere mult mai potrivită decât mine, zise Jem. Care servitor?

– Cel cu sprâncenele negre, groase, zise Eugenia, sprijinindu-se de umărul lui.

Jem o trase în poala lui, iar ea rămase așezată acolo cu picioarele lungi legănându-se până aproape de podea, dar tot ușoară ca un fulg.

Când era mică, părea așa de fragilă încât el se temuse că oasele ei erau ca ale păsărilor, cu aer în mijloc.

– O să te îndrăgostești vreodată, *papa?* întrebă Eugenia, sprijinindu-și capul cu păr negru pe umărul lui ca să-l poată privi.

– Sunt îndrăgostit de tine, păpușica mea, zise el. Asta e de ajuns pentru un bărbat.

– Casa e plină de femei frumoase, remarcă ea.

– Presupun că da.

– Multe dintre ele și-ar dori ca tu să te îndrăgostești de ele.

– Din nefericire, genul acesta de lucruri nu poate fi aranjat la cerere.

– Mamei i-ar fi plăcut să te îndrăgostești.

El pufni.

– Cum ai putea să știi asta, având în vedere că mama ta a murit înainte să apuci să o cunoști?

– Eu și ea suntem foarte asemănătoare, zise Eugenia fără ezitare. Ei i-ar plăcea exact ce îmi place mie. Și eu cred că ai fi mai fericit dacă ai avea pe cineva al tău, *papa*.

– Să te îndrăgostești este doar un fel de a obține ce îți dorești, îi spuse Jem. Ca o cutie de argint. Dacă vreau un ornament, mi-l cumpăr.

– Doamna McMahon probabil nu își permite să cumpere cutii de argint, remarcă Eugenia. Are un manșon foarte frumos, dar pantofii sunt destul de scâlciați.

– Într-adevăr, ai dreptate. Ea se îndrăgostește pentru a primi cutii de argint. Din fericire, eu îmi permit oricâte cutii de argint doresc.

– Iubirea înseamnă mai mult decât atât, zise Eugenia, foindu-se veselă.

Nimic nu-i plăcea Eugeniei Strange mai mult decât o discuție animată în care ea își punea la încercare inteligența și talentul argumentativ alături de cele ale tatălui ei.

– Te concentrezi pe bani, ceea ce e o slăbiciune din partea ta.

– Dar pe ce ar trebui să mă concentrez? întrebă Jem prevăzător.

Chiar dacă stabilise de la bun început metoda de educație a unui copil prin stimularea unor reacții de bun-simț, nu era sigur că își dorea ca aceeași claritate să includă chestiuni legate de dormitor. Nu la vârsta asta. Și cu siguranță nu dacă el trebuia să le explice.

– Iubirea e o chestiune de inimă, zise Eugenia. Shakespeare spune că nimic nu ar trebui să stea în calea a doi îndrăgostiți.

– Am fost de acord amândoi luna trecută să nu-l mai citezi pe Shakespeare, sublinie Jem.

– Nu am citat. Am rezumat doar.

– Nu sunt sigur că doamna McMahon vorbește despre genul ăsta de iubire, zise el și mai prevăzător.

– Ei, sigur, doamna McMahon e o concubină. Sau poate că e mult mai corect să spunem că joacă uneori rolul unei concubine, zise Eugenia prompt.

– Ce...

– O văd ca un personaj într-o piesă. Există în bibliotecă o veche piesă de teatru numită *Răzbunarea lui Cupidon* – o femeie foarte rea pe nume Bacha spune în primul act că intenționează să „îmbrățișeze păcatul ca pe un prieten și aleargă să-l întâmpine".

Jem încercă să se gândească ce sugestii ar putea să-i ofere guvernantei Eugeniei în materie de cărți de citit data următoare când avea să o vadă.

Dar Eugenia nu se opri nici măcar să respire.

– Doamna McMahon îmbrățișează păcatul ca pe un prieten. Pentru că, serios, ce altceva poate să facă? Doar trebuie să mănânce.

– Și să mai adune niște cutii de argint, comentă Jem, neputând rezista.

– Iubirea nu înseamnă păcat, îi spuse Eugenia. Și categoric nu înseamnă cutii de argint. Când ne gândim la iubire, trebuie să ne gândim la guvernanta mea, care e îndrăgostită de servitorul cu sprâncene ca gândacii. Pentru că iubirea e oarbă, *papa*.

– Asta e un citat! Am spus fără citate!

– E un aforism, îl corectă ea. Se întâmplă să fi fost repetat în numeroase piese, dar e de proveniență necunoscută.

Vestea bună era că guvernanta își câștiga în mod evident leafa, având în vedere că fiica lui folosea cu pricepere cuvinte precum proveniență. Vestea proastă...

– M-am îndrăgostit o singură dată, de mama ta, dulceață. Și asta s-a întâmplat pentru că părinții mei au forțat căsătoria. Așa că va trebui să renunți la ideea de a dansa la nunta mea.

– Pur și simplu nu ai cunoscut femeia potrivită, îi spuse fiica lui.

– După cum spuneai, casa e plină de femei frumoase. O sumedenie.

– Frumusețea nu e totul, *papa*.

Jem se uită în jos la chipul straniu și aspru al fiicei lui.

– Dar nu vreau să mă îndrăgostesc. Am constatat că doar oamenii care doresc să se îndrăgostească o fac. Ceea ce vreau să demonstrez e că guvernanta ta a dezvoltat o afecțiune pentru mine, dar a transferat-o prompt asupra unui servitor păros când s-a ivit ocazia.

– Asta are sens, îi spuse fiica lui după o clipă.

Era o reflecție tristă asupra vieții sale, se gândi Jem, faptul că era foarte încântat de laudele unei fete de opt ani.

– Dar, făcu Eugenia, revenind în forță, poate că pur și simplu nu știi ce vrei. E o stare de fapt destul de obișnuită. Chiar dramaturgul George Chapman...

– Nu începe! zise Jem.

– Nu aveam de gând să îl citez, se plânse ea. Încercam doar să rezum o argumentație.

Jem se cutremură. Cine ar fi crezut că avea să îi fie invadată casa de un copil cu memorie uimitoare și care nu avea nimic altceva de făcut decât să îi citeze din memorie bucăți mari din piese de teatru?

În mod evident era vina lui pentru că invitase actori să-și exerseze piesele la Fonthill.

A fi părinte ascundea o sumedenie de capcane, i se părea lui. O decizie clară – să aducă actorii la Fonthill ca să nu trebuiască să călătorească în Londra pentru spectacolele lor – complicase lucrurile de îndată ce se intersectase cu Eugenia.

Între timp, ea sărise de pe genunchii lui.

– Mă voi dedica activității de a-ți găsi o pereche, zise ea.

– Poftim?

– O pereche!

Ea se opri la ușă și se uită înapoi spre el – o combinație dragă, fermecătoare, stranie între el și Sally.

– Asta dacă nu vrei să te răzgândești în privința guvernantei mele.

– Nu, zise el ferm. Nu vreau deloc o soție, Eugenia.

Dar ea plecase.

capitolul 5

În care masculinitatea este descrisă în detaliu

7 ianuarie 1784, reședința de la țară a ducelui de Beaumont
Ascultate la ceai

– Secretul pentru a fi bărbat, zise ducele de Villiers, este să gândești ca un bărbat. E chiar foarte simplu.

– Exact așa aș descrie și eu asta, râse Isidore. Simplu.

Villiers îi aruncă o privire.

– Lăsând la o parte obscenitățile, dacă o persoană pare masculină, toată lumea va presupune că este bărbat. Dacă o persoană din apropiere pare neîncrezătoare, spune că te duci să urinezi. Bărbații nu se așteaptă ca femeile să cunoască cuvântul ăsta. Sau spune ceva despre mădularul tău.

– Mă duc să... întrebă Harriet și simți cum se îmbujorează. Oh, desigur! Pot să fac asta.

– Și ai face bine să umfli pantalonii în față, zise Villiers.

– Aliniindu-te astfel cu cea mai mare parte dintre bărbații englezi, interveni Jemma.

– Totul e foarte vulgar, se plânse Harriet.

– Bărbații sunt vulgari, zise Villiers. Dacă ești în mod natural cizelată și delicată în gândire, atunci nu-ți pune o pereche de pantaloni, Excelență.

– Pot să fiu vulgară, zise Harriet brusc.

– Dacă reușești să te descurci cu vulgaritatea, deja ai reușit pe jumătate să fii bărbat. Bărbații sunt foarte direcți în discuțiile despre chestiuni de budoar. Nu spunem niciodată că un cuplu *dansează în așternuturi* și nici nu folosim alt gen de eufemism. Cuvintele vechi anglo-saxone vor prevala.

– Vorbește mai ales despre tine, sugeră Jemma. Pentru un bărbat nu există subiect mai nobil decât el însuși.

– Dar, făcu Harriet confuză, nu aș vorbi despre mine însămi, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Villiers o studie.

– Ți-ai trăit viața la țară. Ai face bine să fii Cope, al doilea nepot al meu. El e destul de ciudat și niciodată nu e văzut la oraș. Are o mamă care îl răsfață – asta explică efeminarea.

– Nu sunt... începu Harriet și apoi își dădu seama de absurditatea a ceea ce voia să spună. Presupun că voi fi ușor efeminată.

– Va trebui să înveți să mergi ca un bărbat. Pot să te echipez cu hainele necesare, zise Villiers, dar mersul e important. Poți să fumezi?

– Categoric nu. Dar îmi vor plăcea hainele. Urăsc să port crinoline. Tot timpul mă lovesc de uși, ca să nu mai vorbesc de persoane.

– Dar cu părul ce o să faci? întrebă Isidore. Dacă îți tai părul acum, nu-l vei mai purta ridicat niciodată.

Harriet zâmbi.

– Dar nu-l port ridicat nici acum. Ea făcu un gest spre aranjamentul ei modest de bucle și de tapaj. Cele mai multe sunt adăugate dimineața de cameristă. Părul abia dacă îmi ajunge până la umeri.

– Foarte deștept, zise Jemma. Eu mă tot gândesc să încerc o perucă.

– Mă îndoiesc că ai putea să o faci cu succes, zise Harriet. Părul tău are o culoare aurie așa de frumoasă! Dar al meu e de un castaniu plicticos și e ușor de asortat.

– Părul tău nu e plicticos!

Harriet ridică din umeri.

– Cine ar ști, având în vedere toate onduleurile, încrețitul și pudra? Îmi va plăcea foarte tare să fiu bărbat, dacă asta înseamnă să nu-mi mai îndrept părul.

– Bărbații nu își îndreaptă și nici nu își ondulează părul, declară Villiers.

– Unii o fac. Sunt destul de sigură că Saint Albans își ondulează părul. Și poartă ruj de buze.

– Eu nu o voi face, zise Harriet.

– Nu te-aș lăsa, spuse Villiers. Dacă facem asta, o facem cum trebuie. Asta înseamnă că vei fi creația mea.

Jemma râse.

– Creată după imaginea lui Villiers – vei fi un mare succes, Harriet!

Harriet își mușcă buza. Ideea de a fi creația lui Villiers, după perioada în care ea încercase să-l seducă și el o refuzase, era umilitoare.

Ea nu era singura care își amintea de seara aceea. În adâncul ochilor lui negri exista o sclipire batjocoritoare care spunea „Nu o poți face". La urma urmei, când ea îl sărutase în trăsură, el făcuse ceva așa de șocant încât ea chiar îl pălmuise. El știa că ea era o femeie de la țară plictisitoare și conservatoare.

– Nu e nevoie să exagerăm, zise el. Am putea să te îmbrăcăm ca pe mătușa bătrână a lui Isidore de la țară. Ai fi o însoțitoare bună și nimeni nu și-ar pune întrebări în privința ta.

Furia din pieptul lui Harriet se simțea ca un foc. Ea se purtase ca o proastă când încercase să-l seducă pe Villiers, iar el avusese dreptate să o refuze. Benjamin fusese cel mai bun prieten al său și ea îl sărutase dintr-un impulsul nepotrivit – ca Benjamin să o observe ca soție.

Dar ea nu era o mătușă bătrână de la țară.

– Nu cred că voi avea nici cea mai mică problemă să joc rolul unui bărbat, zise ea. Va trebui doar să-mi amintesc să-mi rearanjez pantalonii în partea din față măcar o dată pe oră, atrăgând atenția asupra umpluturii pe care am pus-o dimineață acolo, și mă voi adapta perfect.

Ea își lăsă privirea să alunece sub talia lui.

– O lovitură sub centură, zise Villiers.

– Chiar sub centură, aprobă Isidore.

– Din fericire, mi-am adus croitorul meu cu mine. Vei avea nevoie de absolut tot, de la cizme la peruci.

– Poate să-ți ia măsură pentru cizme și voi trimite la Londra după ele, zise Jemma.

- Trebuie să mă întorc la Berrow pentru ședințele de judecată înainte să pot călători spre Fonthill, zise Harriet încruntată.

Villiers ridică dintr-o sprânceană.

- Un judecător idiot prezidează la tribunalul de pe domeniul meu, îi spuse Harriet. Așa că respectăm vechile obiceiuri. El doarme după ce a băut brandy zdravăn cu o seară înainte și eu dau deciziile. Altminteri, le dă tuturor muncă silnică, indiferent de faptă sau de adevăr.

- Cine e actualul duce?

- Are unsprezece ani și e la Eton, răspunse Harriet.

- Trebuie să o cunoști pe mama lui, Lady Brewyn, interveni Jemma. Ea locuiește actualmente la Paris cu un bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr. O femeie veselă, din ce se povestește.

- Eu am grijă de domeniu pentru nepotul meu, zise Harriet, și asta include și tribunalul comitatului, cel puțin până când ajunge la majorat sau până când actualul judecător e înlocuit.

- Te voi aștepta să te întorci de la ședințele de judecată, îi spuse Isidore. Între timp îmi voi trimite scrisorile în care îmi voi declara intențiile. Sunt sigură că durează o vreme să te întorci din Africa.

- Sunt teribil de amuzat de planul ăsta, spuse Villiers.

- Nu există nimic mai bun decât un act nebunesc din când în când, zise Jemma. Și ție iți va face bine, Villiers.

- Faptul că Excelența Sa zace aici, recuperându-se de pe urma unui duel, sugerează că actele nebunești îi stau în fire, zise Harriet încet.

Apoi zâmbi la ochii mijiți ai lui Villiers și spre ochii amuzați ai Jemmei.

Se simțea ca o nouă Harriet.

Nu ca o văduvă.

Nu plictisitoare.

O Harriet sălbatică, una care făcea o nebunie, o Harriet care vedea viața ca pe o provocare, nu ca pe un eșec.

capitolul 6

Justiția ducesei – partea a doua

1 februarie 1784, tribunalul comitatului, ducatul Berrow
Prezidează onorabilul Reginald Truder

– Dacă înțeleg corect, domnule Burch, acuzatul pretindea că era bărbier.

– Și apoi mi-a furat peștele! exclamă domnul Burch, ținându-și implorator privirea ațintită asupra ducesei.

El auzise că ea era singura care se asigura că se făcea dreptate.

– Peștele dumitale, zise ducesa.

– Ce pește? Ce pește? lătră judecătorul.

Avea obrajii teribil de roșii și un nas foarte coroiat. Arăta mai degrabă ca un pușcăriaș cu o durere de cap decât ca un judecător.

– Era peștele pe care a pretins că l-a trimis negustorul de mărunțișuri soției mele, zise domnul Burch.

Își îndreptă din nou privirea spre ducesă. Oricine putea să-și dea seama că ea era cea care asculta cu adevărat; judecătorul sorbea din nou dintr-o ploscă.

– N-a fost numai peștele, îi explică domnul Burch. Mai întâi a pretins că e bărbier și a reușit să intre la mine în casă. Apoi a furat o cupă de argint pe care soția a trimis-o de la argintar, pretinzând că a venit să livreze peștele.

– Deci nu era peștele dumitale?

– Ei bine, era... Presupun că era peștele lui. S-a întors și a luat peștele și i-a spus soției mele că...

– Muncă silnică, declară judecătorul, uitându-se urât prin sala de judecată.

Ducesa îi puse o mână pe braț.

Vorbi încet, dar Tom Burch tot reuși să o audă.

– Acum încerc să dau de capul poveștii, Reginald.

– Nu-mi place peștele, făcu acesta.

Ea îl bătu din nou pe braț.

– Deci putem să renunțăm la acuzația legată de furtul peștelui, domnule Burch, deoarece acuzatul v-a trimis peștele și apoi l-a luat înapoi. Dar asta a fost o stratagemă ca să reușească să intre în casă și să fure cupa de argint.

– A fost prins cu ea! zise domnul Burch triumfător. Prins cu mâța-n sac! Într-adevăr! Cu cupa!

– Acuzatul susține că l-ați rugat să ducă cupa înapoi la argintar ca să o inscripționeze.

– Dacă așa ar sta lucrurile – și nu stau așa –, de ce era sub patul lui?

– Muncă silnică, făcu judecătorul după ce mai luă o dușcă. Insist de data asta, Excelență! Omul a furat un pește.

Ducesa oftă și se întoarse spre docher.

– Oscar Sibble, asta e a treia oară când apari în fața tribunalului, de fiecare dată pentru escapade destul de originale, care implică bunuri furate.

Burch observă că Sibble nici măcar nu-și lăsă capul în jos, deși orice om cu bun-simț ar fi făcut-o. În schimb, rânji.

– Nimeni nu a fost rănit, zise el. Cupa e înapoi acasă la domnul Burch.

Judecătorul își miji ochii.

– Luați-l! răcni el dintr-odată.

Ducesa îl bătu din nou pe braț.

– Nu putem face asta, Reginald. Coloniile sunt în război, îți amintești? Nu mai transportăm oameni acolo.

– Atunci aruncați-l în mare de pe coastă! zise judecătorul. Poate să înoate la afurisiții americani, oricum cei mai mulți tot de aici au fost transportați.

– Două săptămâni de muncă silnică, zise ducesa. Și, domnule Sibble, singurul motiv pentru care nu vă alegeți cu pedeapsa cu închisoarea este că a fost recuperată cupa. Dar viața nu e un joc, domnule Sibble. În sala

de judecată se lăsă un moment de tăcere. Dacă veți mai apărea în fața Curții, veți primi pedeapsa cu închisoarea.

– Pe viață, adăugă judecătorul însetat.

Polițistul îl târî pe Sibble de acolo, iar ducesa se întoarse spre domnul Burch.

– Se pare că ați avut o perioadă plină de necazuri, domnule Burch. Vreau să vă laud pentru reținerea de care ați dat dovadă în fața acestor umilințe.

Tom Burch se îndreptă de spate.

Toată lumea râsese de el și spusese că era un prost pentru că își pierduse cupa de argint din pricina unui pește. Dar ducesa de Berrow credea că el dăduse dovadă de reținere.

Își puse pălăria și ieși mândru din sala de judecată. Ea nu era un judecător adevărat, desigur. Dar asta aveau în Berrow și era mai bine decât nimic.

Toată lumea îl salută dând din cap în timp ce ieși.

capitolul 7

În care sosesc oaspeți ciudați în casa lui Lord Strange

5 februarie 1784, Fonthill, domeniul de la țară al lui Lord Strange

Lord Strange nu reușise niciodată să-și ignore complet majordomul, deși încercase adesea. Povy simțea nevoia să facă anunțuri de trei sau patru ori pe zi și, deși Jem îi indicase deseori că nu avea nici un interes în chestiuni gospodărești, majordomul insista să îl informeze.

Așa că Jem nu își înălță capul când îl auzi pe Povy pășind în hol și își aminti doar să monteze un zăvor pe partea de interior a ușii în timp ce majordomul se oprea în dreptul biroului său.

– Au sosit vizitatori, milord. Poate că ați dori să îi salutați.

– Îi voi saluta diseară, ca de obicei.

El se trezise în miez de noapte cu două idei: una pentru un sistem de suspendare a podurilor și alta pentru un madrigal. Pusese să se deseneze podul în cărbune, iar madrigalul în patru părți era un succes. Podul arăta foarte frumos, dar avea impresia că bătnele portante păreau suptasolicitate. Poate dacă mai cobora un pic arcul...

– A sosit ducele de Villiers, anunță Povy.

– Îi place apartamentul de catifea, nu-i așa? Îi place toată acea splendoare frivolă. Spune-i că o să ne vedem la cină.

– E însoțit de ducesa de Cosway.

Jem ridică privirea.

– Cine naiba e asta?

– Din câte știu eu, ducesa de Cosway are cam 60 de ani și trăiește retrasă în Colchester.

– Oh, Dumnezeule! zise Jem rânjind. Înțeleg că însoțitoatea lui Villiers nu este o bătrână de la țară?

Povy tuși.

– E posibil totuși ca tânăra femeie să fie soția actualului duce de Cosway, fiul mai devreme menționatei ducese. Înțeleg că s-a căsătorit la o vârstă foarte tânără și apoi a plecat din țară. *Debrett's* nu consideră că mariajul a ajuns la maturitate.

– Adică nu e consumat, cu alte cuvinte, zise Jem și trasă din nou o linie pe sub pod.

– Exact.

– Crezi sau nu că această tânără femeie e viitoarea mireasă?

– E posibil.

– Dar e la fel de posibil ca Villiers să fi adus o femeie frumoasă decorată ca un miel de Crăciun. Va trebui să o salut și pe presupusa ducesă la cină, Povy. Pune-i pe Villiers și pe tânăra femeie în camere alăturate.

– Da, milord. Sunt însoțiți de un tânăr pe care ducele l-a prezentat ca pe o rudă, domnul Cope.

– Nici de el nu am auzit.

– E destul de tânăr, zise Povy.

Era evident din tonul lui că Povy considera că tânărul bărbat era prea fraged pentru natura exuberantă a unei petreceri în casa lui Lord Strange.

– Asta nu e problema noastră, Povy. S-a instalat deja noua mea secretară, domnișoara DesJardins?

– Tânăra franțuzoaică pare destul de confortabilă, milord. Plănuiește o distracție pentru mâine. Ceva care se numește *Ospățul tahitian al lui Venus.*

Jem începu să zâmbească.

– Știam eu că va înviora distracțiile. În ultima vreme, au fost destul de plicticoase. Tahitian ca în Tahiti?

– Impresia mea este că nu există o mare legătură, cu excepția faptului că Tahiti e o țară foarte călduroasă, ceea ce încurajează lipsa hainelor, zise Povy revoltat. Domnișoara DesJardins a solicitat ca focurile din sala de bal sudică să fie aprinse la capacitate maximă și menținute. El își drese glasul. Ați putea să-l încurajați pe ducele de Villiers ca mâine să își țină tânăra rudă în cameră. Domnișoara DesJardins vorbește despre douăsprezece virgine.

– *Douăsprezece?* făcu Jem și izbucni din nou în râs. Probabil face trafic cu miracole. Nu există nici una sau nici unul în casă.

– Domnul Cope... începu Povy.

Jem își miji ochii.

– Băiatul are o față remarcabil de inocentă.

– Inocența e o perioadă din viață, nu o pată de neșters.

Dar Povy își știa stăpânul de mulți ani și îi aruncă o privire severă.

– Domnul Cope nu este pregătit pentru *Festinul lui Venus.*

Jem se ridică și oftă.

– Presupun că o să cobor. Aș putea la fel de bine să îl văd cu ochii mei pe acest copil. Ce nebun e Villiers

să aducă un inocent în casa mea! Povy, îți amintești de Wilkinson, nu-i așa? Avea o față nevinovată, pe cuvânt!

– Un chip foarte diferit de cel al lui Wilkinson, zise Povy.

Jem ura să își lase munca, dar îl plătea pe Povy regește ca să știe astfel de lucruri. Casa uneori tremura de păcatele adunate sub acoperișul ei, dar un lucru pe care nu putea și nu avea să-l tolereze era pierderea inocenței. Nici o tânără femeie nu juca o virgină tahitiană în casa lui dacă nu o făcea pentru plăcere. Și nici un domn Cope nu avea să-și piardă nevinovăția dacă nu voia să o facă.

Deși, sincer, nu-și amintea de vreun tânăr despre care să creadă că avea nevoie să fie protejat. Tânăra rudă a lui Villiers probabil trăgea de lesă.

– Nu a existat o perioadă în viață când ai tânjit să vezi un festin cu virgine tahitiene, Povy? întrebă el în timp ce ieșea din cameră.

– Nu, făcu Povy revoltat.

Asta lămuri problema, așa că Jem își continuă drumul spre parter.

Cincisprezece minute mai târziu, intră în micul salon roz fără să fie anunțat, făcu o pauză de o clipă ca să își studieze musafirii și apoi înjură în barbă. Povy era un miracol inteligent și chibzuit, de care nu ar fi trebuit niciodată să se îndoiască.

Exista un singur cuvânt pentru domnul Cope: adorabil. Avea păr ondulat, castaniu, strâns într-o coadă simplă la spate cu doar un pic de pudră. Purta o haină foarte frumoasă; aproape că nu putea să fie ruda lui Villiers fără să dea dovadă de un simț dezvoltat al stilului. Dar ochii îl trădau. Erau excepționali, și nu doar din pricina culorii lor și a genelor care ar fi putut să fie demne de o prințesă. Erau... proaspeți.

Jem îi aruncă lui Villiers o privire cu ochii mijiți. Era ceva ciudat în toată situația. În primul rând, Villiers nu

se culca cu femeia pe care o târâse după el, presupusa ducesă de Cosway, ducesa care nu exista. Ea era drăguță, desigur, la fel de sclipitoare și înflăcărată ca un păun, dar Villiers vorbea cu ea fără cea mai mică urmă de dorință în privire.

Pe de altă parte, Jem nu era sigur că Villiers mai putea simți dorință dacă era așa de bolnav pe cât arăta. Omul pierduse destul de mult din greutate, probabil vreo douăzeci de kilograme.

Domnul Cope stătea foarte aproape de Villiers, cu ochii rotunzi ca două farfurii. Jem urmări privirea lui Cope, care se uita la o statuie pe care o adusese din Creta dintr-un impuls. Sărutul acela dintre Marte și Venus era o aroganță. Sigur, erau căsătoriți din punct de vedere mitologic. Dar întreaga chestiune a virtuții maritale era cumva deranjată de faptul că Marte purta un coif și nimic altceva.

– Villiers, spuse Jem, pășind în față.

Ducele se întoarse și făcu o plecăciune. Chiar și așa slab cum era, tot arăta ca un duce din cap până în picioare.

– Am face bine să îți găsim un pat, zise Jem ca un fel de salut. El auzise că Villiers era bolnav, dar nu-și dăduse seama până acum cât de aproape fusese de moarte. Era o senzație stranie, așa că vorbi mai departe pe un ton aspru. Arăți ca naiba!

– Sunt mai bine decât eram. Dar nu am voie să joc șah, așa că mă bazez pe tine și pe farmecele tale dubioase ca să mă distrezi, Strange.

– Va trebui să-ți găsești singur distracții, zise Jem și se întoarse spre așa-zisa ducesă și făcu o plecăciune.

– Bună dimineața, Excelență.

El văzu pe dată că ea *era* ducesă.

Una destul de țipătoare, în stil italian, dar știu imediat că se uita la ducesa de Cosway. Sau poate la *viitoarea* ducesă de Cosway mai exact.

Fu un miracol că reuși să facă o reverență, având în vedere că rochia de călătorie părea să fi fost cusută pe corpul ei.

- Mă onorați, zise Jem cu evidentă lipsă de sinceritate.

Ea nu era genul de oaspete de care se bucura. Lui îi displăceau titlurile, mai ales cele înalte, fiindcă păreau să le dea celor care le dețineau dreptul să se poarte ca niște proști detestabili. Ea avea să fie pretențioasă, șocată și probabil avea să plece indignată într-o zi sau două.

Dar apoi ea îi zâmbi, cu pielea ei caldă, italiană și gura dulce, rubinie, iar el se răzgândi. Gura aceea avea ceva răutăcios, o sugestie a unui sărut sau a unui sărut furat atârna într-un colț.

Ea poate că era virgină, dar nu părea genul de femeie care putea fi șocată.

Domnul Cope, pe de altă parte, era așa de naiv încât înghițea în sec ca un băiat de școală.

Jem era arareori șocat în viață, dar acum era surprins. De când decisese să își deschidă casa oricui i se părea – lui sau lui Povy – interesant, văzuse tot soiul de dorințe. Foarte puține îl interesaseră și nici una nu îl surprinsese.

Dar acum era surprins. Surprins de bruscul interes pe care îl simțea – rușinos – pentru domnul Cope. Pentru un mărunțel cu ochii mari și nici urmă de barbă.

Pentru un bărbat. „Pentru Dumnezeu!", se gândi Jem cu dezgust. Dacă asta însemna să îmbătrânească, atunci nu voia așa ceva.

Și își propuse să stea departe de Cope.

– Ce vârstă are tinerelul pe care l-ai adus cu tine? reuși să-l întrebe discret pe Villiers câteva minute mai târziu.

– 22, zise Villiers. Știu că arată ca un heruvim, dar nu te lăsa păcălit, Strange!

– Ce vrei să spui?

– E un desfrânat fără margini. Face pe inocentul pentru că atrage doamnele. Așteaptă să îl vezi cu ele! Leșina

când îl văd. Cad pe spate literalmente. Dar e un băiat bun și nu profită.

– Mai încearcă, zise Jem cu voce dură. Casa asta poate fi destrăbălată, Villiers, dar ți-aș mulțumi dacă l-ai face pachet și l-ai trimite înapoi la mama lui acasă.

Villiers își miji ochii într-o expresie periculoasă, dar Jem nu se dedase niciodată dorințelor vreunui duce și nu avea de gând să înceapă acum. Mai ales cu unul dintre puținii bărbați din Anglia despre care credea că se aflau la același nivel intelectual cu el.

– Îmi displace ideea că îmi este folosită casa ca un fel de domeniu de afirmare pentru inocenți.

Din răspunsul lui Villiers răzbătură o urmă de amenințare, dar și o stranie încordare amuzată:

– Desigur, nu e un cuceritor, nici pe departe. Dar are 22 de ani și e la fel de îndreptățit ca oricine la o viață plină. Cu siguranță ai fi primul care să susțină asta.

– Ce vrei să spui? Cum a fost viața lui până acum?

– Mama lui e excentrică, zise Villiers. Locuiește la țară și l-a ținut foarte aproape de ea.

Jem se uită spre Cope. Stătea cu ducesa în timp ce examinau trupurile împletite ale lui Venus și Marte.

Marmura era în mod ingenios dintr-o singură bucată în partea împreunării cruciale. Gura i se curbă într-un zâmbet când îl văzu pe domnul Cope arătând spre punctul relevant.

Villiers îi urmări privirea.

– E dornic să învețe.

– L-ai salvat?

– Ceva de genul ăsta. I-am promis că va vedea o viață care nu poate să îl rănească. Are 22 de ani și – nu cred că trebuie să mai spun – e virgin. L-aș fi putut duce la un bordel din Londra, dar nu voia ca aspectul lui proaspăt să fie pătat când avea să plătească fata pe care urma să o aleagă.

Jem nu era încântat de acel argument. Dar nu putea nega că avea sens. Dacă ar fi avut un fiu, nici el nu și l-ar fi dorit într-un bordel.

– Aceleași boli se găsesc aici, la fel ca în altă parte, zise el cu un avertisment în glas.

– Atunci am încredere că îl vei îndruma în direcția corectă, Strange, zise Villiers și afișă o expresie acră. Drumul ăsta m-a solicitat mai mult decât mă așteptam. Afurisitul meu doctor scoțian mi-a spus să nu călătoresc, dar eu am decis altfel. Acum cred că avea dreptate.

Fața lui Villiers era destul de albă și cu cearcăne mari sub ochi.

Jem îi făcu semn din cap lui Povy.

– Tu stai în pat, făcu el, iar eu voi avea grijă de tinerelul tău. Și cu ducesa cum rămâne? Sau ar trebui să zic *aproape* ducesa? Trebuie să am grijă și de ea?

Villiers îi zâmbi ușor.

– Ai vrea să îi avertizezi pe oaspeții tăi că se află aici.

– E sălbatică?

– Jemma a organizat o petrecere în Noaptea Regilor – o știi pe ducesa de Beaumont?

– Am cunoscut-o. Am provocat-o să mă viziteze, dar nu a îndrăznit, n-a avut curaj.

– Sau poate dorință, zise Villiers ușor. Nu are toată lumea impresia că o invitație la tine acasă e un bilet spre paradis.

– Mă bucur că tu ai cedat.

Și chiar vorbea serios.

– Ducesa a avut grijă ca toți bărbații din cercul Jemmei să alerge în jurul ei. Era ca un act de dresaj.

Jem pufni.

– Tu nu erai unul dintre ei?

– Nu sunt în cărți în momentul ăsta, zise Villiers. Nici măcar nu am ajuns în sala de bal, doar am zăcut într-o încăpere laterală, așteptând vizitatori.

În glasul lui se simți o nuanță de autoironie – nu dorea milă.

– Ai meritat fiecare moment pentru că te-ai jucat ca un prost cu sabia. Suntem prea bătrâni pentru asta.

– N-am voie să joc șah, zise Villiers pe un ton de parcă ar fi anunțat o castrare ritualică.

– Cine zice?

– Doctorul Treglown, diavolul scoțian care mi-a salvat viața. Mă chinuia febra de luni întregi și se pare că am avut multe deliruri cu șahul. El spune că trebuie să iau o pauză și să îmi odihnesc creierul.

– Ah, și cred că o vizită în casa îngerilor căzuți este convalescența perfectă. Deși nu prea înțeleg de ce i-ai adus și pe cei doi cu tine, dar o să am grijă de ei pentru tine.

– Pune-i în camere alăturate, zise Villiers.

– Poftim?

Villiers se uită la el.

– Am crezut că e imposibil să te șochez, remarcă el. Eu o să mă duc să mă culc, dacă nu te superi.

Povy îl conduse, iar Jem rămase acolo preț de o clipă și se uită la straniul cuplu care încă admira statuia. Nu mai examinau punctul scandalos în care marmura feminină se contopea cu cea masculină. În loc de asta, domnul Cope își trecea degetul peste gâtul arcuit al lui Venus.

Era unul dintre aspectele lui favorite la acea statuie. Venus avea capul dat pe spate, cu chipul precum un amestec de dorință, bucurie și disperare. Geniul care o sculptase surprinsese, după părea lui Jem, bucuria și tristețea unei căsnicii. Capul lui Venus era căzut pe spate, iar corpul ei cotropit de o plăcere pe care nu o putea controla și care cumva o deranja.

Jem își luă privirea de pe degetul subțire al domnului Cope. Venise vremea să își mai ia o amantă.

Chiar avea de gând să o facă. Dacă ciudățenia asta făcea parte din procesul de îmbătrânire, el nu voia nimic din asta.

capitolul 8

Definiția succesului marital

În aceeași zi, înainte de cină

Harriet nu reuși să își rețină chicotitul de îndată ce fu singură în cameră. Reușise! Chiar reușise! Făcuse o plecăciune în fața lui Lord Strange și murmurase ceva cu o voce cât de joasă putuse, iar el chiar crezuse că era bărbat. Nu văzuse nici măcar o sclipire de neîncredere în ochii lui.

Din clipa în care îl văzuse, fusese convinsă că înșelăciunea nu avea să țină. Ea întotdeauna fusese de părere că Villiers era înspăimântător de inteligent cu ochii lui cu pleoape grele și comentarii sardonice.

Dar Villiers nu era nimic în comparație cu Strange. Lord Strange avea o față uscățivă, care văzuse multe, dar liniile sardonice din jurul gurii subliniau doar frumusețea pomeților și senzualitatea ascunsă a ochilor, trupul lung care îi amintea de energia ca de arc a unui ogar. Totul combinat cu inteligența teribilă din ochii lui și șarmul...

Dumnezeule, cât de fermecător era!

Dar inteligența îl făcea înspăimântător. Nu era de mirare că Villiers spusese că era un geniu. Chiar așa arăta. Și, cu toate astea, nu îi descoperise deghizarea.

Ea se trânti pe pat și îngheță înainte să-și dea seama că senzația stranie de pe picioarele ei era dată de pantaloni.

Se întinse pe spate și își ridică picioarele în aer. Era absolut bizar să își vadă picioarele. Nu se privise niciodată în oglindă dacă nu purta corset, cămășuță, crinolină, jupe și o rochie pe deasupra. Undeva dedesubt se aflau picioarele ei, bănuia ea.

Dar acum, în aceste haine masculine caraghioase, erau la vedere. Datorită lui Villiers, care comandase o sumedenie de haine potrivite unui tânăr prinț – pantalonii

ei erau foarte mulați pe picior și se terminau la genunchi. Aveau un nasture pe exterior și o îmbinare în partea din față care o făcea să râdă. Chiar și genunchii îi erau complet vizibili, îmbrăcați în ciorapi de un mov-deschis.

De fapt, picioarele ei păreau frumoase și puternice. Adevărul era că, deși Harriet se simțise mereu sufocată în haine de femeie, începea să creadă că arăta foarte bine în pantaloni. Corpul ei era rezistent, cu mușchi la picioare, care se formaseră în plimbările lungi de după micul dejun.

Lui Benjamin nu îi plăcuse niciodată acest obicei. El prefera să stea întins pe un șezlong, așteptând să afle ceva despre ultima partidă de șah.

– Asta nu e muncă de ducesă, obișnuia el să îi spună.

Dar apoi râdea. Benjamin avea un râs minunat. El nu urâse niciodată pasiunea ei pentru mers. Și nici picioarele ei.

Dacă se gândea mai bine, soțul ei probabil nu îi văzuse niciodată picioarele așa de clar.

Ușa dintre cele două camere se deschise și Harriet se ridică așa de repede încât o luă amețeala.

– Sunt eu, zise Isidore. Îmi pare rău, ar fi trebuit să bat la ușă.

– Intră, te rog, zise Harriet și se întinse la loc. Îmi admir pantalonii.

– Sunt foarte frumoși, zise Isidore, plimbându-se prin cameră. Dar, dacă aș juca eu rolul unui bărbat, aș vrea catarame ovale pentru genunchi. Oh, sau poate panglici!

Harriet strâmbă din nas.

– Prea feminin. Trebuie să arăt cât de masculin pot.

– E foarte straniu, Harriet, dar chiar arăți masculin. Vreau să spun că arăți perfect feminină și încântătoare într-o rochie, dar acum ai un aer așa de străin! Chiar n-aș putea ghici că ești femeie în haine de bărbat. Mă întreb dacă eu aș reuși să păcălesc lumea.

– Nu. Trăsăturile tale sunt mult prea delicate.

– La fel ca ale tale, insistă Isidore. Ai bărbie mică și ușor ascuțită și ochii aceștia mari. Cum Dumnezeu par sprâncenele tale așa de negre?

– Valetul lui Villiers le-a desenat, zise Harriet. Îl cheamă Finchley și o să mă ajute să mă îmbrac când va fi nevoie.

– E încă o notă masculină, zise Isidore și se uită mai atentă. A făcut ceva și cu bărbia ta?

– A mai pus niște puncte ici și colo ca să pară că îmi crește barba.

– Fără succes, anunță Isidore. Dar arată ca și cum ai avea coșuri, ceea ce are sens dacă ne gândim că ești un tânăr.

Harriet decise să renunțe la puncte pe viitor.

– Ce ai de gând să porți în seara asta? întrebă Isidore. Am fost așa de dezamăgită că nu erau prostituate la intrare! Era statuia aia, dar, având în vedere că partea de jos era o singură bucată de marmură, nu puteai să vezi părțile relevante.

Harriet se gândi că partea relevantă era expresia de pe fața lui Venus, dar nu spuse asta. La urma urmei, Isidore era virgină. Ceea ce o aduse la ceva ce voia să spună.

Se ridică și se sprijini într-un cot.

– Doar nu te gândești cu adevărat să te culci cu cineva, nu-i așa, Isidore?

– Aș putea, făcu Isidore și își ciupi obrajii să îi facă un pic mai roz. Dacă există cineva cu adevărat încântător. Hai să fim realiste: sunt aici, îmi distrug reputația, așa că aș putea foarte bine să mă distrez.

– Nu o face! zise Harriet și se uită la ea. Am fost căsătorită și știu despre ce vorbesc. Te rog să nu faci asta!

– De ce nu? întrebă Isidore și se întoarse cu mâinile în șolduri și în ochi cu o sclipire de furie adevărată. Nu poți să-mi spui că soțul meu s-a plimbat prin străinătate ca un eunuc.

– Eunuc? făcu Harriet înainte să-și dea seama despre ce vorbea Isidore.

Isidore îi oferi un zâmbet strâmb.

– Adevărul e că tu ești mult mai inocentă decât mine, Harriet.

– Poate în anumite privințe. Dar știu cum e mariajul. Îl înțeleg. Oricât de nedrept poate fi, soțul tău ar fi teribil de dezamăgit să descopere că nu ești virgină.

– Dacă își întrerupe călătoriile suficient de mult ca să se întoarcă și să descopere starea corpului meu, remarcă Isidore. În ritmul acesta, o să fiu o virgină ofilită la 80 de ani.

Harriet clătină din cap.

– Cred că instinctul tău e corect și că mama lui îl va obliga să se întoarcă. Dar, pe termen lung, ceea ce îți dorești este o căsnicie bună. Castitatea e o modalitate foarte bună să o începi cu dreptul.

– Nimeni nu mai e cast în căsniciile de azi, zise Isidore. Uită-te la Jemma!

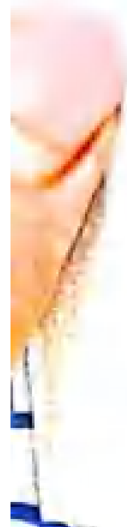
– Jemma i-a fost complet fidelă lui Beaumont până când l-a surprins făcând amor cu metresa. Și cred că a fost castă ani întregi când s-a mutat la Paris, așteptând ca el să vină să o aducă înapoi.

– Dar el nu a venit după ea, nu-i așa? Ea era mireasa lui virgină, dar lui nu i-a păsat. Ceea ce dovedește că viziunea ta optimistă despre căsnicie e foarte departe de realitate.

Harriet credea că nici o persoană care ar fi trecut prin mariajul ei nu putea avea o idee optimistă despre căsnicie.

– Jemma a încercat cât de mult posibil. Dacă intri cu experiență într-o căsnicie, riști să nu ai nici o șansă de succes. Și apoi s-ar putea să îți dorești să fi avut.

– Depinde ce înțelegi prin succes, zise Isidore. Eu consider o căsnicie fericită ca doi oameni care locuiesc împreună fără prea multe neînțelegeri, suficient de mult cât să aibă copii. Mi-ar plăcea asta. O căsnicie de succes nu este neapărat una în care nu sunt scandaluri.

Eu aș spune că Beaumont și Jemma au o căsnicie de succes, deși ea mă dezamăgește.

– Cum așa?

Isidore își țuguie buzele.

– Nu am vrut să îi spun, dar e meschin felul în care s-a supus cererilor soțului ei. Dacă vrea să joace șah cu Strange, ar fi trebuit să ne însoțească. Eu nu sunt genul care să cedeze solicitărilor prostești.

Harriet se uită spre tavan.

Era imposibil să explice jocul dintre dorință și compromisul care fusese experiența ei în căsnicie.

– Mariajul tău a fost un succes? întrebă Isidore, ghicind parcă în mod straniu gândurile lui Harriet.

Camerista lui Isidore deschise ușa.

– Trebuie să vă ajut să vă îmbrăcați cu pantalonii în seara asta, Excelență, zise ea și păru ușor tracasată. Domnul Finchley, valetul ducelui, mi-a dat o listă cu ce ar trebui să purtați. Va veni și el mai târziu ca să vă aranjeze lavaliera.

– Abia aștept să te văd, zise Isidore, întorcându-se în camera ei și lăsând-o pe Harriet cu întrebarea ei: „A fost mariajul tău un succes?"

Ea și Benjamin nu aveau copii. Soacra ei îl considerase un eșec numai din pricina asta.

Apoi soțul ei își luase viața. Și numai faptul ăsta făcea ca jumătate din Londra să îi considere fără ezitare mariajul un eșec. Cu siguranță, o soție bună, o soție iubită ar fi fost de ajuns să-l împiedice pe soț să se împuște.

Dar...

Viața era mult mai complexă decât spuneau genul acesta de categorisiri. „A fost mariajul tău un succes?"

– Da, șopti ea în aerul gol din jur. L-am iubit pe Benjamin. Și el m-a iubit pe mine. El nu m-a iubit destul cât să trăiască. Dar m-a iubit.

Sigur asta era definiția succesului marital?

capitolul 9

Despre unghiuri matematice și bărbați în mătase de culoarea pielii

Jem nu mai fu în stare să se concentreze asupra desenelor sale structurale când se întoarse în birou, așa că își petrecu trei ore chinuitoare cu unul dintre secretarii săi, cel însărcinat cu investițiile în străinătate. Fu de acord să vândă livada de măslini italieni, confirmă achiziția a două brigantine flamande – care să fie folosite la transportul bumbacului din Indiile de Est spre fabricile sale de bumbac –, semnă o scrisoare tăioasă adresată Camerei Lorzilor în care se plângea de acțiunile tot mai dese ale corsarilor și aprobă cheltuieli de 1 200 de lire în anul nou pentru placarea cu armură a navelor sale comerciale.

Se retrase apoi în camera lui cu o durere de cap. După o baie rapidă, își puse alte haine și se duse în odăile copiilor.

Aripa de vest a casei era, ca de obicei, încuiată față de restul casei mari. La ora 2 după-amiază, toate ușile care duceau spre aripa aceea erau încuiate și păzite pentru a evita ca un oaspete beat să ajungă acolo într-o stare tulburată sau mai rău.

Când se apropie, servitorul care stătea la ușă făcu o plecăciune și descuie. El încuviință din cap spre el și apoi își aminti de comentariul Eugeniei. Oare el chiar nu observa oamenii?

Servitorul avea o perucă destul de jumulită și o expresie bovină cu ochi dulci.

– Te cheamă Roberts? întrebă el, știind că nu era acesta numele omului.

– James, milord.

– James, zise el ca să rețină numele.

James, servitorul bovin cu peruca jumulită.

Eugenia stătea în fața focului cu fustele întinse în toate părțile.

– Pot să vin și eu jos? întrebă ea și sări în picioare. Uite, *papa!*

– Nu, răspunse el automat, venind să se uite. Ce desenezi?

– Calculez, zise Eugenia. E așa de distractiv, *papa!* Am învățat din cartea asta. Dacă iei un unghi de aici și îl adaugi pe cel din exterior, împarți la asta și totul dă 360. Și se întâmplă iar și iar. Nu e fascinant? Încerc să îmi dau seama ce altceva dă tot 360.

Jem se lăsă pe vine. Ea lucra la aceleași unghiuri cu care se jucase el la stâlpii de susținere ai podului.

– E foarte interesant, îi spuse. Uite încă un fapt distractiv. Dacă iei o formă cu cinci laturi... Desenă iute pe foaia ei. Iar acum extinzi toate unghiurile... Care crezi că va fi suma celor șase unghiuri exterioare?

– 360.

– Ai ghicit. Încearcă și o să vezi!

Ea se aplecă peste hârtie, mișcând neîndemânatic raportorul din alamă.

Jem își puse în gând să dea poruncă să i se facă un raportor pe măsură.

– Unde e guvernanta ta, iubito?

– I-am spus că poate să se ducă să ia cina la parter, îi spuse Eugenia absentă. Ei nu-i plac unghiurile. O să se întoarcă după o vreme. Îmi citește din Homer tradus de Chapman.

– *Iliada?*

– Nu, am terminat asta. E *Odiseea* – îmi place mult mai mult.

– Mă sperii uneori, Eugenia. Știi asta?

– Doar zici așa, *papa*, răspunse Eugenia fără urmă de preocupare în glas.

El se plimbă prin cameră, întrebându-se din nou dacă nu ar fi trebuit să îi asigure fiicei sale un partener de joacă. Ea nu dădea niciodată semne că s-ar fi simțit singură,

dar cu siguranță copiii ar fi trebuit să se joace, nu să calculeze unghiuri doar ca să se distreze. Dar, pe de altă parte, ea părea fericită.

Și, în realitate, să-i asigure un partener de joacă ar fi însemnat să o trimită la școală sau la o rudă. Nici un părinte al unei fete bine educate din înalta societate nu ar fi permis fiicei lor să viziteze Fonthill.

Ideea de a o trimite de acasă era imposibilă și o alungă. Cu toate astea, era un gând care-l măcina. De ce o creștea aici? Un bărbat mai bun decât el s-ar fi transformat într-un model de standarde etice și și-ar fi alungat toți oaspeții și jumătate dintre servitori și i-ar fi înlocuit cu genul puritan cu nasurile pe sus și suflete pure.

Problema era că el nu punea preț pe calitățile morale, așa cum ar fi trebuit. De fapt, chiar le considera plicticoase.

Era o încurcătură din care nu putea ieși și care îl făcea să își dorească să nu fi murit Sally. Dacă ar fi avut o femeie bună acolo, la Fonthill, totul ar fi fost mai ușor. Femeile erau bune la ținut predici. Sally putea să îl facă să o asculte, el s-ar fi plâns prietenilor pe la spatele ei și asta ar fi fost tot.

Imaginea perfectă a unei căsnicii englezești.

Problema reală era că el putea să își caute plăcerea. Plăcerea era vulgară și în general păcătoasă, dar interesantă.

Când intră în birou, Povy veni să îi dea raportul de seară. Jem se trânti într-un fotoliu și luă recunoscător paharul de vin pe care i-l oferi un servitor.

Era răsfățul lui și, dacă era să recunoască, una dintre pasiunile lui. El bea doar foarte puțin. Însă își începea serile cu un mic pahar din cel mai bun vin. Ridică o sprânceană spre Povy.

– Un vin roșu franțuzesc de la Bertin du Rocheret. Îl voi servi la vită. Meniul din seara asta: supă de țestoasă de Madeira, urmată de *relevé de poisson* sau somon cu șampanie. Apoi friptură de vită, picioare de miel, clapon

cu sos béchamel și un platou cu bolnici de gâscă și piure de mere.

Jem aprobă din cap.

Povy își îndreptă atenția spre aită foaie de hârtie, deși o avea în memorie.

– Câteva comentarii de la unii oaspeți: doamna Sandhurst a plecat în dimineața asta. Vă transmite recunoștința ei fierbinte. Ar fi vrut să vorbească personal cu dumneavoastră, dar i-am spus că nu e posibil.

Jem ridică dintr-o sprânceană.

– Și chiar este?

– Într-adevăr, cred că se întoarce la Londra ca să vorbească cu un obstetrician; copilul nu va veni imediar, dar, desigur, va trebui să îl informeze pe domnul Sandhurst de eveniment.

– Sau nu, făcu Jem. L-a lăsat pe Troubridge aici?

– Într-adevăr, răspunse Povy. Troubridge s-a declarat *desolé*, dar și-a petrecut ziua vânând cu unul dintre nobili.

– Până acum totul pare foarte obositor.

Povy dădu foaia.

– Domnișoara Moll Davis și domnul Cooling repetă spectacolul *Cele cinci ore de aventură*. *Monsieur* Batelier, Sir Carteret și domnul Pedley vor mai sta.

El ridică privirea.

– Cred că Sir Carteret ar putea să il atragă pe domnul Pedley într-o întreprindere neverosimilă și nefericită – are de-a face cu Comitetul din Tanger.

– E major, făcu Jem. Învățații de la Oxford mai sunt aici?

– Da, la micul dejun a avut loc o discuție foarte animată despre fabricarea sticlei și apoi toți s-au dus la lăptărie, care a fost transformată temporar într-un atelier pentru suflat sticla. Încearcă un efect prin adăugarea de oxid de plumb în combinație cu un pic de cupru. Ambasadorul Spaniei e încântat de idee și a petrecut

toată ziua cu ei în lăptărie, dar va fi la Joc în seara asta, desigur.

– Excelent! spuse Jem simțind o urmă de interes. Mă voi opri mâine la lăptărie.

– După cum știți, comisarul marinei a adus trei căruțe pline de marfă valoroasă săptămâna trecută; ducele de Wintersall a scris cu rugămintea de a-l aduce pe comisar la Joc în viitorul apropiat. Mi-am permis să răspund afirmativ.

– Foarte bine, zise Jem.

Zilele astea, Jocul – inima petrecerii din casa lui – tindea să se populeze singur.

– În seara asta e o cină simplă, cu doar treizeci și trei la masă, zise Povy, întorcând pagina. Valetul dumneavoastră v-a pregătit vesta cu flori și haina aurie cu dantelă la manșete.

– Pare destul de impozant, rosti Jem, privind vinul învârtindu-se în pahar.

– Avem un duce și o ducesă în casă, zise Povy cu un reproș ușor. Excelența Sa, ducele de Villiers, nu se simte prea bine și nu ni se va alătura. Nu are febră, dar e epuizat. L-am rugat pe bucătar să îi prepare *eau de poulet rafraichissant.*

– Ceai de găină?

– Pentru cei slăbiți nu există nimic mai bun, zise Povy. Frunze de sfeclă, salată galbenă și pui degresat, desigur.

– Ești un miracol al informațiilor, Povy.

Povy puse agenda deoparte și Jem își termină vinul. La finalul discuțiilor lor de seară, Povy adăuga în general câteva comentarii valoroase despre musafiri, informații pe care nu le așternea pe hârtie. Dar în seara asta ezită.

– Nu-mi spune că ești nehotărât cu privire la ceva, zise Jem.

– Nu sunt în totalitate de acord cu prezența domnului Cope la Fonthill. Excelența Voastră s-a asigurat mereu că nu va fi pângărită nici o inocență sub acest acoperiș.

– Îți împărtășesc îngrijorarea, zise Jem și înghiți ultimele picături, dar i-am promis lui Villiers că o să am grijă de el și o voi face.

– Cred că se simte drept obiectul atenției multora, zise Povy.

Jem își ridică privirea.

– Oh?

– Genul acesta de frumusețe aproape feminină își va găsi mulți admiratori.

– Atunci voi avea mare grijă de puiul acesta, murmură Jem. La naiba cu Villiers că l-a adus aici!

El ezită.

– Villiers pare să vrea ca protejatul său să fie introdus în lumea plăcerilor companiei feminine, dar...

Povy nici nu clipi.

– S-ar putea ca domnul Cole să aibă alte înclinații.

– Ei bine, mă voi asigura că va face propriile alegeri, zise Jem, urând faptul că în mintea lui apăruse chiar și o urmă de dorință când îl văzuse pe acest Cole.

Era de ajuns să îl facă să-l displacă, dar era nedrept.

– Motivele ducesei de Cosway de a vizita Fonthill mi-au fost inițial neclare, zise Povy cu o urmă de frustrare în glas.

– Mă surprinzi, Povy, chiar mă surprinzi. Am crezut că nimic din ce are legătură cu inima omului nu îți este neclar.

Povy își permise un zâmbet.

– Dar acum bănuiesc că dorește să creeze un scandal și astfel să îl atragă pe soțul ei înapoi în țară.

Jem aprobă din cap.

– Probabil va funcționa.

– A trimis circa douăzeci de scrisori în după-amiaza asta, rugându-mă să le timbrez pe toate în numele dumneavoastră. Cum ar fi putut la fel de bine să-l roage pe însoțitorul ei, ducele de Villiers, să timbreze scrisorile acelea, deduc că voia sigiliul dumneavoastră pe scrisori ca să se afle că locuiește la Fonthill.

– Ei bine, scandalurile care se adună în casa asta ar trebui să fie de folos pentru ceva, zise Jem. Asta e tot, Povy?

– Un ultim gând cu privire la noua dumneavoastră secretară, domnișoara Caroline DesJardins. Sunt ușor îngrijorat că ideile ei ar putea fi puțin prea îndrăznețe.

– E oare posibil?

– Pentru distracția din seara asta, a angajat mai mulți servitori – pe cei cu fizic mai bun – ca să joace rolul de „oameni primitivi".

– Și ce presupune asta?

– Mătase de culoarea pielii și un mic șorț din frunze de smochin brodate în partea din față.

Jem izbucni în râs.

– Mătasea e cusută pentru a acoperi corpul cu cea mai mare exactitate, rosti Povy ușor posomorât. Efectul e obscen, ca să spunem așa.

– O să văd, zise Jem chicotind. Cred că domnișoara Caroline e o prezență bine-venită în casa asta, Povy. Mi-au plăcut poveștile ei despre petrecerile plănuite la Paris pentru ducesa de Beaumont.

Povy făcu o plecăciune și se retrase.

Jem se îndreptă spre etaj ca să își pună costumul auriu cu dantelă la mâneci – pentru că îl asculta întotdeauna pe Povy –, gândindu-se întruna la desenatori francezi frenetici și la ducese rătăcitoare.

capitolul 10

În care se fac planuri pentru ademenirea lui Lord Strange

Harriet se uită la imaginea ei din oglindă și se simți de parcă ar fi băut prea multă șampanie. Se holba la un tânăr foarte frumos. Adevărat. *Frumos.* Acesta purta o jachetă de catifea de un mov-închis, peste care se revărsa cea mai fină dantelă de culoarea laptelui. Mici epoleți

la umeri îi dădeau o formă, iar jacheta se închidea în față într-o manieră care să îi ascundă așa-zișii săni masculini.

Dar Harriet se holba neîncetat la fața ei. Ca femeie nu se simțise niciodată frumoasă. Se simțea copleșită de coafurile uriașe cerute de modă, de crinoline și de straturile de jupoane, de felul în care corsetul îi împingea sânii în sus și îi făcea să pară mai mari decât erau în realitate.

Dar într-o simplă pereche de pantaloni și o jachetă de catifea, cu părul strâns de o panglică, fața ei se vedea foarte bine.

Harriet nu-și putea lua ochii de la ea. Fără toate acele bucle pudrate ca niște turnuri deasupra frunții, chipul ei arăta și delicat, și puternic în același timp. Gura ei avea chiar o formă frumoasă, deși nu ar trebui să spună ea asta. Felul în care valetul îi colorase sprâncenele le făcea frumos arcuite și îi punea ochii în valoare. Ei îi plăcuse mereu culoarea ochilor ei, dar i se părea că erau pali, de același căprui maroniu ca restul persoanei ei. Dar acum reflectau culoarea hainei și ochii aveau o culoare aproape violacee. Exotică. Absolut diferită de ea în orice privință.

Singura problemă era... posteriorul ei. Harriet se întoarse și se uită iarăși la el.

Aproape că nu-i venea să creadă că avea de gând să iasă pe ușă în felul ăsta. Pantalonii i se mulau pe corp ca o mănușă. Una era partea din față, dar, dacă își întindea gâtul ca să se vadă în spate, simțea că o cuprindeau palpitațiile. Fundul ei... fundul ei părea foarte expus. Foarte expus.

Era rotund. Avea un fund foarte rotund, după cum se dovedise. Cine să fi știut asta? Cu toate jupoanele și crinolinele, nu se uitase niciodată foarte atent la fundul ei. Dar iată-l, așa era!

Încetă să se gândească la posteriorul bărbaților, dar nu-și putea aminti dacă văzuse vreodată unul la fel de rotund cum părea al ei.

Oare avea să știe pe toată lumea din clipa în care avea să intre în salon? Numai gândul ăsta o făcea să simtă fiori reci pe șira spinării. Încă nu putea face asta. Nu când se simțea frumoasă, puternică și liberă pentru prima dată în viață.

Harriet se îndreptă de spate.

Dacă sugera cineva că era femeie, avea să nege până la ultima suflare. Ezită preț de o clipă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să adauge un pic de umplutură în partea din față.

Nu-și putea aduce în minte nici imaginea părții din față a pantalonilor unui bărbat. Oare nu se uitase niciodată la corpul unui bărbat?

Se părea că nu. Probabil era mai bine să fie discretă cu privire la dimensiunea mădularului, măcar până când avea ocazia să studieze pantalonii unui bărbat.

Ieși din cameră și ezită când ajunse în capătul scărilor, dându-și seama că Lord Strange stătea la baza lor, ca și cum ar fi așteptat-o pe ea.

Sigur că nu o aștepta pe ea. Probabil îi saluta pe toți oaspeții acolo. El avea niște umeri remarcabil de lați pentru un bărbat cu șolduri atât de înguste. Ce își dorea într-adevăr să vadă era posteriorul lui, dar el se sprijinea de balustradă, privind concentrat o foaie de hârtie.

Ea coborî scările cât de apăsat putu, îndreptându-și umerii. La baza scărilor reuși să facă o plecăciune acceptabilă, cu o înfloritură din mână în fața genunchiului pus în față, exact cum o învățase Villiers.

– Bună seara, milord, zise ea cu voce mai joasă.

Lord Strange ridică privirea.

– Domnule Cope, zise el și împachetă foaia.

– Dacă îmi indicați direcția salonului, mă voi alătura celorlalți oaspeți.

Ea auzi zgomot de râsete și voci din capătul celălalt al coridorului.

– Vă conduc, zise el părând iritat din cine știe ce motiv.

Dar nu părea să bănuiască faptul că ar fi fost femeie, așa că Harriet se simți triumfătoare. Ea se întinse automat să îi ia brațul și apoi lăsă brusc mâna jos.

Din fericire, el nu îi observă greșeala, pentru că era ocupat să își pună foaia în buzunarul de la vestă.

– Ce studiați? întrebă ea făcând un pas în lateral pentru ca umerii să nu li se atingă.

– Un catalog de licitații pe care tocmai l-am primit de la Londra. Un bărbat pe nume Bullock își vinde colecția de păsări colibri.

– Ce nume minunat – pasărea colibri! făcu Harriet înainte să-și dea seama că bărbații nu foloseau cuvinte precum minunat. Vreau să spun agreabil...

Vorbea ca o proastă.

– Colibri sunt păsări mici din America, zise Lord Strange, ignorând comentariul ei stupid. Sunt curios în privința lor.

– Cât de multe sunt?

– 232.

– Așa de multe păsări! Moarte?

El o privi.

– Foarte. Împăiare.

Ea reuși să nu se cutremure. Bărbaților le plăcea să omoare viețăți și să le împăieze. Chiar și Benjamin renunța la tabla de șah când și când ca să se plimbe prin pădure cu o pușcă pe umăr.

– Excelent, zise ea cu cât de mult entuziasm reuși să adune. Și mie îmi place să vânez potârnichi.

Liniile sardonice din jurul gurii lui se adânciră. Probabil râdea de ea, dar nu spuse nimic. Ajunseră la ușa salonului și un servitor o deschise în fața lor. El se opri o clipă.

– Domnule Cole?

– Milord?

– Villiers m-a rugat să am grijă de dumneavoastră. Mă voi strădui să rețin unde vă aflați, dar va trebui

să vă rog să mă căutați dacă se întâmplă ceva care vi se pare o noutate inconfortabilă.

Harriet aproape că se legăna pe vârful picioarelor, nerăbdătoare să vadă ce era o noutate, inconfortabilă sau nu.

– Vă mulțumesc, Lord Strange, zise ea. Vă rog... zise și făcu semn spre ușă.

După o viață întreagă de intrat în fața domnilor pe ușă, ea voia ca el să treacă primul. Ca să-i poată examina posteriorul.

El îi aruncă o privire cu o expresie destul de ciudată, ceva ce nu reuși să înțeleagă.

– Nu faceți nebunii prea exuberante.

– Voi încerca să fac contrariul, zise ea pe un ton apăsat de rece.

– Excelent!

El se întoarse și păși doar ca s-o dezamăgească.

Haina îi atârna peste fund. Era într-adevăr o haină superbă. Mânecile aveau o broderie delicată și se terminau cu manșete din dantelă de auriu mat. Combinația îi conferea strălucirea unui rege al piraților, se gândi Harriet încântată.

El era tot ce credea ea că trebuia să fie un bărbat cu reputația lui: periculos, ușor îmbufnat, probabil obosit de toate orgiile degenerate la care participase. Arăta asemenea cuiva care nu era surprins de nimic niciodată. Chiar și liniile senzuale ale gurii arătau că experimentase toate plăcerile pe care le putea oferi viața.

Era într-adevăr păcat că haina era așa de lungă. Dar Harriet observă că pantalonii erau la fel de strâmți ca ai ei, dar dintr-un material chiar mai fin, iar picioarele lui erau mult mai musculoase. De fapt, mușchii ei erau slabi în comparație cu picioarele lui bine definite. Era fascinant. Cum nu observase înainte de asta picioarele bărbaților?

El se întoarse spre ea cu o privire indiferentă.

– Haideți! Villiers spune că trebuie să deveniți bărbat, iar casa mea este cu siguranță locul unde se poate întâmpla asta.

Ea rămase cu gura căscată.

– A zis el...

Lord Strange ridică din umeri.

– Nu e nimic rușinos în asta. Am fost cu toții nevinovați la un moment dat. El o studie din cap până în picioare. Știu de mama dumneavoastră și cât de aproape de ea v-a ținut. Faptul că nu ați avut companie masculină se vede din felul în care pășiți. Și vorbiți.

– V-a spus asta?

– Suntem prieteni vechi.

Harriet înghiți în sec.

– O să vă ajut, zise el și se întoarse cu spatele. Mâine. Astă-seară încercați să nu faceți vreo boacănă. Aveți un prezervativ?

Harriet clipi spre el.

– Poftim?

– Un prezervativ, zise el nerăbdător. Spuneți-mi că știți ce înseamnă!

Ea clătină din cap, iar el scoase un sunet – pe jumătate geamăt, pe jumătate oftat.

– O să vă spun mâine. În seara asta încercați să nu ajungeți în patul nimănui, ați înțeles?

– Da, reuși ea să răspundă.

– La naiba dacă nu stați ca o femeie! zise el părând dezgustat.

Ea se îndreptă de spate.

– Mai bine, zise el morocănos. Știți să vă duelați?

Ea clătină din cap.

– O să vă învăț mâine scrimă. Trebuie să vă mișcați ca un bărbat, nu ca o femeie. Poate că vă ajută să aveți o armă în mână. Și, pentru Dumnezeu, amintiți-vă că bărbații nu își zâmbesc unui altuia așa cum o faceți acum!

– De ce nu? întrebă Harriet și zâmbetul îi dispăru de pe față.

Era unul fals, pentru că începea să fie tot mai iritată de aroganța lui Strange.

– Arătați ca un trântor, mârâi el spre ea.

Ea clipi.

– Uitați, sunteți în dezavantaj!

Ea își puse mâinile în șolduri, apoi le lăsă jos când el îi aruncă o privire dezgustată.

– Credeți-mă! Sunteți.

– Ați putea măcar să lămuriți critica.

El își încordă bărbia.

– Hai să zicem așa: mama natură nu v-a oferit prea multe atuuri. Nu e vina dumneavoastră.

– Ce fel de atuuri? Despre ce vorbiți?

– Aveți genele prea lungi, zise el și se aplecă în față. Și... Flutură mâna spre silueta lui. Nu aveți fizicul unui bărbat.

Harriet era conștientă de hohotul de râs care i se aduna în piept, dar afișă o expresie de demnitate furioasă.

– Vă asigur că natura mi-a oferit tot ce-mi trebuie ca să pot juca rolul unui bărbat.

– Nu mă refeream la *asta*, zise el, părând oripilat.

– Bine, rosti Harriet.

Și apoi, ca să-și dovedească punctul de vedere, își ajustă partea cu nasturi a pantalonilor, așa cum îi văzuse pe bărbați făcând de nenumărate ori.

– O să discutăm mâine despre asta, zise el și făcu un pas în spate. Villiers m-a rugat să vă ajut și o voi face. Dar va fi o sarcină foarte dificilă. Presupun că ar trebui să începem prin a vă prezenta unei femei.

– Pot să mă descurc și singur.

El pufni și se întoarse, cercetând mulțimea cu privirea. Nu păreau a fi adunătura de degenerați pe care o descrisese Jemma. De fapt, nu arătau diferit de oamenii care participaseră la balul Jemmei. Desigur, nu purtau costume, deși era o tânără pe margine care părea să fie îmbrăcată în păstoriță. Nici o păstoriță de pe pământurile lui Harriet nu purta rochia desfăcută până la brâu.

Strange îi urmări privirea.

– Bună alegere, zise el. Ați ales o tânără care probabil va fi foarte fericită să vă inițieze și să vă facă bărbat. Și presupun că ar putea chiar să o facă fără să vă transmită vreo boală. Dar nu trebuie să păreți așa de dornic, pentru Dumnezeu! Nici o femeie nu vrea să se culce cu un bărbat care gâfâie de nerăbdare lângă fusta ei.

Harriet înghiți în sec. Totul se întâmpla mai repede decât anticipase.

– Haideți!

El porni și ea îl urmă, trezindu-se că făcu o plecăciune în fața tinerei păstorițe un minut mai târziu.

Ea avea părul roșu-căpșună, o gură rubinie și sâni care stăteau să erupă din costum. De fapt, era exact genul de femeie care o făcea de regulă pe Harriet să se simtă mizerabil de invizibilă.

– Permiteți-mi să v-o prezint pe domnișoara Nell Gale, zise Strange. Domnișoară Gale, acesta este domnul Cope.

În mod normal, femei ca domnișoara Gale ar fi fost teribil de emoționate să vorbească cu o ducesă. Dar, dacă se întâmpla să se *uite* la Harriet, o catalogau instantaneu drept o femeie care nu era nici stăpână pe ea, nici o persoană de încredere.

Domnișoara Gale ar fi făcut o reverență destul de neîndemânatică și apoi ar fi plecat să râdă cu femei mai interesante, genul care vorbeau despre scandaluri sau mai degrabă să flirteze cu domni.

Dar domnul Cope se părea că nu era la fel de intimidant ca o ducesă – și cu siguranță era mult mai interesant. Harriet ghici asta pentru că domnișoara Gale – sau Nell, cum rugă pe dată să i se spună – făcu pe dată o mișcare cu șoldurile care îi făcu pieptul să se legene într-o manieră uimitoare.

Strange se retrase câteva minute mai târziu, iar Harriet se trezi sporovăind cu Nell despre costumul de păstoriță, care era pentru o piesă pe care o repeta.

Era surprinzător de distractiv. Nell avea un dar special: Harriet se trezi râzând în hohote când văzu cum imita disperarea unei matroane înțepate, al cărei câine urinase pe roba lordului cancelar. Ambele acceptară câte un pahar de vin și curând stăteau confortabil pe o canapea într-o margine a încăperii.

Harriet se distra așa de tare încât aproape că uită că era îmbrăcată ca un bărbat, cu excepția momentului când își puse picior peste picior. Asta i se păru așa de distractiv încât continuă să o facă până când Nell o întrebă dacă are cumva glezna scrântită.

– Nu, făcu Harriet, amintindu-și din nou să vorbească pe o voce joasă.

– Mă aștept să fii emoționat, fiind prima noapte aici, zise Nell încurajator. Nu-ți face griji! Nu e nici pe departe așa de rău cum am crezut eu înainte să vin. Am crezut că o să aibă loc orgii în fața ochilor mei.

– Hm, făcu Harriet, la fel și eu, evident.

– Când ești bărbat, probabil te bucuri de așa ceva, zise Nell, gropițele făcând-o încântătoare.

– Nu neapărat, se aventură Harriet.

– Cred că suntem cam de aceeași vârstă, zise Nell. Sau poate că eu sunt un pic mai mare. Voi fi îndrumătoarea ta, pentru că văd că nu ești tocmai pregătit pentru viața asta.

– Dar tu ești? riscă Harriet.

– Dacă mă întrebi dacă sunt curtezană, răspunsul e nu, zise Nell iute. Sunt actriță. Lord Strange deține Hyde Park Theater și îi place ca repetițiile să se țină la Fonthill. Și, doar ca să știi, Lord Strange nu permite unor curtezane adevărate să vină în casa lui. Oamenii fac tot soiul de lucruri urâte... Ea își plecă vocea și adăugă: Dar nu are loc nici un schimb de bani, dacă înțelegi diferența.

Harriet o înțelegea.

– Ce crede familia ta despre vizita aici?

– Nu prea am cine știe ce familie, zise Nell și îi apărură din nou gropițele. Nu crezi că sunt *o fată cumințe*, nu-i așa, Harry? Se corectă apoi imediat: Domnule Cope.

Harriet nu se putu abține să nu zâmbească. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca Nell până atunci, pe nimeni așa de păcătos de vesel.

– N-am nevoie să fiu curtezană, zise Nell. Sunt o actriță foarte bună. N-aș vrea niciodată să mă întrețină un bărbat; toți sunt nestatornici. Nu mă deranjează să îți spun, pentru că văd că încă nu ai fost la Londra, dar vreau să fiu actriță principală într-o bună zi. Dar chiar și acum câștig destul de bine.

– Pot să-mi imaginez, zise Harriet.

– Aici există un singur bărbat care chiar îmi place, zise ea și se aplecă mai aproape de ea.

Harriet răsuflă ușurată. Nu era sigură că era pregătită să o respingă pe Nell. Avea impresia că, dacă Nell se hotăra să ajungă în pat cu cineva, bărbatul respectiv nu ar fi avut prea multe de spus în privința asta.

– E vorba de Strange. Dar e imposibil de abordat. Sunt sigură că aș putea să-l fac să mă iubească. Ai văzut cum se uita la mine și cum te-a adus direct încoace. Cred că are sentimente ascunse pentru mine, dar nu știe cum să le exprime.

– Crezi că nu se poate exprima? întrebă Harriet neîncrezătoare.

Strange îi dădea impresia unui bărbat care știa foarte bine cum să își exprime orice emoție dorea. De fapt, chiar ideea ca Strange să își exprime dorința o făcu să simtă o ușoară slăbiciune în genunchi. El s-ar fi uitat la o femeie, iar ea ar fi...

– Cred că mă dorește, dacă asta nu te șochează foarte tare, tinere Harry, sporovăi Nell. Dar eu sunt tânără și frumoasă și el e *bătrân*.

– Câți ani are?

– 32, răspunse Nell. L-am căutat în cartea asta plină de zile de naștere – are 32 de ani. Foarte bătrân. Are

o fiică, să știi, deși nu am văzut-o niciodată. Am auzit că e sclipitoare și că vorbește în ecuații matematice.

Strange era cu patru ani mai mare decât Harriet, ceea ce nu însemna că era așa de bătrân. Dimpotrivă.

– Problema e că el nu are prea mult de-a face cu femeile, spuse Nell. L-am observat în ultima săptămână, de când am venit aici.

– Nu are niciodată de-a face cu femeile? întrebă Harriet. Am crezut că era *notoriu* pentru relațiile lui.

– Este, dar nu pot să înțeleg de ce. Ei bine, trebuie doar să te uiți la el și îți dai seama că a avut amante, zise Nell.

Avea un fel foarte direct de a vorbi pe care Harriet îl găsea fermecător. Nici o femeie din înalta societate nu vorbea vreodată așa.

– Poate că are o amantă, zise Harriet. Uită-te la el acum!

Strange dansa cu o femeie mai în vârstă. Ea era frumoasă într-un fel înspăimântător.

– Doamna Cummingworth, făcu Nell și își țuguie buzele. E bătrână. Ar leșina dacă el i-ar arunca măcar o privire interesată, dar nu o face. Uită-te la fața lui! O ascultă, dar nu îi pasă deloc. Așa arată cel mai adesea.

Era adevărat.

– Cât de straniu! făcu Harriet. Cât a trecut de la moartea soției lui?

– Opt ani. A murit la naștere. Nu cred că o mai jelește. În afară de asta, toată lumea știe că a avut o *aventură* cu Corisande de Grammont.

– Actuala Lady Feddrington?

– Da. Ea nu mai vine pe aici, dar se pare că, înainte să se căsătorească, era așa de îndrăgostită de Strange încât a amenințat că se aruncă de pe un pod dacă el nu se culcă cu ea.

– Și?

– S-a culcat cu ea. Dar apoi a spus că, dacă îl va obliga cineva să petreacă și a doua noapte cu ea, el va fi cel care se va arunca de pe pod.

Nell se cutremură ușor.

– E o provocare. Știu, pur și simplu *știu* că, dacă aș putea să-l am în pat o noapte, l-aș face să mă iubească.

Harriet se gândi că Nell era o actriță adorabilă și amuzantă. Și mai credea că, dacă Strange ar fi ajuns în patul lui Nell, s-ar fi plictisit teribil.

Nu putea să spună de unde știa asta.

– Mă întreb cine e *aia*, spuse Nell foarte tăios.

Harriet se uită și o descoperi pe Isidore în brațele lui Strange. În comparație cu Nell, Isidore era o flacără vie. Nell era drăguță, Isidore era frumoasă. Ba, mai mult, Isidore avea o inteligență sălbatică și îi făcea pe privitori să creadă că avea să își arunce hainele de pe ea, că ar fi făcut ceva îndrăzneț și l-ar fi sărutat pe bărbatul din fața ei.

Harriet simți o înțepătură de invidie. Ea însăși nu ar fi avut nici o șansă să pară interesantă pentru un bărbat asemenea lui Strange. Și totuși, cum i-ar fi putut el rezista lui Isidore? Nu putea. Nu avea cum.

– Uită-te cum îl privește! zise Nell. Va descoperi curând că Strange nu e cucerit de asemenea gesturi. El nu e...

Se opri.

Buclele lui Isidore erau ridicate în crește. Iar dacă fața lui Harriet părea copleșită de genul acesta de coafură, cea a lui Isidore părea chiar mai frumoasă. Ea îi zâmbea lui Strange de parcă regina însăși intrase în încăpere și-și alesese un consort.

Toată lumea îi privea. Toți ochii văzură cum Strange îi răspundea la zâmbet, felul în care ea îl făcu să râdă un moment mai târziu.

Harriet oftă în sinea ei. Desigur, Isidore spusese că intenționa să flirteze cu Strange. Iar Isidore încă nu întâlnise un bărbat pe care să nu-l poată fermeca.

Se părea că Strange era la fel de bărbat ca toți ceilalți.

Se uită pieziș la Nell. Biata Nell... gura ei mică devenise o linie dură și posomorâtă.

– O să-l ia înainte să am vreo șansă, zise Nell. Nu e drept. Știu că aș putea să-l fac să râdă. Intenționam să îi trimit o scrisoare. Dar nu reușesc să-mi dau seama cum aș putea să fac să îi parvină scrisoarea. Trebuie doar să te uiți la domnul Povy ca să știi că el nu livrează scrisori de la femei. Dar a mea ar fi diferită! Aș putea cu adevărat să-l fac să se îndrăgostească de mine, nu ca toate celelalte, care îl vor doar pentru că e bogat. Nell își trase nasul. Nici măcar nu-mi pasă că e bogat.

Harriet o bătu pe braț.

– E felul în care se mișcă, zise Nell. Nu știu de ce, dar m-aș tot uita la el. Și la felul în care pare amuzat, ironic, de parcă întreaga lume ar exista doar pentru distracția lui. E inaccesibil, știi? Vreau să-l facă să se înfierbânte, să se trezească, să se uite la mine. Vreau...

– Mâine mă învață scrimă, zise Harriet.

– Ești norocos, zise Nell plină de dor. Mi-ar plăcea să-l văd cu o sabie în mână.

Harriet se gândi că vorbele ei aveau dublu sens, dar nu era sigură.

Pe ringul de dans, Strange făcea o plecăciune în fața lui Isidore. Ea se întoarse de parcă el nu ar fi existat, direct în brațele altui bărbat. Așa era Isidore. Nu lăsa niciodată un bărbat să afle că era interesată de el.

Strange rămase o clipă nemișcat. Chipul îi era de necitit.

– Uită-te! făcu Nell și își strânse dureros degetele pe brațul lui Harriet. A plecat. Poate că nu e interesată.

– Poate, făcu Harriet.

– Acum dansează cu Lord Winnamore, zise Nell. El e un libertin, dacă știi ce înseamnă. Ba chiar am auzit că a luat trei Grații cu el în pat în același timp.

– Grații?

– O trupă muzicală, zise Nell și strâmbă din nas. Sunt opt. Trebuie să recunosc că toate cântă foarte frumos. Dar își petrec cea mai parte a timpului întinse pe spate. Te duelezi mâine cu Strange?

– Da, răspunse Harriet.

– Atunci ai putea să îi dai o scrisoare de la mine.

– Eu...

Degetele de pe brațul ei se încordară.

– I-o vei da, nu-i așa? O să stau trează toată noaptea ca s-o scriu și ți-o dau pe sub ușă mâine-dimineață. Vrei? Te rog, ca prieten!

Erau prieteni?

– În schimb, voi face ceva pentru tine, zise Nell. Dădu drumul brațului lui Harriet și se trase înapoi. Ești interesat de femei?

Harriet fu așa de uimită încât rămase cu gura căscată.

– Ești așa de inocent, zise Nell și clătină din cap. E o întrebare cinstită, Harry. Ai un aer foarte atrăgător pentru anumiți bărbați.

Harriet înghiți în sec.

– Serios?

– Presupun că asta înseamnă că îți plac femeile?

– Oh, categoric! se bâlbâi Harriet. Categoric, desigur. Dintotdeauna.

Nell râse, dar era un râs fermecător.

– Voi face ceva pentru tine, Harry. Dacă îi dai scrisoarea mea lui Strange și te asiguri că o citește, te voi prezenta uneia dintre Grații. O Grație prietenoasă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Nu trebuie să faci asta, zise Harriet iute. Sunt bucuros să îi dau scrisoarea. Ce intenționezi să scrii în ea?

– O să îi spun că poate să mă viziteze în camera mea, zise Nell și se lumină la față. Bărbaților le place când femeile sunt directe în chestiuni din astea.

Harriet se uită la Strange.

El dansa cu o tânără femeie care îi zâmbea generos. Era îmbrăcată foarte elegant, într-o rochie crem brodată

cu flori, cu o fustă din plasă rubinie deasupra. Harriet simți o mică înțepătură de dor feminin.

– Văd la ce te gândești, zise Nell chicotind. Nu ai cum să-ți permiți pe cineva ca ea. E Sophia Grafton. E monstruos de extravagantă. Am auzit că uneori merge la magazinul de textile și plătește câte 30 sau 40 de guinee pentru o haină din mătase de iarnă și apoi cumpără două sau trei în plus. Și nici măcar nu le poartă, doar le dă cameristelor ei. Are *patru* cameriste doar pentru ea. Poți să-ți imaginezi?

– Dar ai spus că nu sunt curtezane la Fonthill, zise Harriet nedumerită.

– Ei bine, dacă vrei să fii strict în ce privește eticheta... făcu Nell. Dar nu ai câștiga-o niciodată pe Sophia Grafton doar cu bani dacă la asta te gândești. În momentul ăsta e însoțită de Lord Childe. Vezi, el e acolo, în partea aceea a încăperii, vorbind cu una dintre Grații.

Grația în cauză avea un păr enorm, umflat și în care erau înfipți șase sau șapte piepteni cu nestemate.

– Mă aștept ca Sophia Grafton să îi dea drumul lui Harrington ca unui cartof fierbinte dacă Strange își manifestă interesul pentru ea.

– Ei bine, asta vreau să spun, zise Harriet. Nu cred că o singură scrisoare în care să-l inviți în patul tău va fi de ajuns. Cu siguranță domnișoara Grafton a lansat o invitație similară în scris sau altfel.

Nell păru ofensată.

– Nu pot să mă compar cu Sophia Grafton! Ea probabil are 26 de ani. Sunt sigură că deja are riduri la ochi. Uită-te la ea! E genul care zace toată ziua pe canapea și oftează. Nu e foarte distractivă în dormitor, dacă îmi scuzi familiaritatea, Harry.

Harriet înțelegea exact la ce se referea.

– Dar tot cred că Lord Strange a primit o invitație. Ai nevoie să-l fascinezi într-un fel. Să ieși în evidență.

Nell rămase tăcută o clipă.

– Știu! Aș putea să mă vopsesc cu vopsea aurie și să-mi lipesc perle pe corp. Secretara lui Lord Strange e franțuzoaică – ea spunea că franțuzoaicele fac uneori asta.

– Dar... zise Harriet neîncrezătoare.

– Aș putea să pun să fiu adusă în camera lui deghizată în statuie, zise Nell. Și apoi statuia ar prinde viață. Și aș face lucruri pe care nu le-ar putea uita niciodată. Nell rânji. Ar fi de-a dreptul shakespearian. El a scris o piesă în care statuile se trezesc la viață.

Harriet începea să simtă foarte multă afecțiune pentru Nell. Nu mai întâlnise pe nimeni ca ea.

– Și ce anume ai avea în minte? întrebă ea curioasă.

Dar uitase că era îmbrăcată ca un bărbat, așa că Nell izbucni în râs.

– Va trebui să le descoperi singur cu altă femeie, Harry, dragul meu!

– Cred că vopseaua aurie sună foarte lipicios și inconfortabil, zise Harriet. Și, chiar dacă ai impresia că nu am experiență, Nell, nu e cazul.

Nell izbucni în râs.

– Ești un adevărat cuceritor, Harry! Pot să spun asta doar uitându-mă la tine.

– Vreau să spun că nu sună foarte confortabil să facă dragoste cu tine dacă ai perle lipite de corp. Și nici să săruте vopsea aurie.

– Fără sărutări? întrebă Nell îngrozită.

– Presupun că buzele tale nu ar fi vopsite, zise Harriet, dar mă îndoiesc că Strange te-ar săruta în altă parte.

– Chiar dacă intenționez să îi ofer lui Strange o noapte de neuitat, nu am de gând să renunț la propria plăcere. Nu obișnuiesc să fac asta.

– Scrie-i o scrisoare care-l va fascina, sugeră Harriet. Fă-l să încerce să ghicească cine ești. Poate cu o ghicitoare sau ceva de genul ăsta.

– O ghicitoare? întrebă Nell. Singura ghicitoare pe care o știu are legătură cu găina și cu oul și am uitat care era.

– Poate nu o ghicitoare, dar cum ar fi un poem, un vers oarecare pe care să nu-l înțeleagă imediat?

– Nu sunt prea pricepută la poezie, zise Nell neîncrezătoare. Pot să citesc și să scriu. Dar poezia ar putea să fie prea... Se uită la Harriet. Tu ai putea să scrii un poem.

– E seducția ta, Nell.

– El n-ar ști niciodată. Și cred că ai dreptate. Uită-te la el acum!

Strange încă mai dansa cu Sophia Grafton.

– Pare plictisit, zise Nell. Chiar dacă Sophia s-a împodobit cu perlele ei, el tot pare plictisit.

Harriet trebuia să admită că era adevărat. Strange arăta ca un bărbat care se culcase cu multe femei și își pierduse interesul, cu perle sau fără perle. Crezuse că nici ea nu mai era interesată de sex de când murise Benjamin. Dar acum nu putea să nu se uite la mușchii lui Strange și să se întrebe...

– Sper că te uiți la Sophia cu expresia aia în ochi, zise Nell. Pentru că altfel ai mare ghinion. N-am auzit nici o șoaptă despre faptul că Strange ar putea fi interesat de bărbați, dacă nu te superi.

– Deci chiar crezi că nu aș putea să mi-o permit? întrebă Harriet și se forță să pară gânditoare.

– Niciodată, răspunse Nell. Nu dacă tatăl tău nu e proprietarul a patruzeci de mori sau ceva de genul ăsta.

Harriet clătină din cap.

– Atunci nici măcar nu te mai uita la ea, o sfătui Nell. Gândește-te la ridurile ei! Între timp, poți să compui scrisoarea pe care să i-o scriem lui Strange.

– *Noi?* întrebă Harriet.

– Noi sau, mai bine zis, *tu*, făcu Nell. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai bună mi se pare sugestia ta, Harry. Sigur, tu ar trebui să scrii scrisoarea, pentru că poți să o faci să sune interesant, inteligent, misterios

în vreme ce eu l-aş ruga doar să-mi facă o vizită. Ceea ce, adăugă ea, funcţionează la majoritatea bărbaţilor, te asigur.

– Sunt sigură că funcţionează, zise Harriet. Dar nu pot să scriu scrisoarea pentru tine, Nell.

– Ba da, poţi. Dacă o faci, te voi prezenta Graţiei mele favorite. Numele ei e Kitty şi e adorabilă. Dacă ar fi actriţă, aş fi groaznic de geloasă pe ea.

– Aşadar Graţiile nu sunt actriţe?

– Oh, nu! Nu întreb prea multe despre ce fac în reprezentaţiile lor, rânji Nell. Pozează pentru tablouri pentru domni. Dacă ai destui bani, poţi să le ai pe toate pozând pentru tine.

– Goale? chiţăi Harriet.

– Dar cum altfel? chicoti Nell.

Cum altfel, într-adevăr? Era fascinant să vezi cât de deschise erau relaţiile dintre bărbaţi şi femei în lumea lui Lord Strange.

– Bănuiesc că se folosesc de nişte eşarfe de voal. Dar îţi voi aranja, făcu Nell cu o pauză pentru impresie, o vizionare privată cu Kitty. În general, ea joacă rolul lui Erato... Ştii ce interpretează?

Harriet clătină din cap.

– Poezia erotică, zise Nell veselă. Se pare că ştie enorm de multe şi poate să le recite în trei limbi diferite.

– Asta e! exclamă Harriet.

– Ce anume?

– Poezie erotică. Trebuie să îi trimiţi fragmente de versuri. Va fi fascinat de asta.

– Nu dacă are impresia că sunt Kitty, nu o va face. Kitty ar fi minunată pentru tine, dar e genul care chicoteşte... Nu cred că Strange...

– Putem să lămurim asta, făcu Harriet. Dar nu vezi cât de bine ar funcţiona? Poţi să îi trimiţi un vers sau două o dată pe zi şi apoi fixezi un loc de întâlnire. Apoi poţi să faci toate lucrurile alea pe care nu vrei să mi le spui şi nu vei mai avea nevoie de scrisori.

– Ești minunat, Harry! zise Nell. Minunat! Și e așa de minunat că știi toate lucrurile astea despre poezii. Probabil pentru că ești bărbat. Nimeni nu îmi scrie poezii.

Nell părea destul de melancolică.

– N-am citit poezii, zise Harriet direct.

– Oh, nu contează! făcu Nell și o bătu pe Harriet pe mână. O s-o rog pe Kitty să îți împrumute una dintre cărțile ei. Cred că ea călătorește tot timpul cu ele. Poți să selectezi ceva.

– Nu ar trebui să alegi tu poezia? întrebă Harriet.

– Sunt prea ocupată, făcu Nell iute. Avem repetiție dis-de-dimineață. De fapt, aș face bine să mă duc la culcare. O s-o rog pe Kitty să îți aducă o carte de poezii în seara asta. În *dormitorul* tău. Gândește-te la asta, Harry! Și o să îmi dai o scrisoare de dimineață, nu-i așa?

Apoi îi depuse lui Harriet o sărutare pe obraz și plecă.

capitolul 11

„Și ea tot acolo stă întinsă și lui îi strigă: Iarăși, te rog!"

Kitty se dovedi a fi o persoană drăguță, cu păr auriu-deschis și cu un ton ușor obraznic, care sugera că nu era natural. Avea aerul cuiva fără ambiția de a fi o lady, dar cu ambiția de a se distra foarte bine.

Ea apăru în ușa lui Harriet, din fericire înainte ca aceasta să apuce să se dezbrace.

– Nell mi-a spus că i-ai făcut o *favoare*, zise Kitty cu un chicotit fermecător. Te deranjează dacă mă așez? Sunt epuizată după cât am dansat.

Și se așeză pe patul lui Harriet. Ea se retrase și se sprijini cu spatele de ușă.

– E foarte amabil din partea ta să îmi împrumuți o carte.

– E una dintre favoritele mele. Domnilor le place să citesc cu voce tare. Știi doar că sunt muza poeziei erotice.

Harriet clipi. Kitty chiar credea că era o muză?

Kitty era ocupată a răsfoi cartea.

– Ai vrea să îți citesc o poezie? Ridică privirea cu un zâmbet viclean. Ar fi absolut gratis, desigur. Nici nu pot să spun de câte ori a trebuit să citesc poezii pentru câte un domn față de care nu simțeam nici o atracție.

Zâmbetul ei se lărgi și Harriet își dădu seama cu un început de panică – Kitty se putea simți atrasă de domnul Cope.

– Asta e una amuzantă, continuă Kitty. E vorba despre curtea unui bărbat. Ascultă versul ăsta: „E un creion cu o gaură în vârf pentru a scrie între cele două falduri ale cărții ei". Nu e amuzant? Ea râse vesel. Cartea cu două falduri!

Harriet zâmbi crispată.

– „E un pitic în înălțime și lungime, dar cu puterea unui uriaș", citi Kitty. Să știi că am ajuns să știu câte ceva despre bărbați. Știu dacă un bărbat e un pitic. Ea se ridică și pluti spre Harriet. Domnule Cope, nu te deranjează dacă îți spun Harry, nu-i așa? Ea se opri în fața lui Harriet și își trecu mâna peste obrazul ei. Pielea ta e așa de netedă, de parcă nu ai avea deloc barbă!

– Hm, făcu Harriet și se mută iute de acolo. Sunt versuri foarte amuzante, domnișoară Kitty.

Ea o urmă.

– Ce voiam să spun, Harry, este că pot să-mi dau seama când un bărbat este pitic, iar tu ești mai degrabă dintre cei uriași, nu crezi?

Era nevoie de mai puțină umplutură, în mod clar.

Harriet se întoarse și își drese glasul ca să spună ceva, dar se auzi o scurtă bătaie în ușă. Ea se întoarse și îl găsi pe Lord Strange în ușă.

Se uită de la Kitty la Harriet și apoi ridică dintr-o sprânceană.

– Mă surprinzi, domnule Cope. Chiar o faci.

Kitty îi zâmbi încântător, cu gropițe.

– Tocmai îi împrumutam lui Harry o carte, Lord Strange. Din biblioteca mea specială.

În ochii lui Strange apăru o expresie stranie, dar Harriet era prea jenată de faptul că fața ei începuse să se încingă ca să o poată interpreta. Oare bărbații se îmbujorau? Nu își amintea să-l fi văzut pe vreunul îmbujorându-se, dar Harry Cope se înroșea în mod clar.

O secundă mai târziu, Strange o apucase pe Kitty de braț și o însoțea afară din cameră, spunându-i că avea nevoie de somnul de frumusețe. Apoi își băgă din nou capul în cameră.

– Nu mai invitați femei în cameră înainte să țineți roșeața sub control, deși nu e la fel de rău cu a pierde controlul asupra ritmului, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Ne vedem de dimineață. Mergem să călărim.

Harriet ar fi fost înfuriată de stilul său arogant, dar era recunoscătoare că scăpase de Kitty. Avea impresia clară că fata era pe cale să se repeadă la ea ca să ia creionul și să înceapă să scrie. Ar fi fost foarte surprinsă când ar fi apucat o șosetă de lână rulată.

Lucille o ajută pe Harriet să-și scoată haina și fâșiile de bumbac care îi țineau sânii prizonieri. În sfârșit, reuși să se bage într-o cadă cu apă caldă și oftă ușurată.

– Lucille, vrei să îmi dai cartea de versuri de pe pat? întrebă ea.

Lucille alerga prin cameră și bombănea. Nu era obișnuită să lucreze pentru două femei, ca să nu mai vorbim de a îmbrăca un bărbat, dar nu ar fi putut să aducă o cameristă în plus pentru domnul Cope.

– Nu-ți face griji, zise Harriet, poți să ai grijă de Isidore. O să chem pe cineva să ia apa.

Lucille se răsuci brusc cu mâna în șold.

– Și cum veți face asta, Excelență? O privire aruncată cămășii de noapte, și servitorii își vor da seama.

– E foarte simplă, protestă Harriet. Ar putea fi foarte bine cămașa unui bărbat.

– Nu e vorba de model, ci de ce se poate vedea între picioarele dumneavoastră când sunteți îmbrăcată cu ea, zise Lucille exasperată.

– Oh! făcu Harriet. Îmi pare rău că îți dau așa de mult de lucru.

– Mă duc în camera ei să scot hainele de noapte, decise Lucille. Citiți-vă cartea și o să vă spăl pe cap mai târziu. Asta e o binecuvântare în toată nebunia asta. Părul vă e așa de scurt că nu-mi ia mai mult de un minut să-l spăl.

Ea îi întinse cartea.

Harriet sări peste poemul intitulat *Curtea unui bărbat*. Nu reușea să-l vadă pe Strange interesat de un poem deșănțat despre mădularul unui bărbat, indiferent cât de istețe erau rimele.

Următoarea pagină era un poem numit *Plimbare prin pășunea verde*. Se părea că pe pășune erau multe primule, dar mai erau o fată și un băiat culcați acolo.

Prea bine, doar că...

Băiatul o făcuse o dată, dar fata voia mai mult. Lui Harriet nu-i venea să creadă ce citea: „Și ea tot acolo stă întinsă și lui îi strigă: Iarăși, te rog!"

Era ca și cum ar fi citit despre o lume diferită de cea în care trăise ea în timpul căsniciei. De fapt, contrastul o făcu să zâmbească. Ce Dumnezeu ar fi făcut Benjamin dacă ea ar fi stat întinsă sub el și ar fi strigat că mai voia o dată? Nu-și putea imagina.

Și de ce ar fi vrut să spună asta? Ea înțelesese că bărbații erau cei care voiau să facă dragoste iar și iar.

Nu că intimitățile maritale ar fi fost neplăcute. Ei îi plăcuseră întotdeauna. Îi plăcuse să fie cu Benjamin, iar de fiecare dată când îl putea dezlipi de tabla de șah, resimțea asta ca pe o victorie personală.

Ea alungă acel gând și întoarse din nou pagina ca să descopere alt poem despre mădular și apoi pe al treilea. Începea să creadă că bărbații își doreau să audă doar cântece despre dotarea lor când în sfârșit găsi un cântec

pentru o voce feminină: „Cu buzele lui rubinii, cu obrajii ca niște trandafiri, el ademenește toate fetele frumoase oriunde s-ar duce".

Strange cu siguranță nu avea obraji ca trandafirii, dar părea destul de ademenitor pentru fecioare. Nu că Nell ar fi fost fecioară, desigur. Și nici Harriet nu era. Era doar... Din cine știe ce motiv, nu putea să își ia ochii de la el când era într-o încăpere.

Mai devreme, când apăruse brusc în ușa camerei ei, inima începuse să-i bată așa de iute încât avusese impresia că putea să se vadă. Chiar și vocea lui părea mai profundă, mai răgușită decât a altor bărbați. Acea voce răutăcioasă, combinată cu inteligența reală din ochii lui...

În ce o privea pe Harriet, dacă asociai vocea și ochii, era mult mai tentant decât obrajii ca niște trandafiri ai unui bărbat.

Nu era de mirare că Villiers fusese de părere că ea era o fată bătrână și plicticoasă când o atinsese, iar ea îl pălmuise. Judecând după aceste versuri, femeile îi sărutau pe bărbați peste tot și ei întorceau favoarea. El nu făcuse decât să o atingă.

Cu toate astea, poezia nu prea avea șanse să-l tenteze pe Strange. Toată această vorbărie obscenă și ciudată despre părțile intime ale femeilor și bărbaților era amuzantă, dar ea se gândi la expresia lui când dansase cu Sophia Grafton și clătină din cap.

I-ar fi trebuit ceva mult mai sofisticat de atât. Mai captivant și mai erotic.

Dacă ar fi scris scrisoarea pentru ea însăși...

Doar gândul îi făcu trupul să se înfioreze.

Dacă i-ar fi scris ea lui Strange o scrisoare, s-ar fi adresat inteligenței lui. Ar fi făcut-o mai degrabă interesantă decât erotică. Putea să și-l imagineze deschizând scrisoarea și citind-o întrebător.

L-ar fi făcut să aştepte. El era un bărbat care avea prea multe – femei care i se dăruiau prea uşor. Ea l-ar fi condus într-un dans al tentaţiei şi dorinţei. L-ar...

Harriet se trezi din visare. La ce naiba se gândea oare! Era la Strange acasă îmbrăcată ca un bărbat! Ca să nu mai vorbim de faptul că era o ducesă serioasă, deşi nu se simţea ca atare în momentul acela. Nu avea nici o reţinere să se lase pradă unor fantezii lascive cu gazda lor, indiferent cât de mult...

Ea se culcă având în minte două cuvinte: încântare şi noapte. Ba chiar şi alte două mai desfrânate: mic şi mădular.

Adormi zâmbind.

capitolul 12

În care se obţine statutul de bărbat, deşi cu un oarecare disconfort

6 februarie 1784

Harriet visa că dansa. Era îmbrăcată în haine bărbăteşti, ceea ce însemna că se putea mişca mai graţios decât în toate crinolinele şi fustele ei. Dansa cu Benjamin.

– De ce nu m-ai rugat niciodată să călăresc pe mădularul tău?

El râsese când auzise asta.

– Poftim? Ce înseamnă asta?

Ea încercă să îi explice, dar el se retrase fluturând prietenos din mână şi ieşi spre balconul aflat dincolo de sala de bal.

– Aşteaptă! zise ea. Vin şi eu. Vreau să vorbim. Vreau...

Simţi cum o scutură o mână zdravănă de umăr.

Ea deschise ochii, se uită în sus şi scoase un mic strigăt.

– E vremea să te trezești, tinere, zise Strange.

– Mda, făcu Harriet, reușind să tragă pătura până sub bărbie.

– Eu exersez de dimineață și, dacă o să te învăț scrimă, aș prefera să o fac acum. Dar m-am gândit că mai întâi am putea să ieșim să călărim.

El se întoarse și se duse la ferestre, trăgând draperiile.

– Cât e ceasul? se bâlbâi Harriet.

– Aproape ora 6 într-o dimineață rece și superbă. E obicei de femeie să dormi toată dimineața, Cope.

– Ah, da, zise Harriet, amintindu-și să vorbească pe voce mai joasă.

– Valetul tău?

– Ducele de Villiers a fost destul de amabil să îl împartă pe omul său cu mine.

– Pentru Dumnezeu, Villiers nu a putut lua un servitor în plus pentru tine? Sunt sigur că pot găsi...

– Nu e nevoie, zise Harriet grăbită. Serios. Am un valet acasă, dar și-a rupt brațul și nu a putut să se ocupe de mine o perioadă scurtă. Nu e un inconvenient pentru duce.

Strange ridică din umeri și se duse la ușă.

– Ne vedem la parter în zece minute. Pierdem lumina.

Lumina? Despre ce naiba vorbea? Harriet dădu pătura la o parte și începu să tremure. Era februarie, la urma urmei, iar o privire scurtă aruncată pe fereastră îi arătă grămezi de zăpadă într-o dimineață cenușie. Ea fugi pe ușa care ducea în camera lui Isidore.

– Isidore! Trezește-te! Strange mă duce să călărim.

Isidore se ridică pentru o clipă, se holbă la ea și căzu la loc, rostogolindu-se cu perna pe cap. Harriet trase de șnurul clopoțelului lui Isidore ca să o cheme pe Lucille.

Lucille o îmbrăcă într-o pereche de pantaloni din vatir care se încheiau strâns la genunchi și apoi într-o haină de călărie.

– De ce sunt laturile jachetei încheiate așa? întrebă Harriet, răsucindu-și gâtul și încercând să-și vadă fundul în oglindă.

Măcar nu-i mai ieșea fundul în evidență.

Seara trecută se tot mișcase pe la marginea încăperii pentru ca nimeni să nu-i poată vedea posteriorul.

– Ca să le puteți ridica atunci când încălecați, zise Lucille, care se lupta cu o pereche de jartiere pentru cizme.

Ridică dintr-odată privirea.

– Oh, Excelență! Va trebui să stați călare ca un bărbat.

– E în regulă, zise Harriet. Am făcut-o în copilărie.

Harriet pocni din picioare ca să intre în cizme. Erau grele și cu margine întoarsă.

– Jartierele astea, bombăni Lucille, se fixează pe cizme și apoi se petrec în jurul piciorului peste pantaloni. Așa cred.

– Ei bine, aș putea să cobor, zise Harriet.

Avea părul strâns, dar nepudrat.

– Pălăria! strigă Lucille, apoi deschise garderoba și ezită. Sunt sigură că a spus că bicornul e pentru călărie. Sau poate cea rotundă.

Cea rotundă avea un bor de jur împrejur și o cocardă mică în lateral. Harriet era de părere că arăta caraghios, dar o înșfăcă și și-o îndesă pe cap.

– Trebuie să cobor, altfel Strange o să vină aici și o să te găsească.

– Nu-mi vine să cred că a intrat direct în dormitorul dumneavoastră, bombăni Lucille. Ați avut noroc că nu și-a dat seama imediat.

– Oamenii văd doar ce se așteaptă să vadă, zise Harriet și se asigură astfel pe sine la fel de mult ca pe Lucille.

– E frig rău afară. Uitați-vă doar la florile de chiciură de la fereastră! Mai puneți o lavalieră peste cea neagră. N-o să-și dea nimeni seama și măcar o să vă fie cald la gât.

Ea trebui să facă un efort conștient să își ridice picioarele pentru că cizmele bocăneau așa de tare pe scările

din lemn încât avea impresia că trezea toată casa. Având în vedere că se furișase în cameră pe la 11 seara, când cea mai mare parte din musafiri păreau că abia începeau să se distreze, se simțea foarte vinovată că îi putea trezi.

Strange era la baza scărilor. În lumina dimineții, părul lui sclipea ca de mahon întunecat. Ea era aproape euforică, atât de mult se distra.

El ridică privirea.

– Aș fi putut la fel de bine să aștept o femeie să se îmbrace, Cope.

– Bună dimineața și dumneavoastră, milord, zise ea.

Majordomul aștepta cu hainele. Când se luptă să se îmbrace cu haina groasă – croitorul lui Villiers îi umpluse umerii ca să pară mai masculină –, Strange o privi din cap până în picioare.

– Nu pari să fii foarte bine îmbrăcat, zise el sec. Și ești la fel de palid ca Villiers. O să transpirăm în curând.

Harriet zâmbi slab și ieși pe ușă. Aerul de afară era rece ca gheața și îi intră în gât, ieșind apoi sub formă de vălătuci de aburi.

Argații țineau frâiele cailor agitați. Armăsarul lui Strange își înălță capul drept salut.

– Nu te speria, tinere, ți-am pregătit o iapă, nu un jugan, dar asta nu e un comentariu cu privire la priceperea ta. Iapa are un mers minunat.

Un băiat cu un smoc de păr blond în cap și pistruiat pe nas ținea calul lui Harriet. Ea se duse și își întinse mâna pentru ca iapa să poată sufla aer cald pe palma ei. Apoi își puse mănușile.

– Hai să mergem! se răsti Strange.

„Trebuie să fie iritabil de la natură", decise Harriet. Verifică atentă cureaua de pe burtă și îl privi pe Strange sărind în șa. Ea văzuse nenumărați bărbați făcând asta, dar nu se așteptase niciodată să călărească așa chiar ea.

În cele din urmă, Harriet puse cizma stângă în scăriță și se aruncă în sus.

Ateriză în șa și apucă frâiele de parcă s-ar fi așteptat să se găsească acolo.

Strange porni pe alee fără să se uite în urmă, așa că Harriet îi făcu semn băiatului să îi dea drumul calului. El făcu un pas în spate, dar vorbi cu voce joasă.

– Îmi scuzați îndrăzneala, domnule, dar strângeți din genunchi!

Harriet încuviință din cap cu demnitate și își lăsă calul să își aleagă calea pe zăpada înghețată.

Soarele era pe cer. Strange avea dreptate în privința luminii. La ora aceea avea o claritate specială, dansantă, care mărginea fiecare fir de gheață cu argintiu. Gheața plesnea sub picioarele calului și atârna în șiruri mari, prelinse de pe gardul de la marginea drumului.

– Putem să-i lăsăm să galopeze la capătul drumului! strigă Strange peste umăr.

Galop? În copilărie, mama ei considerase călăritul nepotrivit pentru doamne. Caii erau considerați ceva mai mult decât niște sofale umblătoare. Excursiile călare tindeau să fie călătorii în buiestru prin pădure spre un loc de picnic, cu un valet care conducea fiecare cal ca să se asigure că nu se speria. Cu siguranță nu fuseseră galopuri sălbatice pe drumuri înghețate.

Ea își încetini calul și mai mult, dar capătul drumului apăru oricum. Ea își găsi gazda cu calul fornăind nerăbdător.

– Pentru Dumnezeu, Cope! zise el. Călărești ca o mătușă virgină.

Ea se încruntă, iar el ridică dintr-o sprânceană.

– Nervos că a trebuit să te trezești așa de devreme? Tot mai rău. Nu sunt sigur că pot să te învăț să fii bărbat.

– Vorbiți de parcă ați aparține unui soi de club exclusivist, replică ea. Din câte pot să-mi dau seama, definiția unui bărbat nu are nimic de-a face cu faptul că are impresia că e masculin să respiri gheață sau să tropăi pe un drum periculos de alunecos.

– Teama nu e bărbătească, îi spuse el cu o expresie insuportabil de condescendentă.

– Lista devine tot mai interesantă, zise ea, intenționând să îl distragă pentru a evita să o ia la galop pe alee. Bărbații se trezesc în zori, nu simt teamă și – ce mai era din ce mi-ați spus aseară? – stau departe de fustele femeilor.

– Uite, ești în dezavantaj, făcu Strange.

– Deja mi-ați indicat asta, zise Harriet cu nasul în sus. Găsesc necioplirea dumneavoastră insuportabilă.

– Dar uită-te la tine! izbucni el. Arăți exact ca... Probabil nu știi cuvântul, așa că n-o să-l folosesc. În ritmul ăsta nu o să găsești niciodată o femeie!

– Kitty nu părea să aibă întrebări despre bărbăția mea, indică Harriet. A spus că mă crede foarte chipeș.

– Ești chipeș, zise el și apoi scoase un sunet ciudat de strangulat din gât. Doar că... uită-te doar la părul tău!

Harriet se încruntă.

– Port pălărie.

– Are șuvițe aurii, făcu el. Ca părul unei femei.

– Ei bine, și al dumneavoastră are șuvițe, replică ea. Arată chiar ca mahonul.

Din cine știe ce motiv, chipul lui îngheță îngrozit. Își răsuci calul.

– Fir-ar să fie! exclamă el și în clipa următoare porni, bubuind pe drum în jos.

Harriet izbucni în râs. Strange era nebun. Dar calul se agita în hățuri, așa că ea își strânse genunchii exact cum îi spusese grăjdarul să facă. Era o senzație stranie, dar poate că asta avea să o țină în șa.

– Foarte bine, îi spuse ea calului, hai!

Slăbi frâiele.

Ea ar fi țipat, dar aerul rece care îi sufla în față îi tăia respirația. S-ar fi oprit, dar să tragă de hățuri nu ajuta cu nimic. Calul ei era foarte hotărât să îl ajungă din urmă pe Strange și în mod evident călărețul său era doar un mic inconvenient. Ar fi căzut, doar că nu-și putea

desface genunchii, cuprinsă de teroarea pe care o simțea. Așa că se ținu de frâie și țipă în sinea ei. Pălăria îi zbură de pe cap. Urechile îi înghețară.

Calul părea să mănânce pământul cu picioarele sale lungi și, de fiecare dată când se avânta înainte, ea zbura în aer și ateriza cu o bufnitură.

Cu ochii mijiți din care șiroiau lacrimi din cauza frigului, ea văzu că parcă îl ajungea din urmă pe acel diavol, pe Strange. Un minut mai târziu, calul ei aproape că dădu să-l depășească, doar că Strange se aplecă și îi strigă ceva calului său până când acesta ajunse iarăși în față.

La capătul drumului, ea se lăsă pe gâtul calului, gâfâind. Nici măcar nu se uită la Strange. Dacă îndrăznea să spună ce călăreț prost era, ea avea să-l ucidă.

Dar, când se uită în cele din urmă la el, nu mai avea expresia aceea sarcastică pe față.

– Nu ești un călăreț prost, zise el. Asta e ceva. N-aveam idee că Bess era în stare de așa ceva.

Ea se încruntă spre el.

El părea destul de mulțumit de sine însuși.

– Acum o să ne întoarcem, dar mă tem că nu ar trebui să mai galopăm. E prea rece afară pentru cai, care ar transpira prea mult.

„Slavă Domnului!", se gândi Harriet.

El vorbi apoi pe drumul de întoarcere despre lucruri bărbătești, precum mișcări de scrimă și meciuri de box. Ea îl ignoră și se gândi dacă nu suferise cumva pagube ireparabile în părțile ei cele mai sensibile, cele feminine. Ținea mult la partea aceea a corpului ei și nu o voia făcută bucăți. Nu simțea nimic între picioare în momentul acela. Era totul amorțit.

Până când ajunseră înapoi acasă, începuse să-și recapete simțurile, iar acele senzații nu erau plăcute.

Strange sări de pe cal și aruncă frâiele unui argat.

– Ne vedem în galeria portretelor în zece minute, Cope! strigă el.

– Ba nu, n-o să mă vedeți.

El se încruntă la ea.

Planul lui era, se pare, să o țină în mișcare în următoarele douăsprezece ore.

– Vreau micul dejun.

Chipul lui se lumină.

– Da. Vită și bere, asta o să funcționeze.

Intră în casă, fără să mai aștepte un răspuns.

Bere? Bere la micul dejun? Trebuia să fie nebun.

Băiatul cu pistrui de la grajduri stătea lângă ea. Avea o față drăguță, așa că ea renunță la tentativa de demnitate.

– Nu sunt sigur că pot să cobor de pe acest animal, îi spuse ea.

El se uită în jur, dar celălalt argat plecase cu calul lui Strange și nu era nimeni în jur în afară de un servitor dincolo de ușa de la intrare, care o aștepta.

– Dați-vă piciorul drept peste cal, domnișoară, zise el încetișor.

– *Poftim?*

El îi zâmbi.

– N-o să spun nimănui.

Ea își dădu piciorul peste cal și țipă.

– Au! De unde ai știut?

– Lord Strange probabil nu s-a uitat cu atenție la felul în care călăriți, zise el. Călăriți la fel ca surorile mele. Șmecheria e să strângeți genunchii și să vă țineți un pic deasupra șeii. Să vă sprijiniți cu cizmele în scări.

El întinse brațele și o trase din șa. Harriet se uită iute în jur, dar servitorul se retrăsese în interior și nu era nimeni acolo.

– Mulțumesc, zise ea fără suflare. Ți-aș oferi un bacșiș, dar nu am reușit să-mi dau seama unde să-mi țin banii pentru că nu am săculețul la mine.

El râse.

– Domnii au buzunare cusute în haine. Le veți găsi. Mă bucur doar că nu ați zburat prin aer și nu ați aterizat în fund. Băiatul păru ușor neliniștit. Dacă îmi iertați îndrăzneala, domnișoară.

– Crede-mă, îi zâmbi ea, îi voi ierta foarte multe bărbatului care mi-a spus cum să evit să-mi fie scuturate toate oasele. Cum te numești?

– Nick. Mă voi asigura că vin și mâine-dimineață.

– Mulțumesc, șopti ea cu ardoare și porni șchiopătând spre casă.

Deși asigurarea pentru mâine-dimineață era inutilă. Avea să fie norocoasă dacă mai putea să meargă.

Și dacă mai putea călări vreodată – fără umplutură în partea din față! Își ajustă discret pantalonii.

„Au!"

capitolul 13

Un capitol în care deliciile luptei cu sabia și bărbăția sunt neclare

Jem așteptă în hol până când Cope intră în sfârșit în casă. Probabil protejatul lui Villiers mai stătuse să dezmierde nasul calului sau pentru alte frivolități din astea. Cope intră în cele din urmă și îi întinse lui Povy mantia. Părea să fie un pic cam țeapăn.

Foarte bine. Avea nevoie de mai mulți mușchi. Dacă avea mai mulți mușchi, Cope nu mai arăta așa de efeminat.

– Vită, zise el îndreptându-se spre salonul de mic dejun. Haide, Cope!

Majordomul îl opri.

– Lord Strange, dacă ați dori să mâncați în salonul privat, domnișoara Eugenia ar fi foarte bucuroasă să vi se alăture.

Jem permitea ca foarte puțini oaspeți masculini să o cunoască pe Eugenia, dar Cope nu era nici pe departe un seducător. El era practic tovarășa de joacă feminină pe care se gândea să i-o găsească fiicei lui.

– Foarte bine, zise el, schimbând direcția și îndreptându-se spre scări. Se opri la jumătatea distanței când văzu că tânărul Cope nu îl urmase. Ce mai aștepți?

Cope se uită în sus spre el.

– Ați spus ceva, milord?

– Luăm micul dejun în salonul meu privat.

Bărbatul avu îndrăzneala să rânjească.

– Asta trebuie să fi fost o invitație. Îmi pare rău că nu am auzit-o mai devreme.

Jem scrâșni din dinți. Cope practic gângurise mica lui replică.

Ar fi trebuit să se ducă la etaj chiar atunci și să-i spună lui Villiers că nu avea cum să transforme un vițel de lapte într-un taur. Dar Cope deja urca scările. Și lucrul straniu era că lui Jem chiar îi plăcea de el.

Îi plăcea felul încăpățânat în care Cope rezistase partidei de călărie, deși în mod evident era cel mai neexperimentat călăreț de pe suprafața pământului. Dar nu se plânsese. Și nu arăta nici *prea* feminin în jacheta de călărie. Părea delicat într-o anumită lumină, dar avea o bărbie puternică. Problema reală erau ochii. Ce bărbat avea ochii de un căprui catifelat?

Înghiți un blestem și se întoarse să urce scările.

Când mai pierduse el timpul gândindu-se la ochii unui bărbat? Probabil era cu adevărat pe cale să-și piardă mințile.

– Mă voi spăla pe față și pe mâini în camera mea, zise Cope. Unde să vin?

Jem își dădu ochii peste cap. Spălatul.

– Capătul coridorului pe dreapta, lătră el.

În cele din urmă, se duse și el în camera lui și își spălă fața, deși era chinuit de ideea că obiceiurile excesiv de meticuloase ale oaspetelui său puteau fi periculos de molipsitoare. Intră în salonul privat ca să o găsească pe Eugenia acolo. Ea alergă spre el și-l îmbrățișă. Era Sally pură în îmbrățișarea aia. Soția lui obișnuia să creadă că,

dacă oamenii ar fi fost mai buni și mai drăguți unii cu alții, toate problemele ar fi putut fi rezolvate.

– Îți amintești când obișnuiai să mă porți pe umeri, *papa*? întrebă Eugenia, așezându-se pe scaunul ei.

– Da. O să ni se alăture un gentleman pe nume domnul Cope.

– Nu prea am ocazia să cunosc gentlemeni, zise Eugenia cu ochii strălucitori. Cel care era expert în șobolani de apă a fost profesor la Oxford. Domnul Cope e un om de știință?

– Nu, din câte știu eu, zise Jem.

Un servitor îi oferi o bucată uriașă de carne roșie în sânge, atât de crudă încât practic tremura.

El făcu semn spre locul liber.

– Oaspetele nostru este înfometat. Dă-i o bucată mare.

El însuși luă doar o bucățică. Nu avea nevoie de sânge roșu așa cum avea Cope nevoie și oricum prefera ouăle.

– Deci ce face? întrebă Eugenia.

– Nimic, zise Jem. Cei mai mulți bărbați nu fac nimic.

Ea se încruntă.

– Atunci mă bucur că nu sunt bărbat.

– Cele mai multe femei fac chiar mai puțin.

– E imposibil să faci mai puțin decât nimic, remarcă ea, exactă ca întotdeauna.

– Vreau să spun că își găsesc lucruri care să le țină ocupate.

– Ești foarte cinic, *papa*. Din ce am observat eu, multe femei muncesc din greu toată ziua. De pildă, numele cameristei mele e Hannah. Ea lucrează din zori până în noapte. Știai că există șapte etape diferite de spălat dantela, *papa*? Imaginează-ți cât durează asta. Multe dintre rochiile mele sunt tivite cu dantelă. La fel cămășile tale.

– Nu mă refeream la cameriste.

– Ele sunt femei, *papa*. Și lucrează din greu, te asigur. Cred că servitoarele de la spălătorie muncesc cel mai greu. Trebuie să încălzească toată apa în vasele alea

de cupru. Și îmi plac hainele curate, *papa*. Uneori, mă simt vinovată din pricina asta.

Acestea erau momentele în care Jem își dorea ca Sally să nu fi murit.

– Presupun că nu m-am referit la femei. Ci la doamne. Doamnele adesea nu muncesc foarte greu.

– Nu am întâlnit foarte multe, zise Eugenia gânditoare. Ea acceptă o felie de pâine prăjită cu marmeladă. *Papa*, am cunoscut vreodată o lady?

– Da, zise el. Guvernanta ta e o lady. Și doamna Patton e o lady. Ne-a vizitat anul trecut, dacă îți amintești.

Ușa se deschise și intră domnul Cope.

– Fiica mea, Eugenia, zise Jem brusc. Eugenia, acesta este domnul Cope. Lui Jem îi plăcu felul în care Cope se uita la bucata tremurândă de carne de pe farfuria lui. Am mâncat deja de două ori pe atât, îi spuse el fără remușcări. O să-ți facă bine. Cu două ouă după aceea.

El făcu semn unui servitor, care plasă cu promptitudine două ouă galbene pe farfuria lui Cope.

Bărbatul sigur nu era un laș. Nu-i plăcea ce vedea dinaintea lui, dar luă un cuțit și o furculiță și se puse pe treabă.

Eugenia se comportă foarte frumos și așteptă să i se vorbească.

– Mă tem că știu foarte puține despre interesele fetițelor, îi spuse domnul Cope. Ce faci tu toată ziua?

Asta, desigur, era singura invitație pe care o aștepta Eugenia. Îl atrase într-o discuție despre unghiuri matematice, despre cabinetul ei de curiozități, despre colecția ei de cărți comerciale de la negustori.

– Dar cel mai mult îmi place să citesc piese de teatru, termină ea. *Papa* deține Hyde Park Theater și are grijă ca toată compania să exerseze piesele aici, așa că văd toate piesele înainte ca ele să plece la Londra.

– Văd că sunteți o familie iubitoare de teatru, zise Cope destul de politicos.

Comentariul îi înțepă conștiința lui Jem. Probabil nu ar fi trebuit să aibă actori în jurul Eugeniei, ca să nu mai vorbească de faptul că ar fi trebuit să îi cenzureze un pic lecturile. Când moștenise teatrul de la tatăl său, să îi invite pe actori să repete la Fonthill fusese o decizie neglijentă, atenția lui fiind concentrată pe altceva, probabil pe Joe. Se transformase într-o tradiție înainte să-și dea seama.

– Bere pentru amândoi, îi spuse el servitorului, care începu să umple o halbă mare pentru Cole.

Jem luă o înghițitură. Nu era un mare iubitor de bere, asta era realitatea. După o decadă zdravănă de băut și petrecut, se oprise din băut când își dăduse seama că Eugenia era o persoană, nu o pacoste plângăcioasă în camera copilului.

Cope sorbi din halbă. Acesta era alt lucru pe care trebuia să îl învețe, se gândi Jem, adăugând asta la lista din mintea lui. Fără sorbituri. Bărbații nu sorbeau.

– *Papa* nu mă mai lasă să citez din piese de teatru, îi spunea Eugenia lui Cope.

Cope ridică dintr-o sprânceană.

– Citările sunt interzise sau piesele de teatru?

– Guvernanta ei e îngrijorată că uită să mai vorbească normal. Tot ce spune e în versuri albe, scrise de altcineva.

– Asta nu e corect, *papa*, zise Eugenia cu mare demnitate. Doar îmi place să memorez – sunt așa de multe momente când îmi vine un citat în minte!

– Nu era vorba doar de faptul că vorbea aproape în totalitate în versuri albe, îi spuse Jem lui Cope. Ci și de selecția pe care o făcea.

– Îmi plac piesele mai vechi, zise Eugenia.

– Piese vechi deochiate, făcu Jem.

– Sunt amuzante!

– I-am interzis să citească timp de o lună când m-a întrebat ce însemna să ai „paturi moi, violacee, strivite până la moarte în feciorie"!

– Oh! făcu Cope.

Jem văzu cu oarecare satisfacție că pe fața lui Cope se reflecta inabilitatea de a răspunde la această replică.

Se ridică de la masă.

– Acum o să avem o lecție de scrimă, dulceață. Ai face bine să te întorci în camera ta.

– Te rog, lasă-mă să vin, zise Eugenia. Sunt așa de singură!

Ea părea cu adevărat necăjită, doar că Jem o cunoștea suficient de bine ca să vadă imediat fiecare scenă dramatică pe care o avea în repertoriu.

– Ah! făcu Cope.

– Mă simt singură în odăile copiilor, zise Eugenia și își strânse mâinile, intrând în rol.

Ea încercă să-și fluture genele spre Cope, dar acesta doar păru amuzat.

Jem pufni, dar, pe de altă parte, nu voia să fie singur cu Cope. Doamne ferește să se trezească în altă discuție despre culoarea părului! Nu că ar fi fost tocmai vina lui Cope, dar el părea să scoată la iveală o latură a lui Jem care...

Care nu exista.

– Foarte bine, se răsti el. Poți să ne observi dacă nu ne stai în cale.

El deschise calea spre galeria de portrete din aripa de est, ascultând distrat discuția animată din spatele lui. Exact așa cum povestise Villiers, se părea că bietul Cope nu prea vizitase Londra și nu văzuse multe dintre piesele actuale. Dar, la fel ca Eugenia, citise destule. Eugenia ignora regulile și cita câte ceva, dar Jem nu simțea nevoia să o certe în fața unui străin.

Deși Cope se transforma tot mai rapid în altceva decât un străin.

Cu câțiva ani în urmă, Jem pusese să se dea jos toate portretele din galerie și să fie depuse undeva în pod. Nu erau rudele lui oricum, doar curteni mucegăiți care veniseră odată cu casa.

În schimb, coridorul lung era mărginit de dulapuri de sticlă, umplute cu curiozități. Unele lucruri încă îl interesau, altele încetaseră demult să mai prezinte interes pentru el. Dar îi plăcea ideea de a le colecționa într-o singură cameră – iar galeria cu portrete era singurul spațiu suficient de mare pentru un ibis împăiat, ca să nu mai vorbească de coroana unui prinț african cu pene portocalii, albastre și verzi.

Eugenia îl trase pe Cope spre câteva vitrine. Jem se sprijini de perete ca să privească. Nu lăsase nici un oaspete bărbat să pună mâna pe Eugenia de când aceasta împlinise 5 ani, dar ceva la Cope îi spunea foarte limpede că bărbatul nu era un pericol pentru fetiță. Putea să nu fie în stare să performeze cu una dintre Grații dacă ar fi fost nevoie, deși Jem spera de dragul lui că nu avea să fie așa. Ba chiar putea să se dovedească a fi un efeminat.

Jem avusese numeroși oaspeți cu toate înclinațiile în decursul anilor, iar el știa foarte bine că păcatele nu aveau de-a face cu sexul partenerului de pat.

Nu trebuia să-și facă griji din pricina lui Cope, nu cu ochii aceia ai lui. Așa că se întoarse când Eugenia îl trase pe Cope spre o vitrină și îi arătă presupusul corn al unui unicorn și găinușa albă de mlaștină din Australia.

Povy pregătise săbiile de antrenament. Jem își scoase jacheta și cizmele, verifică lamele și făcu niște atacuri de probă.

– Hai să începem! strigă el în cele din urmă.

Se dovedi că domnul Cope avea dificultăți în a-și da cizmele jos. Jem nu își țuguie prea mult buzele, dar reținu doar ce era evident: un bărbat trebuia să știe să se îmbrace singur.

Cope nu răspunse, însă trase de cizme până când ieși uoa. Eugenia veni să-l ajute, chițăind și chicotind în timp ce încerca să îi scoată cealaltă cizmă, așa că Jem trebui să intervină, spre dezgustul lui. Aruncă cizma la marginea încăperii.

– Haina jos! strigă el. La fel și vesta.

Cope își dădu haina jos, dar fu teribil de încăpățânat în privința vestei și susținu că era frig în galerie.

– Ți-e frig, Eugenia? întrebă Jem.

– Deloc, *papa*, răspunse ea prompt.

El se întoarse spre Cope.

– Are buzele vineții, indică bărbatul. Probabil se va transforma într-un bloc de gheață doar pentru plăcerea companiei dumitale, dar eu nu sunt așa de fermecat.

Jem se uită mai atent la fiica lui și blestemă. Deschise larg ușa și răcni la un servitor să îi aducă Eugeniei paltonul, mănuși și o pălărie. Desigur, era destul de rece în galerie, dar ei intenționau să se antreneze.

– Aleargă! se răsti el la Eugenia. Trebuie să-ți fie cald, altfel te trimit înapoi în camera ta. Se întoarse apoi spre Cope. Secretul luptei cu sabia este să îți răsucești încheietura. Când parezi o lovitură, o răsucire din încheietură trimite sabia pe lângă lama adversarului și în corpul lui. Îl privi pe Cope. Stai cu picioarele depărtate! Și ține sabia în mâna dreaptă. Va trebui să te bazezi mai degrabă pe istețime decât pe forță. Îi arătă primele trei mișcări de bază. Apoi zise: Hai să încercăm un duel! Povy nu ne-a pregătit și manșoanele săbiilor, așa că încearcă să nu mă rănești.

Izbucni în râs.

Cope păru uimit, dar Jem deja îi dădea târcoale. Putea să simtă frustrarea cum îi alerga prin vene – frustrarea care se adunase din momentul în care se surprinsese uitându-se la Cope.

Doar nu era vina omului, pentru Dumnezeu! Dar i se înfierbântase sângele și voia o luptă.

Eugenia bătu din palme și jubilă, iar Cope începu și el să se rotească. Jem observă brusca precauție din ochii lui. Dintr-odată nu mai arăta ca un copil cu sabia, ci ca un bărbat atent, care simțea pericolul.

Foarte bine.

Totul făcea parte din procesul de a deveni bărbat, își spuse Jem. Nu că ar fi intenționat să îl cresteze la sânge.

– Acum o să parez, anunță el. Vezi cum mi s-a încordat brațul stâng? Va trebui să privești fiecare mișcare a corpului adversarului tău, pentru că îți va spune înainte ce are de gând să facă.

Încet, Jem începu un atac, o semivoltă.

Destul de surprinzător, Cope nu se trase înapoi, ci își ridică sabia și chiar reuși să pareze lovitura înainte ca sabia să îi sară din mână și să cadă pe jos.

Jem izbucni în râs.

– Nu e rău!

Cope se îndreptă de spate după ce își culese sabia de pe jos. Era îmbujorat și părea furios.

– Ai lovit tare! îl acuză.

– Nu are rost să te cocoloșesc, zise Jem rânjind. Începu din nou să îi dea târcoale. Într-o bună zi, o să te maturizezi și o să te întâlnești cu cineva pe câmp la un duel în zori. Voi repeta aceeași apropiere. Încearcă să parezi mai degrabă orizontal decât vertical.

Cope se dădu înapoi și strânse tare buzele. Deja arăta mai puțin efeminat, constată Jem cu satisfacție.

– Foarte bine! strigă el. Privește umărul meu stâng. Poți să-ți dai seama de tipul de lovitură pe măsură ce capeți experiență. În clipa în care umărul meu stâng se încordează, ar trebui să apreciezi ce și unde plănuiesc să lovesc.

Se lansă din nou într-o semivoltă învârtită.

De data asta, Cope reuși să își ridice sabia orizontal și nu vertical și nu o scăpă, dar lovitura îi doborî brațul până la podea.

– La naiba, ești foarte slab! comentă Jem.

– Asta nu e un compliment foarte frumos, *papa*, interveni Eugenia.

El clipi și se întoarse.

– Stai la distanță de luptă, dulceață! Mă tem că lama domnului Cope ar putea să-i zboare din nou din mână.

– Ea n-ar trebui să fie aici, zise Cope, trăgându-și sufletul.

Jem își miji ochii.

– Pot să am grijă de copilul meu.

– Poate că ai grijă, dar eu nu garantez că pot să îmi țin sabia, având în vedere forța cu care conduci această... lecție.

Ei bine, cine ar fi crezut? Puișorul se transforma în cocoș.

Jem se întoarse spre Eugenia, dar ea i-o luă înainte.

– O să mă duc în spatele vitrinei, *papa*. Pot să văd prin ea – acolo o sabie nu m-ar ajunge niciodată, zise ea și alergă în spatele unei vitrine înalte din sticlă.

Jem își săltă sabia ușor până când găsi poziția cea mai bună.

– Domnule Cope?

– Încă o dată, zise Cope destul de morocănos. Umărul meu nu o să mai suporte foarte multe lovituri ca astea.

– O să ne mai antrenăm mâine-dimineață și poimâine, zise Jem voios. Într-o săptămână sau două, vei putea ataca. Apoi, văzând cât de jos își ținea sabia, comentă: Sau poate că nu.

Cope își încordă maxilarul și ridică sabia.

– Din nou, zise Jem. Privește-mi umărul!

De data asta, când veni în atacul rotit de sus, lama lui Cope alunecă ușor în poziția orizontală corectă, alunecă pe lama lui și la naiba dacă nu îl zgârie!

– La naiba! zise Jem și dădu drumul sabiei.

Cope își lăsă lama jos destul de lent.

– Cât ghinion! zise el și veni să se uite la dâra mică de sânge de pe brațul lui Jem. Poate că ar fi trebuit să așteptăm manșoanele.

Jem mârâi.

Cope rânjea. În mod clar rânjea.

– Doar o răsucire ușoară a încheieturii, cred că așa ai descris-o, făcu el și se întoarse spre Eugenia. Să îl conducem pe tatăl tău la parter? Are nevoie de ajutorul valetului său.

Eugenia se aplecă asupra brațului lui Jem.

– Cred că e în regulă, *papa*. Uite, deja nu mai sângerează. Însă trebuie să aveți grijă, domnule Cope. Tatăl meu nu e așa de tânăr ca dumneavoastră.

Minunat! Acum Jem se simțea preistoric.

Se îndreptă spre ușă și Eugenia sări în fața lui.

– O să mă duc înapoi la etaj, *papa*, zise ea și se îndepărtă.

– O să te vizitez înainte de cină! strigă el după ea.

– Oh, Lord Strange! zise Cope din spatele lui. Dacă îmi permiți, sunt purtătorul unei scrisori pentru dumneata.

– Poftim?

Cope îi înmână o bucată de hârtie. Jem o deschise și apoi o flutură în aer ca să alunge mirosul de parfum.

– Dumnezeule, e o poezie! În plus, e anonimă. Cine ți-a dat-o?

– N-aș putea să spun, răspunse Cope.

Avea ochi râzători. Preț de o clipă, Jem se trezi că rânji drept răspuns, înainte să se adune și să își îndrepte din nou atenția asupra scrisorii.

– „Întunericul e deliciul meu/La fel ca al privighetorii."

El întoarse foaia.

– Atât? Două rânduri?

El se opri înainte să-l întrebe pe Cope dacă el o scrisese. El? Dacă tânărul Cope o scrisese, el nu voia să aibă de-a face cu asta. Însă era clar că nu o scrisese el. Hârtia era înecată în parfum, iar Cope avea un parfum curat, care aducea cu săpunul.

Era așa de furios pe sine însuși că știa cum mirosea Cope, încât ieși din încăpere bufnind, fără alt cuvânt.

capitolul 14

Prietenie descoperită într-un loc neașteptat

– Așadar, deja ai fost lăudat de dansatoare? întrebă Villiers întins în pat, arătând cât de tras la față putea arăta cineva așa de chipeș.

Harriet se așeză.

– A fost o mare dezamăgire, dar nimeni nu s-a dat în spectacol la micul dejun. Cum te simți?

El făcu o grimasă.

– Treglown, enervantul doctor scoțian al Jemmel, m-a avertizat să nu plec la drum și, deși mă doare să recunosc, a avut dreptate. Dar, mai important, cum te descurci în rol de bărbat?

– E epuizant să fii bărbat, zise Harriet cu oarecare apăsare. Mă doare fundul de la călărie, brațul mă doare de la antrenamentul cu sabia, iar restul mușchilor se contractă și ei prin simpatie.

– Deduc că Strange mi-a luat în serios dictatul de a te transforma în bărbat. Ar fi bine să ai grijă. Cine știe cărei femei ușoare te prezintă în seara asta. Face parte din pregătire.

– E ușor pentru tine să râzi, făcu Harriet și apoi afișă o expresie trufașă. Dacă vrei să știi, există deja o tânără interesată de compania mea.

– Nu! Cât îmi doresc să mă dau jos din patul ăsta afurisit! Promite-mi că nu o refuzi până ce nu văd cum îți face curte!

– Intenționez să o evit.

– Nu va fi ușor, zise Villiers. Petrecerile lui Strange sunt surprinzător de aglomerate, dar și intime. Nu credeam că o să mă vizitezi.

– De ce? întrebă Harriet ridicând privirea.

– Ai toate motivele să mă urăști, zise el fără vreo inflexiune anume.

Dar erau multe lucruri nerostite: seara în care el îi refuzase avansurile și o dăduse jos din trăsura lui în mijlocul Londrei, faptul că soțul ei își luase viața după ce pierduse în fața lui la șah.

– Te-am urât, zise ea, fiind stranlu să recunoască asta. Am petrecut mult timp gândindu-mă la răzbunare. Era mai ușor să te urăsc decât să admit că Benjamin a ales să plece.

– A ales să plece e un mod straniu de a vorbi despre sinucidere.

– Cum altfel ai descrie asta?

El ezită. Avea într-adevăr niște ochi uimitori, negri ca noaptea.

– Tu crezi că sinuciderea e o lașitate, zise ea când el nu vorbi imediat.

– Greșesc?

– Am crezut și eu asta la început. Am fost furioasă pe Benjamin în primul an. Pentru că a fost așa de laș, pentru că nu m-a iubit destul, pentru că i-a păsat așa de mult de șah că și-a dat viața pentru el, că a fost un prost. Dar apoi am început să mă gândesc că acea lașitate e doar un punct de vedere.

– Opusul curajului?

Ochii lui aveau o expresie înțelegătoare, dar nu convinsă.

– Ceva de genul ăsta. Benjamin iubea șahul mai presus de orice. Uram asta în perioada când am fost căsătoriți, dar era adevărat. Deși ei a fost mereu drăguț și cu siguranță a ținut la mine în felul lui. Villiers nu spuse nimic, iar Harriet se forță să continue: Dar șahul era pasiunea lui. Și, chiar dacă era foarte bun la șah, nu era cel mai bun. Așa că hai să ne imaginăm că era nebunește îndrăgostit de mine, dar să nu râzi! exclamă ea feroce.

El ridică surprins dintr-o sprânceană.

– N-aveam nici cea mai mică intenție să o fac.

– Dacă ar fi fost îndrăgostit nebunește de mine sau de altă femeie și se sinucidea pentru că nu reușea să o cucerească, tot un laș l-ai numi?

– Doar un prost, zise el plat.

– Probabil. Harriet nu știa încotro voia să ajungă cu argumentația asta. Dar nu un laș, insistă ea.

– Ar fi trebuit să fie o mare pasiune, o iubire așa de mare încât era intolerabil să trăiască fără cealaltă persoană.

– Da, iar toată lumea ar fi simțit durerea alături de el. În vreme ce, dacă o persoană se sinucide din dragoste pentru altceva decât o femeie, nimeni nu-i împărtășește durerea.

– Mă consider norocos că am scăpat de o asemenea pasiune, zise Villiers. Pot să-mi imaginez cum e, dar nu am suferit din cauza ei. Dar tu?

– Eu... Harriet se opri. L-am iubit pe Benjamin. El a fost primul bărbat care mi-a acordat cea mai mică atenție.

– Atunci nu a fost așa de prost pe cât credeam, zise Villiers foarte blând.

– Nu e nevoie.

– Nu e nevoie de ce anume?

– Să-mi faci complimentele la care te pricepi așa de bine. Amândoi știm ce sunt și cât de atrăgătoare sunt pentru bărbați. Ca să nu mai vorbesc de faptul că acum port pantaloni.

– Nu te subestima, zise el. Și nici pantalonii tăi. Posteriorul tău e o plăcere de privit chiar și pentru mine și, crede-mă, dorința mea de a mă culca cu o femeie este la cel mai redus nivel din viața mea.

– Nu ai vrut niciodată să te culci cu mine, preciză ea.

– De fapt, am vrut, zise Villiers gânditor. Când m-ai sărutat cu ani în urmă, am fost foarte bucuros să răspund sărutului. Dar mi-a venit faptul că Benjamin era prietenul meu în minte și trebuie să recunosc că mi-a pierit pofta.

– Nu pot să cred că am făcut asta, zise Harriet necăjită. M-aș fi urât dacă aș fi fost necredincioasă. Chiar l-am iubit.

– Furie, bănuiesc, zise Villiers. Ai încercat să mai seduci pe altcineva sau eu am fost singura ta tentativă?

Ea simți că se îmbujoră.

– Tu ai fost singura mea tentativă de adulter, deși asta nu mă face să mă rușinez mai puțin.

– Sunt cu atât mai onorat, zise Villiers.

– Să nu fi! Te-am ales pentru că erai prietenul cel mai apropiat al lui Benjamin şi voiam aşa de tare să mă observe! Să mă pună înaintea unei partide de şah măcar o singură dată.

Villiers aprobă din cap. Dar tăcerea lui spunea ce ea ştia deja: chiar dacă s-ar fi culcat cu prietenul lui Benjamin, asta nu însemna că era iubită mai mult decât şahul. Sau considerată mai mult decât o partidă câştigată frumos.

– Ei bine, zise ea veselă, ăsta e un subiect trist. Când crezi că ai putea să te ridici din pat?

– Peste o zi sau două, făcu Villiers. Mi-aş dori să mă simt mai bine. Sunt îngrijorat că vei fi descoperită cu mult înainte să vrei să se întâmple. Eşti sigură că vrei să stai aici?

– Îmi place să port pantalonii ăştia, zise Harriet şi se uită la ei cu afecţiune. Şi nu pentru că posteriorul meu este pus în valoare, ci pentru că mă face să mă simt liberă. E foarte frumos să nu fiu o vreme văduva lui Benjamin.

– E aşa de îngrozitor? întrebă el.

– Toată lumea îl iubea pe Benjamin. Era mereu vesel, prietenos, pregătit cu un cuvânt bun sau un împrumut dacă era nevoie. Asta era uşor, pentru că nu-i păsa aşa de mult de oameni sau de bani. Ci doar de şah.

– E o boală, zise Villiers.

Ea se ridică şi rânji, uitându-se în jos la el.

– Fără şah timp de o lună. Consider asta răzbunarea mea.

El gemu.

– Citesc.

– Sper că nu cărţi de şah.

– *Istoria lui Tom Jones*.

– Cine e Tom Jones? Un politician?

– E un roman, nu o întâmplare adevărată. Deocamdată e genul obraznic, care a furat o raţă şi pare să ajungă în ştreang. Judecând după lungimea romanului, voi

fi surprins dacă scapă de eșafod. Du-te și distrează-te! Petrecerile lui Strange au doar acest scop.

– E foarte distractiv să fii bărbat, fu de acord Harriet. Habar n-ai dacă nu încerci să fii femeie.

Pleoapele lui grele mai coborâră un pic.

– Aș prefera să nu o fac.

– Din ce am văzut, petrecerea lui Strange nu e atât de diferită de alte petreceri, în afară de faptul că nu pot să numesc strămoșii tuturor. Dacă apar dansatoarele, îți trimit un mesaj.

– Și o să mă vizitezi să-mi spui cum îți dezvolți bărbăția?

Harriet zâmbi vag.

– Ca să te salvez de la tonul moralizator al cărții?

– Măcar spune-mi cum stau lucrurile cu tânăra care vrea să te cunoască mai bine. O să mor de plictiseală aici fără...

El se opri.

– Fără șah, completă Harriet. E în regulă. Sunt obișnuită cu bărbații care se gândesc întruna doar la regina albă. Măcar nu ți-ai luat o nevastă pe care să o ignori pentru fiecare partidă de șah din trei comitate.

– Am încercat, zise Villiers.

– Ai fost logodit scurtă vreme cu pupila Jemmei, nu-i așa?

– M-a părăsit pentru fratele Jemmei. Apoi am crezut că fac progrese cu o anume domnișoară Tatlock, dar ea l-a preferat pe moștenitorul meu. Amuzamentul din ochii lui cu pleoape grele o făcu să râdă. Crezi că e ceva în neregulă cu mine?

– O maladie a șahului. Inabilitatea irevocabilă de a face o femeie să creadă că va fi iubită mai mult decât un joc de șah. Nici o femeie nu vrea să fie în josul listei unui set de joc, Villiers.

– Presupun că ai dreptate. Ei bine, du-te, domnule Cope, și lasă-te curtat!

capitolul 15

Festinul tahitian al lui Venus

– Nu știu dacă reușesc să mai cobor scările, gemu Harriet. Totul mă doare! Nu-mi pot ridica brațul. Iar fundul mă doare îngrozitor.

– N-aș putea să mă duc singură la festinul lui Venus, zise Isidore, părând un pic panicată.

– Vai, Isidore! râse Harriet. Dar pari cam emoționată.

– Măcar dacă Villiers ar putea să se ridice din patul de suferință. Cred că se preface.

– Mă îndoiesc. Arăta epuizat și nu e genul care să stea în pat dacă nu e nevoie. De ce ești așa de îngrijorată?

– Lucille spune că în seara asta va fi un dans prezentat de șase virgine. Se pare că trebuiau să fie douăsprezece, dar n-au putut să găsească alte șase fete care să fie de acord cu eticheta.

Harriet pufni.

– Sună suficient de desfrânat ca să-i placă lui Strange.

– De ce spui asta? Nu îți place?

– E un bărbat tipic. Arogant, irațional și destul de poruncitor. Îi place să mă facă să mă simt prost. Ar fi trebuit să vezi cât de întristat a fost când am reușit să îl zgârii cu sabia, deși a fost doar vina lui pentru că a insistat că nu avem nevoie de manșoane pentru săbii. În orice caz, ce te înspăimântă la șase virgine?

– Lucrul evident, zise Isidore. O franțuzoaică ușoară a dat un spectacol care a implicat vizita unui baron al zahărului din Americi. Nu sunt pregătită să văd așa ceva.

– Nici eu, zise Harriet și scoase o lavalieră pentru ca valetul lui Villiers să i-o poată lega. Dacă pare că acele șase virgine și-au găsit prieteni apropiați, vom pleca.

– Poate că ar trebui să mâncăm în camerele noastre astă-seară.

– Asta e curajoasa Isidore, care voia să provoace un scandal suficient de mare ca să-l aducă pe ducele de Cosway înapoi din adâncurile Africii?

– Una e să dai naștere unui scandal și alta e să vezi șase virgine cum își pierd statutul.

Harriet nu se mai putu stăpâni și izbucni în râs.

– Am crezut că erai sofisticată. E înspăimântător.

– Știu să mă prefac foarte bine, zise Isidore cu zâmbetul ei iute ca fulgerul. Dar de fapt sunt fata cuminte a unei mame catolice. Ea e foarte protectoare. Îmi place să flirtez, dar asta e tot.

– Promit că o să te târăsc în cameră dacă pare că distracția devine desfrânată. Dar probabil *tu* va trebui să mă salvezi.

– De ce? Te urmărește un bărbat? întrebă Isidore. Știi, n-aș fi amintit asta, dar am un sentiment straniu cu privire la Lord Strange. Își coborî vocea. Se uită la tine într-un fel anume...

– Ba nu o face, zise Harriet. Mă consideră îngrozitor de iritantă, dar Villiers i-a spus că trebuie să aibă grijă de mine, așa că trebuie să o facă.

– Nu știu, zise Isidore cu îndoială. Urmărești ce îți spun, Harriet? El...

– Problema mea e Kitty, o întrerupse Harriet.

– Kitty?

– Una dintre Grații. Le-ai cunoscut?

Isidore strâmbă din nas.

– Am cunoscut-o pe Caliope. Are cei mai mari sâni pe care i-am văzut vreodată și poartă un corset așa de rigid că i se umflă și i se ridică sub bărbie.

Harriet râse.

– Serios! Trebuie să aibă un gât foarte scurt. Cum e Kitty?

– Foarte drăguță, foarte dulce și... interesată.

Isidore izbucni în hohote de râs.

– Ai un pretendent!

Harriet se ridică și tresări din pricina mușchilor îndurerați și se studie în oglindă. În seara asta purta pantalonii negri de mătase cu o vestă stacojie, brodată cu un tiv de lanțuri argintii.

– Crezi că arăt prea țipător? Finchley spune că nu pot să mă îmbrac într-o singură culoare, deși cred că ducele de Fletcher arată minunat când o face.

– Nimeni nu poartă un costum simplu, cu excepția lui Fletcher, zise Isidore. Îmi place broderia de pe vesta ta. Te marchează ca protejat al lui Villiers, ceea ce este important. Nimeni nu ar crede că Villiers a furișat o femeie în casa lui Strange, deghizată. Ce haină vei purta?

– Catifea, zise Harriet și se întoarse spre masa unde fusese pregătită haina. Stacojie. Sunt o femeie stacojie în toate sensurile expresiei.

– Foarte frumoasă broderie în jurul găicilor, zise Isidore. Mă întreb cum aș arăta eu ca bărbat. Tu arăți absolut delicios, Harriet! Nu sunt deloc surprinsă că acea Kitty te vânează.

Harriet își puse haina stacojie și apoi se uită la imaginea ei din oglindă. Chiar și cu mușchii îndurerați, arăta bine.

Isidore apăru lângă umărul ei.

– Te rog să nu te simți insultată! Dar cred că arăți minunat ca băiat.

– Nu sunt insultată, zise Harriet. Doar tristă că nu mă pot îmbrăca așa tot timpul. Întotdeauna mi-a displăcut părul meu, dar îmi place cum arată strâns într-o coadă simplă.

– Ai putea să te îmbraci așa. E doar o metodă de a evita rochiile cu volane și panglici în favoarea unui stil mai masculin. Ai putea să lansezi o nouă modă.

Harriet clătină din cap, dar nu se putu abține să nu zâmbească.

– E așa de ironic! Mă simt frumoasă pentru prima dată în viață. Dar nimeni cu sexul potrivit nu e interesat de mine.

– Vrei să o sperii pe Kitty și să-i spun că ești al meu și numai al meu? Ar trebui să coborâm, Harriet. Gongul s-a auzit cu cel puțin o oră în urmă.

– Mă descurc cu Kitty, zise Harriet, plăcându-i că nu trebuia să mai ia un șal sau un săculeț, ci doar să iasă din cameră.

Povy era în fața ușilor sălii de bal când sosiră.

– Distracția e pe cale să înceapă, șopti el. Dacă sunteți așa de drăguți să stați în spate, o să vă așez în curând.

– Mulțumim, zise Harriet și își aminti în ultima clipă să îi permită lui Isidore să intre pe ușă înaintea ei.

Ca ducesă de Berrow, era obișnuită să aibă prioritate aproape în fața oricărei femei sub rangul ei; era greu să își amintească faptul că bărbații urmau mereu femeile, indiferent de rang.

Lumea se adunase pe șiruri de scaune aurite cu fața la o scenă înălțată, așa că Harriet și Isidore se duseră să stea în spatele ultimului rând. Pe o latură a sălii de bal se afla un șir întreg de ferestre înalte și înguste care se deschideau spre o grădină formală. Era, fără îndoială, foarte frumos vara, dar în momentul acela era doar cu câteva grade mai sus de limita înghețului din pricina curentului care se simțea pe sub ferestre.

Pe scenă, o tânără femeie se uita furioasă spre cer. Își aruncă brațul în sus.

– Stea luminoasă a lui Venus, căzută pe pământ, cum pot să te venerez destul?

– Probabil e înghețată, remarcă Isidore, trăgându-și șalul mai strâns pe umeri.

Actrița purta o rochie din fâșii de voal, cusute peste bucăți sclipitoare de sticlă. Părul îi era despletit și plin cu mărgele de sticlă.

– E un costum minunat, șopti Harriet. Uită-te cum îi sclipește părul!

– Sclipește la fiecare tremurat, zise Isidore.

Apăru altă femeie care purta o coroană și un costum ca o togă, dar scurt.

– Aici sunt, Venus cea din cer. Spune-ți rugămintea, frumoasă fecioară!

– Voiam să fiu măcar un pic șocată, șuieră Isidore. E ca un bal mascat prost la Curte.

Harriet simți cum o trage cineva de mânecă și se întoarse să o vadă pe Kitty care îi zâmbea radios.

– Haide cu noi! șopti ea. Ți-am păstrat un scaun.

Lord Strange apăru de nicăieri și începu să vorbească cu Isidore. Nici măcar nu o salută pe Harriet, iar când ea îl privi, el nici măcar nu își ridică ochii. Deși in mod evident știa că stătea acolo. Foarte bine.

– Isidore, zise ea și întrerupse orice ar fi spus Strange.

Isidore râdea și pe față nu mai avea nici urmă de îngrijorare. Strange era genul de bărbat care făcea ca toată lumea din vecinătate să dispară. Stătea acolo, arătând un pic obosit, dar arzând cu o intensitate sălbatică, iar ea simți ca și cum...

Cât de ridicol!

– Nu te teme pentru Excelența Sa, zise Strange fără să se ostenească să o salute. Poate să stea cu mine in rândul din față. Poți să te duci cu drăguța domnișoară Kitty.

Harriet scrâșni din dinți.

– Dacă baletul cu șase virgine devine prea deochiat, Isidore nu se va simți confortabil în primul rând.

Strange îi aruncă lui Isidore un mic zâmbet răutăcios.

– O să las asta la latitudinea ei, murmură el într-un fel așa de intim, încât Harriet simți cum îi ia foc fața.

Absolut deloc surprinzător, Isidore o sărută pe Harriet de despărțire cu o grabă absolut indecentă.

– Du-te cu prietena ta!

Kitty se întorsese la locul ei și îi făcea semn într-o manieră deloc subtilă.

– Ce tânăr norocos ești! murmură Strange și o luă pe Isidore de braț. Cred că domnul Cope va avea ce face în seara asta, Excelență.

Isidore îi zâmbi.

– Nu folosesc titlul ăsta. Vă rog, trebuie să îmi spuneți Isidore!

Harriet se forță să plece fără să se uite înapoi. Strange nu era pentru ea. După câte se părea, era interesat de Isidore, ceea ce era bine pentru planul acesteia.

Ea simți o urmă de simpatie când își dădu seama că locul ei era lângă Nell. Biata Nell, îndrăgostită de Strange și care avea să fie curând dezamăgită.

– I-ai dat scrisoarea de la mine? șopti Nell nerăbdătoare.

Pe scenă, Venus părea destul de furioasă.

– Mă tem de maiestatea sclipitoare care se vede în ochii tăi imperiali, zise fecioara, căzând în genunchi.

– Da, i-am dat-o.

– Ce a spus? O să vină în patul meu la noapte?

Ochii lui Nell străluceau la fel ca ochii lui Kitty când se uitau la Harriet. Ambele, atât Kitty, cât și Nell, își îndreptaseră afecțiunea spre cine nu trebuia. În momentul acesta, bunăoară, Kitty aproape că se sprijinea pe umărul lui Harriet, deși pretindea că era interesată de teatrul histrionic de pe scenă.

– Am încercat să fiu mai subtil, zise Harriet. I-am trimis primele două versuri dintr-o poezie și îi voi mai da două mâine.

Nell nu părea convinsă.

– Ce zicea poezia?

– Întunericul e deliciul meu, zise Harriet.

Când Nell zâmbi, trăsăturile ei absolut banale se transformară în ceva cu adevărat fermecător.

– Minunat! zise ea și se aplecă ca să-i șoptească în ureche. I-am spus lui Kitty că ești moștenitorul unei mine de cărbune, așa că poartă-te ca atare.

Harriet se holbă la ea.

– Ce ai făcut?

– Nu că ai avea nevoie, adăugă Nell, înăbușindu-și un chicotit. Se simte teribil de atrasă de tine. Se aplecă și o sărută pe Harriet pe ureche. Zice că ești un gentleman de o frumusețe voluptuoasă. Voluptuoasă! Ce cuvânt pentru a descrie un bărbat!

Harriet simți cum se întristează. Ea nu era voluptuoasă nici măcar în haine de femeie. În momentul acela, mâna lui Kitty apăru pe genunchiul lui Harriet. Aceasta aproape că sări de pe scaun și își întoarse iute capul, doar ca să întâlnească zâmbetul deochiat al lui Kitty.

Luă mâna fetei și o dădu ferm jos de pe piciorul ei. Kitty se îmbufnă, dar nu spuse nimic, așa că Harriet se uită înainte și pretinse că urmărea spectacolul.

Venus dispăruse, înlocuită de două alte virgine tremurânde și care se văitau... Cine ar fi crezut că petrecerile lui Lord Strange erau așa de plicticoase?

Isidore și Lord Strange plecară după zece minute, dar Harriet nu credea că plecarea lor avea legătură cu cele șase virgine întristate. Mai degrabă Isidore era plictisită.

Ea era plictisită.

– Va trebui să mă ierți, îi spuse lui Kitty când șase tineri îmbrăcați sumar li se alăturară celor șase virgine.

Lui Harriet i se păru că vede pielea de găină chiar și de pe locul ei.

– Cred că s-ar putea să vină o parte mai interesantă, șopti Kitty.

Nu-și luase ochii de pe scenă de când apăruseră tinerii actori.

– Ne vedem mâine, zise ea ferm.

Reuși să plece exact când una dintre virgine se prăbuși în brațele echivalentului ei masculin.

Harriet era bucuroasă că măcar puteau să se încălzească reciproc.

capitolul 16

Bordelul înclinat din Fonthill

7 februarie

El intră în dormitorul ei a doua zi de dimineață aproape fără să bată la ușă, dar de data asta Harriet era

gata. Era îmbrăcată, așezată relaxat într-un fotoliu și citea, de parcă nu s-ar fi aruncat în el cu două secunde mai devreme.

– Oh! făcu Strange și se opri brusc.

Ea se ridică zâmbind, de parcă bărbații intrau în dormitorul ei în mod regulat.

– Ești gata să mergem, domnule? îl întrebă ea, ignorând faptul că fundul îi zvâcnea ca o perniță de ace doar la gândul că trebuia să stea în șa.

– Da, se răsti el.

Părea din nou furios. În mod evident, ceva legat de ea îl făcea să fie morocănos. Harriet se gândi la manierele proaste tot drumul până la parter. Și Benjamin obișnuia să fie foarte nemanierat.

Dar ea fusese învățată că o lady nu trebuia niciodată să își arate toanele de față cu alți oameni. Și respectase regula asta ani întregi, fără să se răstească la persoanele care dădeau vina pe ea pentru sinuciderea lui Benjamin, indiferent cât de necioplite erau acele persoane.

Strange sări pe cal cu genul de entuziasm băiețesc pe care ea îl găsea atrăgător. Sau poate că era felul în care mușchii lui se încordau când se așeza călare.

Asta era o problemă când participai la o petrecere notorie pentru legăturile scandaloase: atmosfera provoca aprecieri oneste cu privire la farmecele corpului. Iar Harriet găsea multe lucruri atrăgătoare la Lord Strange.

Când ajunseră la drum, Strange se ridică ușor în scări și își îndemnă calul la trap. Harriet îl studie din spate și își schimbă părerea. Ce simțea ea era dincolo de atracție.

Se simțea aproape neajutorată în fața dorinței pe care o simțea. Era... mistuitoare. De parcă ar fi putut să îl dezmierde, să îl atingă. Ca să nu mai vorbească de faptul că el credea că era un bărbat efeminat a cărui companie abia o suporta.

Ea strânse hățurile și își îndemnă calul la trap. Nu voia să se plângă, dar prima lovitură a șeii când calul începu să meargă la trap o făcu să vrea să țipe. Dar

își înfipse bine cizmele în scări și încercă să stea deasupra șeii.

Funcționă, într-un fel. Fu mai bine de îndată ce calul lungi pasul și începu să galopeze. Ea săltă în ritm opus cu al calului și nu fu nici pe departe așa de dureros.

De fapt, descoperi că se apleca peste grumazul calului și începea să îi placă, cu excepția vântului rece care îi ajungea la dinți și îi șuiera în urechi.

Strange o aștepta la capătul drumului. Harriet își opri calul cu pieptul ridicându-i-se și cu răsuflarea grea.

– Mai bine, zise el.

Își întoarse calul și porni înapoi de unde venise.

– Pentru Dumnezeu! bombăni Harriet și se uită după el.

Nu spunea el că bietelor animale le trebuia o plimbare după galop?

În cele din urmă, porni după el.

Dacă se oprea chiar și pentru o clipă, frigul îi mânca oasele. Pământul gonea la picioarele ei și bucăți înghețate zburau din copitele cailor, gheața subțire spărgându-se.

Era o senzație minunată.

Inima îi bubuia, sângele îi gonea prin vene. Dintr-odată își dădu seama că nu se mai simțise de ani întregi așa de vie.

De când murise Benjamin. Poate de dinainte să moară Benjamin. Parcă ar fi trăit într-o țesătură de bumbac și dintr-odată aceasta dispăruse și lumea se trezise la viață, strălucitoare, vie, colorată și plină de mișcare. O gaiță țâșni dintr-un tufiș; văzu coada unui iepure cum se ascundea în desiș.

Pe aleea spre casă trase de frâie. Iapa ei se bucurase de galop și acum încetini cu câteva mișcări lipsite de grație și înțepenite care o atinseră pe Harriet la toate vânătăile. Dar era mult prea interesată de casa lui Strange ca să facă altceva decât să tresară.

Era prima dată când se uita cu adevărat la ea. Era desenul unui copil ce înfățișa un conac de la țară, castel și casă într-unul singur. O parte din ea sclipea în piatră de Portland, dar partea din dreapta arăta ca resturile unui castel medieval fără turn.

Apoi mai era aripa care se întindea spre stânga, joasă, cu sere ce se iveau ca spițele unei roți. Și în cele din urmă era turnul care trebuia să fie faimoasa reproducere a Turnului înclinat din Pisa – doar că ea nu credea că faimosul turn italian era chiar așa de înclinat. Era făcut din cărămidă, cu o mică pălărie de alamă în vârf.

Părea periculos.

– Te încrunți la turnul meu, zise o voce răgușit. Ți-ar plăcea să îl vezi?

– Chiar e proiectul tău?

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, ochii lui Strange se aprinseră cu o expresie care trăda mai mult decât apreciere leneșă sau sarcasm.

– Hai să ne uităm!

Fără să aștepte un răspuns, el își îndreptă calul spre arcadă.

Harriet își scutură degetele înghețate și apucă hățurile.

De aproape, se vedea că turnul era făcut din cărămizi, cu o ușă din lemn. Era alarmant de înclinat. De fapt, nu era înclinat, aproape că se răsturna. Arăta ca un copac împins peste marginea prăpastiei de prea multe furtuni de iarnă. Arăta ca un bărbat beat care se prăbușea la pământ.

Arăta, pe scurt, ca moartea sigură.

Strange deja descălecase și descuia ușa când ajunse Harriet.

– Haide, zise el peste umăr, dispărând înăuntru.

Harriet se uită în jos. Ea nu descălecase niciodată fără ajutor. O lady nu făcea asta. Iar Nick, argatul lui favorit, care o ridicase pe cal cu numeroase sfaturi șoptite în dimineața aceea, nu se zărea nicăieri.

Gemând un pic din cauza mușchilor dureroși, ea își scoase piciorul drept din scară și încercă să alunece la pământ.

Sfârși prin a cădea cu o bufnitură pe pământul înghețat, taman când Strange se întorcea în cadrul ușii. Ea se ridică iute în picioare.

– Ești cel mai prost călăreț din câți am văzut, zise el pe un ton neprietenos. Și cu toate astea, călărești destul de bine într-un fel oarecum sinucigaș. Mama ta nu te-a lăsat să te sui pe cal?

– Ma... făcu Harriet înainte să-și amintească de faptul că Villiers îi crease o mamă bolnăvicioasă la țară. Mama se teme de cai, zise ea. Ce să fac cu hățurile?

– Lasă-le în jos. Caii mei sunt foarte bine antrenați. Vezi cum calul meu pur și simplu mă așteaptă? Al tău va face același lucru.

Harriet lăsă hățurile în jos și făcu un pas în spate. Calul ei, nefiind prost, decise brusc că ar prefera să fie într-un grajd cald și porni în direcția aceea.

Grăbit.

Harriet nu simți nevoia unui comentariu, așa că trecu pe lângă Strange, lăsându-l să blesteme cu vorbe interesante în barbă.

Ea se opri brusc înăuntrul turnului. Era o singură încăpere rotundă și, în loc să aibă etaje, tavanul se tot retrăgea și se retrăgea, așa că Harriet simți că o cuprinse greața când se uită în sus și văzu tavanul cotind spre stânga.

Încăperea era decorată cu multă mătase de culoarea palidă a piersicii. Avea doar două piese de mobilier: un pat foarte mare cu baldachin cu voal la culoare și un birou solid din stejar plin de hârtii. Arăta ca un amestec straniu dintre un harem turcesc și biroul unui avocat.

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu e interesant? zise Strange, apărând lângă ea. Am calculat vectorul la extrem ca să poată susține greutatea.

– Arată ca un horn strâmb, zise Harriet, ignorând patul și privind din nou în sus.

– Dacă vei calcula unghiurile, Cope, vei vedea că obții o înclinație de 63% printr-o extensie de 50%. Ce crezi?

– Cred că e periculos, zise Harriet direct.

– Nu e periculos. Am calculat greutatea cărămizilor foarte atent față de înclinația turnului.

– Sunt sigur că ai făcut-o. E periculos.

– Nu e periculos, zise el pe un ton controlat, care îi spunea că și alte persoane cu bun-simț îi indicaseră același lucru.

– Servitorilor nu le place să se apropie, așa că le permit fobiile. Dar orice om educat trebuie să recunoască faptul că știința ingineriei dictează exact ce poate și ce nu poate face o clădire din punctul de vedere al unghiurilor.

– Fără ferestre? întrebă Harriet.

– Ele schimbau proprietățile cărămizilor de susținere a greutății.

Cu alte cuvinte, traduse Harriet, toată construcția ar fi venit grămadă într-un morman de praf.

– Turnul din Pisa e în picioare din anii 1170, zise Strange.

Se duse și scăpără o cremene ca să aprindă un felinar ce atârna de un mic cârlig. Acesta aruncă o lumină aurie peste umerii lui care îi aminti lui Harriet cât de frig îi era.

Când ea nu spuse nimic ca să laude talentul lui excepțional în construirea turnurilor, el vorbi din nou.

– Vara, eu și Eugenia facem picnicuri aici.

Ea se răsuci din locul unde examina câteva cărămizi despre care era sigură că aveau să se sfărâme una într-alta.

– N-ar trebui să faci asta.

– Ce anume?

– Fiica ta nu ar trebui să stea niciodată în turnul ăsta. Niciodată. E în regulă dacă vrei să-ți pui singur viața

în pericol – și pe *a mea*, adăugă ea în gând –, dar fiica ta nu ar trebui să se apropie nici la o sută de metri de clădirea asta.

El se uită încruntat la ea.

– Villiers spunea că până acum ți-ai petrecut viața sub aripa mamei tale. Nu vreau să fiu necioplit, Cope, dar, dacă vrei să fii independent, trebuie să încetezi să repeți ce spune mama ta. El îi imită vocea: *E prea frig. E prea periculos.*

– Crezi că a pune un copil în pericol te face să fii mai cuceritor? Cât de interesant că nu îi obligi pe servitori să-și riște viața în creația ta! Ar trebui să iau notițe. Ce idee: bărbăția obținută riscând copii, dar nu servitori!

– Ești un nesimțit, reuși el să spună pe un ton mușcător.

Harriet simți un fior de încântare. Nici un bărbat nu o mai făcuse nesimțită până atunci. Fără îndoială, Benjamin credea că era nesimțită, dar el nu i-ar fi spus niciodată așa ceva unei lady.

– La fel și tu, îi răspunse ea cordial.

El păru șocat de zâmbetul larg pe care ea i-l aruncă.

– Să nu îi mai permiți niciodată fetei tale să se apropie de turnul ăsta. O iubești prea mult. De ce să riști o inimă frântă? Ea îi surprinse privirea suficient cât să fie sigură că vorbele ei ajunseseră până la el, apoi păși afară în aerul rece. Încă un lucru, zise ea. Încăperea aia e amenajată ca un bordel. Deși e destul de întreprinzător din partea ta să recreezi acea atmosferă fermecătoare pe terenurile tale, de ce naiba ai arăta unui copil așa ceva?

Pe fața lui apăru o expresie de furie.

– Nu e un bordel.

– Ai ales singur acele materiale?

– Nu, eu... făcu el și se întrerupse.

– Lasă-mă să ghicesc, zise ea, distrându-se. Ai cerut ajutorul unei firme din Londra, iar ultima comandă a fost budoarul unei curtezane.

El nu spuse nimic.

– Ei bine?

– Domnișoara Bessie LaMott a ales materialele, zise el printre dinți. Cu siguranță nu mă gândeam la spațiul ăsta ca la un bordel.

– Presupun că Bessie a reprodus mediul pe care îl știa cel mai bine, zise Harriet cu bunăvoință.

El se îndreptă spre calul său.

– Va trebui să călărești în spatele meu.

Harriet se uită la corpul lui zvelt și musculos și simți un fior care nu avea nimic de-a face cu a fi bărbat, ci cu faptul de a fi femeie.

– Pot să merg pe jos. Deja m-am încălzit doar pentru că nu am mai stat în vânt.

– Aiurea! Eugenia probabil așteaptă să ne vadă la lecția de scrimă. Tonul lui arăta că abia aștepta să stea în fața ei cu o sabie. Strange se urcă în șa și se uită la ea de sus. Presupun că te poți urca și fără asistență.

El nu părea să vrea să o atingă, ceea ce era destul de jignitor. Dar Harriet începuse să tremure din tot corpul, așa că brusc clătină din cap.

El întinse mâna. Ea se duse la el, își puse mâna într-a lui și apoi ridică privirea.

– Ce urmează?

El se uita în jos la mâinile lor. Mâna lui o înghițise pe a ei, desigur.

– Ce urmează? repetă ea. Ar trebuie să-ți iei piciorul din scară ca să pot urca?

– Oh, pentru Dumnezeu! zise el.

O ridică cu putere. Ea zbură prin aer și ateriză în spatele șeii lui cu un strigă înăbușit.

Posteriorul calului se lăsă în jos, așa că ea se trase în față până când fu așezată pe capătul ridicat al șeii. Asta însemna că era lipită de spinarea lui, dar măcar acolo avea o șansă să rămână pe cal.

– Ia mâinile de pe umerii mei! zise el iritat.

– M-am agățat de ei în efortul de a nu zbura în comitatul învecinat, reuși ea să rostească.

– Ai țipat ca o femeie, zise el, evident dezgustat.

Ea avu impulsul de a-l pișca zdravăn, dar se abținu. Calul nu părea să-i simtă greutatea. Fornăia, nerăbdător să se întoarcă la grajduri.

– Ți-ai lăsat calul să stea afară după un galop, zise ea apăsat.

– Tocmai mă gândeam la asta, zise el cu voce plină de regret. Cai, servitori, copii. Mă tem că mă las furat de pasiunea mea.

– Turnuri?

– Ingineria care o implică. Calculele. Zilele trecute mi-am dat seama cum am putea să instalăm o podea falsă în sala de bal.

Harriet îi dădu drumul o clipă înainte să întrebe ce era evident.

– Și care ar fi bună la ce anume, mai exact?

– Pentru o masă de banchet, zise el. Ar fi fost interesant, dar mă tem că Eugenia are abordarea ta, de persoană încăpățânată. Am aruncat calculele.

Strange era extrem de plăcut când își exprima regretul sau pasiunea pentru întreprinderile sale inginerești.

– Cum aș putea să stau în spatele tău pe șa fără să fiu aproape?

– Încearcă să te dai mai în spate, zise el. E spațiu destul pe spatele calului.

– Nu pot să o fac, zise Harriet distrându-se grozav.

Și ce dacă el nu o plăcea pentru că era prea efeminată? Prejudecată curată. Doar preotul mamei sale, domnul Periwinkle, era remarcabil de efeminat. Mirosea ca o floare și era de părere că viața era mereu mai bună cu o ceașcă de ceai. Lord Strange probabil nici nu i-ar fi strâns mâna.

Ea se trase mai aproape. Era bine ca el să se simtă inconfortabil. De fapt, ea ar fi rânjit încântată, doar că fața ei era prea înghețată ca să se miște. Ar fi fost bine ca Lord Strange să cunoască pe cineva – un bărbat – un pic diferit de el.

Strange era un individ cu tabieturi. Obsedat de masculinitate. Domnului Periwinkle îi plăcea să aranjeze flori uscate. Și ținea predici minunate despre crinii de pe câmp. Toată lumea îl adora.

Calul începu să urce dealul spre partea din față a casei.

– Nu te deranjează dacă te cuprind cu brațele, nu-i așa? strigă ea împotriva vântului.

– Poftim?

Așa că ea îl cuprinse cu brațele. El deveni rigid.

Rânjetul ei dispăru un minut mai târziu. Corpul lui Strange era mare, feroce, masculin într-un fel care lua în râs plăcerea ei de a fi în compania domnului Periwinkle.

Îi simțea fiecare mușchi încordat și oțelit, chiar și prin haină. Nu mai simțise niciodată așa ceva. Se simțea cald, amețitor, înnebunitor. O făcu să se gândească la poeziile deochiate din cartea lui Kitty, cele care vorbeau despre o femeie care cuprindea un bărbat în brațe și îl săruta iar și iar.

Trebuia să fie din cauza influenței casei lui Strange, a desfrânării din ea, cu Kitty, Nell și tot restul urmărindu-și dorințele și pasiunea fără nici cea mai mică grijă pentru consecințe, reputație sau societate...

Dacă nu ar fi fost ducesă...

Dacă ar fi fost doar domnul Cope, tânărul Harry care nu avea responsabilități sau un trecut, ar fi renunțat la precauție.

Ea ar fi...

Calul se opri în curte și Strange descălecă așa de iute, încât ea alunecă în față în șa, în locul cald lăsat gol de el. El ridică privirea spre ea, cu o sprânceană ridicată în semn de dezgust.

Ea îi întoarse privirea cu fermitate până când încruntarea din ochii lui dispăru.

– Tot mai dorești să te duelezi? întrebă ea.

– Da.

El se îndepărtă, iar Nick veni alergând spre ea.

– Am fost îngrijorat când am văzut că vi s-a întors calul singur, domnișoară, șopti el.

– Sunt bine. A fost vina lui Strange; mi-a spus să dau drumul la hățuri pentru că animalele lui sunt foarte bine învățate și vor rămâne pe loc.

– Unele fac asta, zise băiatul senin. Dar nu multe pe o vreme ca asta. Deci nu ați căzut?

– Nu, iar sfaturile tale m-au ajutat. Cred că știu cum să mă țin la un galop, deși trapul e foarte greu de suportat.

– Ne putem trezi într-o dimineață foarte devreme ca să vă arăt cum să mergeți la trap.

– N-aș vrea să te scoli așa de devreme, zise ea.

– Sunt oricum în picioare. Dar seara ar fi mai bine. În felul ăsta nu ar trebui să călăriți și cu mine, și cu Lord Strange. El ar putea să bage de seamă. Dar ar trebui să începem cu încălecatul. E un miracol că nu v-a văzut cum vă urcați pe cal, ca pe un deal cu bolovani.

– Poate chiar în seara asta?

– O să vă aștept la grajduri. De regulă, nu e nimeni pe acolo, deci ar trebui să fiu sigur.

Ea îi aruncă un zâmbet iute.

– Mulțumesc.

Strange o aștepta la ușă.

– Ești foarte prietenos cu băiatul de la grajduri.

Tonul lui era din nou neprietenos.

– Îl cheamă Nick și îmi place de el, zise ea și trecu pe lângă Strange ca să ajungă înăuntru la căldură.

– Îți *place* de el? făcu Strange.

Ea se uită înapoi.

– E drăguț.

Dar nu se gândea decât cum să se încălzească fără să-și piardă masculinitatea.

– Acum, dacă nu te superi, mă duc să urinez.

Ea reuși să urce jumătate din scări, dar apoi o luă la goană. Când ajunse în camera ei, o traversă în goană și se aruncă sub pătură, lăsând doar cizmele să atârne din pat.

– Excelență! exclamă Lucille venind spre ea. Sunteți bine? Vă e rău?

– Mi-e frig, zise Harriet clănțănind din dinți. Așa de frig!

– Ț-ț-ț! făcu Lucille ca o cloșcă. Fugi și mai aduse o pătură și o puse peste Harriet. O să răciți de moarte călărind așa în fiecare dimineață. Ducesa de Cosway nici măcar nu s-a dat jos din pat. E la micul dejun.

– Poți să bei ciocolata mea fierbinte, zise Isidore apărând în ușă. Ai bătut drumurile înghețate timp de ore întregi!

– D-da, zise Harriet de sub plăpumi. Calul meu a fugit acasă și a trebuit să călăresc în spatele lui Strange. Și era așa de frig!

– Ridică-te și bea ciocolata! zise Isidore. E bună și fierbinte.

Harriet o făcu, cuprinzând recunoscătoare ceașca cu degetele.

– Ce mai urmează acum în viața unui gentleman? întrebă Isidore.

– Iarăși scrimă, zise Harriet. Luptă cu sabia. Mă pune să-mi dau jacheta jos și e al naibii de rece în galeriile alea. Omul ăsta probabil are sânge-rece ca reptilele.

– Harriet! zise Isidore. Nu te-am auzit niciodată înjurând. Cred că toată masculinitatea asta e molipsitoare.

– Îmi place să călăresc, zise Harriet. Nu-ți poți imagina, Isidore! E foarte diferit pentru bărbați. Știi cum ne cocoțăm noi pe șaua laterală și apoi mergem încetișor pe drum?

Isidore aprobă din cap.

– Nu mă ostenesc prea des, dar știu cum.

– Bărbații pur și simplu se aruncă în șa și aleargă pe drum așa de iute, că vântul le flutură părul în spate. Nu poartă perucă pentru că nu ar sta pe cap. Pur și simplu pornesc. E năduşitor și obositor, dar după aceea te simți așa de bine!

– Ai grijă! zise Isidore. O să ajungi să te îmbraci mereu așa. Știi, toată lumea crede că Lord Fiddleshanks e de fapt femeie. Te-ai uitat vreodată atentă la el? Arată ca o femeie.

– Are barbă, zise Harriet.

– La fel avea și bunica mea.

Harriet se dădu jos din pat.

– Trebuie să mă întâlnesc cu Strange pentru lecția de scrimă. Au!

Se frecă pe fund.

– Mă duc înapoi în pat, făcu Isidore. Strange mi-a împrumutat o carte de poezii. Se opri o clipă. Încă îți displace?

Harriet ridică din umeri.

– E acceptabil. Tu ce crezi?

– Este interesant, cred eu, răspunse Isidore. Foarte interesant.

Harriet se uită la ea.

– Ești măritată, Isidore.

– Dar nu bag toată lumea de seamă, zise Isidore sec.

– Știi ce vreau să spun.

– Are ceva Strange, spuse Isidore.

Harriet observă alarmată că ochii ei erau aproape visători, iar Isidore nu era *niciodată* visătoare.

– Pășește într-o încăpere și toată lumea îl observă. Îmi place să fiu cu un bărbat ca ăsta.

– Ei bine, e gazda, zise Harriet. Deși nu sunt sigură că știe cine sunt unii dintre oaspeții săi. Ai observat?

– Povy îi citește o listă cu oaspeții noi în fiecare seară, zise Isidore. Lucille mi-a povestit asta.

Lucille băgă capul pe ușă.

– Aveți nevoie de mine?

– Știe Lord Strange cine sunt oaspeții săi? întrebă Isidore. Ai spus că e treaba lui Povy să-l informeze.

– Ei bine, Strange știe și nu știe, făcu Lucille. Poate că aude despre ei, dar asta nu înseamnă că știe mereu cine sunt, dacă înțelegeți ce vreau să spun. De pildă, toți

oamenii ăia de știință din aripa de est. Sunt sigură că nu îi știe pe toți.

Se auzi o scurtă bătaie la ușă, o bătaie pe care Harriet ajunsese să o cunoască.

Isidore scoase un țipăt când ușa se deschise direct, iar Harriet se uită la ea prin ochii lui Strange.

Era în dezabie, cu părul negru buclat de aceeași culoare cu genele. Cămașa ei de noapte era tot ce a lui Harriet nu era. Nu putea fi niciodată confundată cu cea a unui bărbat.

Un zâmbet de întâmpinare apăru în ochii lui Isidore preț de o clipă, pentru ca apoi să mai țipe o dată – absolut inutil după părerea lui Harriet –, și dispăru în camera cealaltă, trântind ușa de legătură.

Harriet nu-și dăduse niciodată seama că picioarele unei femei puteau fi zărite prin materialul subțire al cămășii de noapte.

Strange nu părea copleșit de dorință, dar ce știa ea? Avea o sprânceană ridicată.

– Un vizitator matinal, Cole? Mă surprinzi mereu, zise el.

Avea vocea din nou neprietenoasă.

Dar de data asta avea un motiv. Probabil arăta ca și cum se băga peste femeia pe care o alesese ca să aibă o aventură, judecând după flirtul dintre el și Isidore de seara trecută.

– Suntem prieteni, zise ea iute. Prieteni.

– Ah, prieteni.

Se lăsă un moment de tăcere în care Harriet încerca să se gândească la ceva cu disperare.

– E fina mamei mele. O știu de mulți ani.

– De mulți ani. Ce noroc!

Pe chipul lui era o expresie de nedeslușit.

– Da, zise Harriet. Când mama a fost bolnavă, Isidore era adesea singura persoană care ne vizita.

– Ești gata pentru micul dejun? Am dat dispoziție să pună deoparte o bucată de carne roșie de vită și o halbă de bere.

Harriet gemu în sinea ei. Carnea mai reușea să o suporte, dar berea chiar nu îi plăcea.

De data asta, lecția de scrimă merse mult mai bine. Fără să spună vreun cuvânt, Strange puse manșoane la săbii, ceea ce o făcu pe Harriet să se simtă mai relaxată. Reuși să țină sabia în mână, ba chiar să pareze un *pass in tierce*.

– O să te învăț *prise de fer* în continuare, zise Strange. Se duse în spatele ei și o cuprinse cu brațul ca să îi țină sabia. Uite, zise el, înclină-ți încheietura așa și pune-ți piciorul îndoit.

El îi împinse piciorul ca să ajungă în poziția corectă.

Sigur ar fi trebuit să-și pună brațele în jurul ei ca să-i arate mișcarea? Mâna lui se atinse de pieptul lui Harriet. Sigur, sânii ei erau bine strânși în bandaje, deci nu avea cum să simtă ceva feminin sau să descopere ceva.

Cu toate astea, ea tresări și se întoarse cu sabia în mână pregătită. Adevărul era că, de fiecare dată când o atingea, Harriet simțea cum fierbințeala îi cuprindea tot corpul.

Eugenia stătea în spatele vitrinei din sticlă și dădea instrucțiuni. Harriet nu se putu abține și se întoarse să-i zâmbească, chiar dacă Strange insista ca ea să fie atentă la sabie.

Eugenia era o fetiță stranie cu o claie de păr ciufulit și cu o atitudine de modă veche. După câte se părea, ea nu se juca niciodată cu un copil de vârsta ei și se vedea asta. Vorbea în ritmul straniu al pieselor pe care îi plăcea să le citească.

Tocmai când Harriet începuse să obosească, Strange spuse că ar trebui să înceapă altă partidă.

Harriet se sprijini de vitrina de lângă ea ca să-și tragă răsuflarea.

– Ești sigur, domnule? întrebă ea. Ești rănit de ieri.

– Domnule? făcu el. Mi-a dat sângele ieri. Cred că ar trebui să fim mai intimi. Îmi place să mi să spună Jem.

– Iar numele de botez care e?

– E îngropat în negura timpului, zise el prompt. Care e numele tău mic?

– Harry, răspunse Harriet.

Dintr-odată, toate astea o făceau să se simtă agitată. Strange – sau Jem – continua să se apropie de ea, să îi corecteze poziția brațelor. Făcea să i se înmoaie genunchii. Să simtă atingerea corpului său zvelt, dar musculos, îmbrăcat doar în pantaloni subțiri și cămașă albă îi înfierbânta pielea. Continua să se lupte ca să nu se înroșească de sus până jos.

Asta era foarte periculos.

Strange – sau Jem – se puse în poziție în mijlocul încăperii.

– Eugenia, să stai în spatele vitrinei!

– Da, *papa*, zise Eugenia. Sper că nu te superi, dar o să țin cu Harry.

– Nu mă supăr deloc, zise Strange și își plimbă sabia dintr-o mână în cealaltă.

Harriet nu se putu abține. Se uită la mușchii de la picioarele lui și aproape că gemu – și nu doar din pricina mușchilor ei îndurerați.

– Haide, Harry! Oare te-a cuprins frica?

Ea se duse în față și luă poziție defensivă. Strange începu să îi dea târcoale, cu ochii fixați pe chipul ei, un mic zâmbet dansându-i pe buze.

– Doboară-l, Harry! strigă Eugenia entuziasmată. Doboară-l, doboară-l!

– Știu doar o singură mișcare, se plânse Harriet. Nu-i cinstit!

Strange își încordă umărul și Harriet își ridică sabia ca să pareze atacul.

Din nefericire, el se învârti în cerc și veni din direcția opusă. Lama lui se opri la un fir de păr distanță de umărul ei.

– Nu e drept, bombăni ea și făcu un pas în spate. Nu mi-ai descris o astfel de mișcare.

– Dar te-ai uitat la umăr, zise el și începu din nou să îi dea târcoale. Nu ești un caz complet disperat.

– Cred că trebuie să ai un fel de complex al vânătorului, zise ea, întorcându-se ca să-l aibă mereu în față. Ești unul dintre acei bărbați care își petrec ore întregi bântuind prin pădure cu creaturi moarte săltate pe umăr?

– Harry, zise el încet, mă surprinzi din nou. Am crezut că ești un vânător înveterat. Sunt sigur că mi-ai spus asta.

– Hm, făcu Harriet.

Brațul îi era obosit și i se părea că sabia cântărea o tonă. Făcea eforturi uriașe ca să o țină măcar la nivelul taliei. Trebuia să încerce să atace. Așa că, fără să se gândească prea mult, împunse sabia în față.

El pară mișcarea instantaneu cu o mișcare așa de rapidă încât ea nici măcar nu o zări. Șocul celor două săbii izbindu-se îi vibră direct în umăr.

– Atacă-l iar, Harry! strigă Eugenia. Taie-l în picior, Harry!

– Taci din gură, fetiță însetată de sânge! zise Strange.

El își întoarse capul spre Eugenia, iar Harriet profită și își ridică sabia la gâtul lui, oprindu-se la un centimetru de pielea lui.

– Ha! zise ea.

El întoarse capul să o privească.

– Trișezi, Harry?

Era ceva în ochii lui... Ea lăsă sabia să cadă.

Oare Isidore avea dreptate și Strange putea să fie interesat de ea ca bărbat?

– Am terminat pe ziua de azi, zise ea și se întoarse să bage sabia în teacă.

Când se îndreptă, se uită la Strange ca să constate că el se holba la fundul ei.

Simți cum o scutură un mic fior. Asta nu era bine. Una era ca micuța Kitty să se sprijine de ea și alta era

ca un bărbat ca Strange să gândească... indiferent ce gândea.

– Cred că ar trebui să lași sabia aia mai jos și să-l împungi în picior, zise Eugenia și alergă spre ea.

– Chiar ești însetată de sânge, zise Harriet. E tatăl tău cel pe care vrei să-l transform în pernă de ace.

– Mai ai o scrisoare pentru mine? întrebă Strange.

Ea i-o întinse și el o deschise, fluturând-o în aer.

– Presupun că nu ai putea să o rogi pe misterioasa epistolară să fie mai puțin generoasă cu parfumul?

– Nu, zise Harriet.

Ea folosise cel mai bun parfum franțuzesc al lui Isidore pentru că Nell era în mod clar parfumată.

– Muzica mea e în noapte, citi Strange cu voce tare. La fel și a privighetorii. Frumos. Scurt, dar evocator. Și sună mai bine decât cele cu deliciul și cu noaptea.

Harriet îi aruncă lui Strange o privire.

– Scrisorile nu sunt tocmai potrivite să fie citite în fața unei fetițe.

El o ignoră complet.

– Deci, Harry, ai idee ce vrea misterioasa corespondentă de la mine?

Harriet se încruntă la el.

– N-am idee, zise ea, gândindu-se că întrebarea lui era la fel de nepotrivită pentru urechile Eugeniei ca poezia.

– Vrea compania ta, *papa*, zise Eugenia.

Strange rânji spre ea.

– Sunt de acord.

– E un poem de dragoste, continuă ea.

– Sau ceva în genul ăsta, fu Strange de acord.

– Cred că vrea să te întâlnească noaptea, insistă Eugenia.

– Ei bine, zise Harriet veselă, presupun că va trebui să aștepți până când poezia va fi completă ca să descoperi exact solicitările poetesei.

– Dragoste, zise Eugenia plat. Guvernanta mea a fost îndrăgostită de *papa* mult timp până când a renunțat.

El nu e ușor de prins. Vrei să vezi calculele pe care le-am făcut aseară, Harry? Am stat până foarte târziu și mi-am calculat toate unghiurile pentru acoperișul casei păpușilor.

– Cât de târziu? întrebă Harriet înainte să se gândească.

– Ești jenant, zise Strange. Parcă o aud pe mama ta vorbind de fiecare dată când deschizi gura. S-ar putea să fie imposibil să te fac bărbat, Harry, dacă nu te superi că spun. Eugenia e capabilă să aibă grijă de ea însăși.

– Mi-ar plăcea să îți văd calculele, îi spuse Harry Eugeniei, ignorându-l.

El era prost să o lase pe fiica lui de opt ani să stea trează jumătate de noapte ca să facă tot soiul de calcule, dar asta măcar explica straniile cearcăne cenușii de sub ochii Eugeniei. Arăta aproape bolnavă.

Eugenia se întinse și o apucă de mână și, deși Harriet tânjea după o baie și un pui de somn, se lăsă trasă dincolo de bariera servitorului în aripa încuiată a casei.

– Cine mai locuiește aici în afară de tine? întrebă ea.

– Nimeni, zise Eugenia destul de impasibilă. Adică este mereu o cameristă cu mine, desigur. Lui *papa* îi place să mă știe în siguranță, așa că e mereu un servitor de pază.

Dar, când ajunseră în camera ei, aceasta era goală.

– Unde e camerista ta? întrebă Harriet privind în jur. Focul era destul de mic.

– Trebuie să fi coborât un pic, zise Eugenia. Guvernanta mea va fi probabil aici imediat. E îndrăgostită de unul dintre servitori, așa că știu mereu unde e.

– Și unde anume e?

– Sărutându-l pe servitor, desigur, zise Eugenia. Se sărută în dulapul de cuțite de la etajul doi.

– Și cum Dumnezeu știi tu asta?

– Ea mi-a spus.

Harriet aprobă din cap.

Apoi se lăsă pe vine și își înăbuși un geamăt din pricina mușchilor îndurerați și îi permise Eugeniei să îi arate unghiurile fiecărui perete și ale acoperișului pe casa ei de păpuși cu trei etaje.

– I-ai demonstrat unghiurile astea tatălui tău? întrebă ea.

– *Papa?* Nu, *papa* a făcut planurile pentru căsuța mea, așa că el cunoaște unghiurile.

– Ai calculat unghiurile pentru că îl va face pe el fericit?

Eugenia se uită la ea cu privirea senină și surprinsă a copilăriei.

– De ce l-ar face pe el fericit? Mă face pe mine fericită.

Harriet fu pusă la punct și începu să ridice mobila răsturnată într-o direcție sau alta în casa de păpuși.

– Tu ai pisică? întrebă Eugenia și se așeză lângă ea.

– Am un câine, zise Harriet. Un cocker spaniel bătrân și caraghios pe care îl cheamă Dna Custard. Tu ai un animăluț?

Eugenia clătină din cap.

– Nu știu prea multe despre animale.

– Nu sunt prea multe de știut. Le dai de mâncare, iar ele te iubesc.

– Dar au nevoie să alerge pe afară. Iar eu sunt adesea la mine în cameră. Nu ar fi drept.

– Dar trebuie să ieși și tu afară, nu-i așa? Un câine ar fi fericit să fie în casă cu tine și apoi să iasă afară la plimbare.

Eugenia se încruntă spre căsuța ei de păpuși.

– Nu aș vrea un animal închis în camera mea. Ar putea să mă urască.

– Sigur că nu te-ar urî! Dacă spanielul meu, Dna Custard, ar fi aici, ai vedea cât de mult i-ar plăcea. S-ar face ghem în fața focului și ar fi fericit.

– De fapt, cred că i-ar fi frig. O să mai pun lemne pe foc, zise Eugenia și se ridică.

– Așteaptă o clipă, zise Harriet și se grăbi după ea. Doar nu ai de gând să faci singură asta?

Eugenia îi aruncă o privire demnă de milă.

– Sigur că da, Harry. Doar știi cum să alimentezi un foc, nu-i așa?

– Las asta în sarcina servitorilor, zise ea ferm. Și nici tu nu ar trebui să o faci. Dacă sare o scânteie pe fustele tale?

– Nu sare niciodată, răspunse Eugenia. Sunt foarte atentă.

Și, înainte ca Harriet să o poată opri, ea ridică un mic buștean și îl aruncă în flăcări.

O erupție mare de scântei se răspândi în aer și urcă în sus pe coș.

– Îmi place când se întâmplă asta, zise ea. Este așa de frumos!

– O să vorbesc cu tatăl tău, zise Harriet ferm, trăgând de șnurul de la clopoțel. Unde sunt guvernanta și camerista ta? Dacă are loc un incendiu în camera asta, Eugenia?

– Chiar vorbești ca o mamă! zise Eugenia și chicoti. *Papa* nu se îngrijorează niciodată de așa ceva. Aș fugi din cameră, desigur.

– Dar holul e încuiat, zise Harriet. Mai e altă ieșire?

– Asta e singura ieșire, dar servitorul e mereu aici. Sau vrei să spui un pasaj secret? făcu Eugenia și fața i se lumină. Nu m-am gândit niciodată la asta. Începu pe dată să se plimbe prin cameră, cercetând și uitându-se la lambriuri. În fine, adăugă ea trăgând de un buton sculptat de pe șemineul foarte elaborat, am un plan de scăpare în caz că am nevoie.

– Care e?

Eugenia arătă spre fereastră.

– Ies pe fereastra aia. Acolo e un stejar uriaș și sunt sigură că pot coborî pe el fără nici o problemă.

Harriet se uită pe fereastră. Stejarul era la aproape un metru distanță și nici măcar ea nu era sigură că putea să sară în el.

– Pari neliniștit, zise Eugenia și renunță la căutarea unei uși secrete. Mai povestește-mi, te rog, despre Dna Custard. E un nume ciudat pentru un câine mascul.

Așa că Harriet îi povesti.

capitolul 17

În care Harriet este șocată

Cina din seara aceea fu formală. Spre surprinderea lui Harriet, descoperi că era așezată spre capul mesei cu Isidore între ea și Strange. Kitty era în stânga lui Harriet.

– Cum te simți? întrebă Kitty șoptit cu un zâmbet vag. Ai avut o zi bună? Noi am exersat reprezentația. O să cântăm madrigaluri pentru un episcop.

– Madrigaluri pentru un episcop? zise Harriet și își întinse șervetul în poală.

Kitty începu să chicotească nebunește, așa de tare încât nu mai putu vorbi.

Aveau ceva hainele bărbătești cu care era îmbrăcată, găsi Harriet. O făceau să fie mai puțin răbdătoare.

– Vrea să fim îmbrăcate în îngeri, reuși Kitty în sfârșit să spună.

– Îngeri care cântă pentru un episcop. Presupun că are sens.

– Dar așteaptă să ne vezi costumele! zise Kitty. Trebuie să fie foarte cald în rai, dacă mă înțelegi.

Îi oferi lui Harriet un zâmbet răutăcios exersat.

Harriet îi zâmbi la rândul ei destul de rigid.

– Aveți și aripi?

– Da, unele foarte frumoase, făcute din pene adevărate. Lord Strange are o secretară franțuzoaică - ea ne-a ajutat cu costumele. Aripile sunt așa de moi

și de frumoase! La un moment dat, le dăm jos și chiar ne întindem pe ele.

– Vă întindeți? întrebă Harriet.

Kitty se aplecă mai mult spre ea.

– Aș putea să îți ofer o repetiție privată, Harry, dacă dorești. N-aș putea să cânt un madrigal fără alte trei dintre noi, dar aș putea să îți cânt alt cântec de dragoste.

– Ai spus repetiție? zise Strange din capul mesei. Vorbești despre reprezentația cu îngerii? Mi-ar plăcea să văd asta.

Ea îi oferi instantaneu același zâmbet cu gropițe pe care tocmai i-l oferise lui Harriet.

– M-aș bucura să vă includ, milord.

– Isidore, zise Strange și se întoarse spre ea cu o atingere a brațului, ai fi interesată de un concert privat dat de un înger?

– Desigur, zise Isidore, dar Harriet își dădea seama din glasul ei că nu îi plăcea ideea.

– Mă tem că am deja un angajament după cină, zise Harriet iute.

– Chiar așa? făcu Strange și se uită la ea pe sub pleoape. Oare cu cine ar putea să fie?

El se uită în lungul mesei la care se înșirau oameni mai mult frumoși decât nobili.

– Poate cu Nell?

Harriet îi oferi un zâmbet rece.

– După cum spuneai, sunt așa de mulți oameni în casa asta, că e dificil de enumerat toate cunoștințele.

– Atunci după întâlnirea ta, zise el blând. Eu oricum mă culc târziu și pariez că la fel și Kitty. Să spunem la ora 11?

Băiatul de la grajduri îi spusese că avea să învețe să meargă la trap. Și să încalece. Cât de mult poate să dureze?

– Sunt sigură că lui Kitty nu i-ar plăcea să stea trează așa de târziu, zise Harriet. Pare că a avut o zi de exerciții obositoare.

– Oh, nu e obositor! zise Kitty chicotind. Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi stând întinsă pe spate.

Linia dintre sprâncenele lui Isidore se adânci.

– Mă tem că nu pot să particip la ora aceea, zise ea destul de politicos. Sunt chiar epuizată.

– Ce păcat! rosti Strange.

Se opri să se uite la Harriet și îi aruncă lui Isidore un zâmbet generos.

– Nu va fi nici pe jumătate la fel de distractiv fără tine.

Șocată, Harriet brusc înțelese ceva. Dacă Strange i-ar fi aruncat vreodată un asemenea zâmbet, ea s-ar fi pierdut cu firea. Ba chiar s-ar fi putut ruga de el să o ia în patul lui.

– Ora 11, zise Kitty. Ați dori mai mulți îngeri sau doar pe mine? Se uită lacomă la Strange. Sunt sigură că poate veni oricare dintre Grații ar fi disponibilă pentru o reprezentație în seara asta, Lord Strange. Ca să cântăm madrigaluri, e nevoie de trei.

– Cred că vom avea nevoie doar de tine în seara asta, zise Strange relaxat.

Kitty izbucni în chicoteli.

Lui Harriet îi trecu un gând prin minte. La ce se putea gândi Kitty. Rămase cu gura căscată, iar în același moment, degetele lui Isidore se înfipseră în brațul ei.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Pe dată! șuieră ea.

Strange se ridică, dând semnalul de retragere de la masă. Se opri doar un moment.

– Oaspeții mă așteaptă, iar tu, domnule Cope, ai o întâlnire.... Să spunem la ora 11 în bibliotecă? Domnul Povy te poate îndruma.

Fără să aștepte un răspuns se îndepărtă.

Strânsoarea lui Isidore se înteți.

– Harriet!

Harriet se întoarse spre Kitty, vrând să spună ceva. Dar în ochii lui Kitty erau o încântare profundă și bucurie care îi opriră vorbele în gât.

Kitty era cât se poate de încântată de imaginea domnului Cope, a lui Lord Strange şi a unui înger solitar.

Harriet înghiţi în sec.

– Ora 11! făcu Kitty şi plecă.

Isidore o târî pe Harriet într-o parte a încăperii.

– Ai idee ce plănuieşte Kitty să facă în seara asta, Harriet? Ai?

– Tocmai mi-am dat seama, zise Harriet, panica făcând-o să ameţească. N-aveam idee.

– Trebuie să stai în camera ta, declară Isidore. Mai bine dormi cu mine în caz că Strange intră iar în dormitorul tău. Ea se uită în jur, dar aproape toată lumea plecase deja. Harriet, asta e o casă desfrânată! Oamenii ăştia fac... fac lucruri...

Harriet nu se abţinu să nu râdă.

– Isidore, dar ştiai asta. De ce crezi că Jemma a spus că nu va veni aici, deşi ea a găzduit tot felul de petreceri şocante la Paris? Petrecerile organizate de ea la Paris generau scandaluri pentru că mai apărea careva într-un costum mai deocheat sau pentru că o femeie măritată se afişa cu soţul altcuiva. Reputaţia lui Strange şi a petrecerilor sale e la o scară complet diferită.

– Nu mi-am dat seama de realitatea situaţiei. Mă face să mă simt murdară chiar şi prezenţa mea aici. Unde e Villiers? Am crezut că trebuia să ne protejeze. Harriet, ce ai de gând să faci?

Isidore vorbea cu ochii mari şi cu expresie alarmată.

– Ei bine, nu o să mă dedau la giugiuleli cu un înger, zise Harriet pe un ton practic. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. O să mă gândesc la ceva. Poate că o să spun că mi-e rău şi o să-l las pe Strange şi pe Kitty singuri.

– Bleah! făcu Isidore. Nu-mi mai place deloc, Harriet. Nu-mi place aici. Doi bărbaţi şi o femeie!

Ea se cutremură.

– Până acum am fost plictisită până la lacrimi cu virgine pe jumătate dezbrăcate şi invitaţii la madrigaluri

cântate de îngeri. Găsesc obositoare alăturarea dintre cultură și nuditate. Dar tu te distrezi cu Strange, nu-i așa?

– Nu are legătură cu Strange, zise Harriet, deși știa că mințea.

Era vorba de Strange. Jumătate din plăcerea ei, poate mai mult, venea din timpul petrecut cu el, din duelul cu săbiile, duelul de vorbe. Sigur, nu era vorba de atracție adevărată. Plăcerea venea din faptul că era așa de scandalos să tânjească după un bărbat care nici măcar nu se gândea la ea ca la o femeie!

Asta nu însemna că s-ar fi gândit măcar să se ducă în bibliotecă să-i întâlnească pe Strange și pe Kitty. Nici măcar ca să-l vadă pe Strange dezbrăcat.

– Motivul e că mă distrez așa de bine în haine bărbătești! îi spuse ea lui Isidore. Nu m-am simțit niciodată așa de liberă.

– Nu vreau să fiu așa de liberă, zise Isidore. Devin din clipă în clipă tot mai conservatoare.

– Pot să-ți împrumut pantalonii mei, îi sugeră Harriet și adăugă: Am uitat de întâlnirea mea!

– Ce întâlnire? exclamă Isidore. Doar nu cu altă femeie?

– E la grajduri, zise Harriet. Un băiat foarte drăguț de la grajduri o să mă învețe cum să încalec. Nu de alta, dar tot am tendința să cad în partea cealaltă.

Isidore își dădu ochii peste cap.

– Eu mă duc la culcare. Cred că aș putea să anunț mâine un caz de urticarie infecțioasă. Orice ca să țin Grațiile departe de dormitorul meu. Și pe Strange. Cu siguranță, nu vreau să mai dea buzna când sunt în cămașă de noapte. Abia dacă apucasem să-mi perii părul.

Harriet o privi cum urca scările, gândindu-se cât de mult i-ar fi plăcut ca Strange să vină în dormitorul ei dacă ar fi știut că era femeie.

Nu i-ar fi păsat că avea părul nepieptănat. Ea doar... Își alungă gândurile. Era o prostie.

capitolul 18

Șocul lui Harriet, partea a doua

Două minute mai târziu, intră în grajdul cald. Mirosea a cai curați, a piele și a bălegar. Caii își scoaseră capetele din staule și nechezată după un morcov.

– Bună seara, Nick! zise ea când băiatul apăru din capătul grajdului. E foarte amabil din partea ta. Trebuie să fii epuizat după o zi de muncă.

– E fapta mea bună pe ziua de azi, domnișoară! zise el. Mama nu m-ar ierta dacă v-aș lăsa să fiți descoperită.

El ezită.

Harriet îi zâmbi.

– Vrei probabil să mă avertizezi cu privire la stabilimentul lui Lord Strange.

– Toată lumea poate să-și dea seama, domnișoară, izbucni el, că nu sunteți genul de femeie care stă în casa asta. Nu e un loc pentru dumneavoastră.

– Sunt văduvă, zise ea. Îți garantez că nu sunt șocată, Nick!

– Măritată e una, zise el încăpățânat, dar dumneavoastră sunteți o lady, iar o lady nu are ce căuta aici.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească auzind asta. Știa foarte bine că Isidore ar fi fost de acord cu el.

– Îți promit că nu voi sta un minut mai mult dacă îmi e descoperită deghizarea, zise ea. Asta te face să te simți mai bine? Apoi se aplecă să îl sărute pe obraz pentru că era...

Dar orice gând avea îi zbură din minte când ușa din capăt se deschise, lăsând să intre un vârtej de vânt și de zăpadă. Ea sări înapoi.

Strange rămase în ușă o clipă, apoi înaintă, trântind ușa în urma lui. Își dădu jos mănușile una câte una, cu o precizie tăcută care trăda la fel de multă amenințare ca urletul unui tigru.

– Bună seara, zise Harriet. Am crezut că ești cu oaspeții, milord.

– Aveam o bănuială că ar trebui să te păzesc, zise el.

Se întoarse să se uite la tânărul Nick.

– Pleacă în camera ta, băiete!

Nick ezită, aruncându-i lui Harriet o privire îngrijorată.

Ea scoase la iveală o monedă pe care o pusese deoparte pentru el.

– Sunt foarte recunoscător pentru lecțiile tale, Nick. Mulțumesc. Ne vedem mâine cu siguranță.

– Dar o să... zise el și se opri.

În mod evident avea nevoie de slujba asta, dar ea văzu cum cavalerismul și teroarea se luptau pe chipul lui.

– Pleacă! făcu Strange.

Ceva din tonul lui plat îl făcu pe băiat să se întoarcă și să fugă.

Harriet se întoarse să-l înfrunte pe Strange. El fusese iritabil cu ea și altă dată, dar acum în ochii lui sclipea furie adevărată. Își plesni mănușile în palmă și zgomotul sună ca un foc de armă.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă Harriet.

– Știi ceva, credeam că e invers, zise el. Am crezut că ar trebui să am grijă de tine, să mă asigur că nu ești fermecat de vreun ticălos care plutește uneori prin casa asta. Dar nu mi-am dat seama că ai fi un prădător.

Harriet clipi spre el.

– Prădător? Nu știu despre ce vorbești. Dar mă supără insulta, milord.

– Te supără, pufni el. Te găsesc sărutându-l pe băiatul de la grajduri, un băiat bun, și dându-i bani, iar tu te superi?

Ea se încruntă la el.

– El mă ajuta...

– Genul acesta de ajutor nu e permis în casa mea, zise el, vocea lui fiind la fel de rece ca un cuțit înghețat. Niciodată! În nici o situație. Înțelegi?

– Eu...

– Un *da* sau *nu* este de ajuns. Mă înțelegi?

Harriet tăcu o clipă, încercând să-și dea seama dacă înțelegea. Singura posibilitate care îi venea în minte era... Ea rămase cu gura căscată și simți cum ochii i se rotunjesc, plini de uimire.

– Nu aveai cum... Nu puteai... se bâlbâi ea șocată. Bestie degenerată!

În grajd se lăsă un moment de tăcere revoltată și dintr-odată Strange își dădu capul pe spate și începu să râdă.

Sunetul răsună până la bârnele din tavan, făcând caii să ciulească urechile.

– Ești un diavol, zise Harriet și se mișcă să treacă pe lângă el. Mintea ți-e la fel neagră ca o latrină. Voi pleca mâine din locul acesta!

El o prinse de braț, încă râzând.

– Nu sunt un diavol, Harry. Nu sunt.

Ea se încruntă.

– Nimeni în afara celui mai mare ticălos nu s-ar fi putut gândi la așa ceva.

Ea își trase brațul. El încă rânjea.

– E din cauza feței tale, zise el fără să arate nici urmă de remușcare.

– Fața mea! zise ea și simți cum i se îmbujorează obrajii. Nu e *nimic* la fața mea care ar putea să ducă la o asemenea concluzie. Dumneata, domnule, ești un câine al infernului, așa cum se spune despre tine, iar eu am fost un prost că am venit aici. Voi pleca în seara asta!

– Nu vezi, zise el și o apucă din nou de braț, că încercam să-l protejez pe tânărul Nick? Tu ești un bărbat al naibii de chipeș, Harry. Am devenit bănuitor și nu ar fi trebuit să fiu. Nu ai nici o vină pentru felul în care te-ai născut.

– Simplul fapt că ți-a trecut asta prin minte...

– Sunt adult. Organizez petreceri care nu pretind că urmează sau respectă regulile societății decente. Sigur

că m-am gândit. Printre altele, sunt tatăl unei fete adorabile. Trebuie să mă gândesc la asta.

Harriet se cutremură.

– Atunci mi-e milă de tine. Pentru că mama și tatăl meu nu și-au făcut niciodată griji în privința asta.

– Oh, dar trebuie să-și fi făcut griji! zise Strange. Să nu-și facă griji în privința ta? Cu frumusețea pe care o posezi? Cu felul în care arată ochii tăi, așa de inocenți și cu culoarea aia căprui-violetă? Gura lui se țuguie. Și-au făcut griji pentru tine, tinere Harry. E spre lauda mamei tale că nu ai avut niciodată de-a face cu o asemenea urâțenie.

– Dar tu ai avut pentru că trăiești o viață așa de imorală, zise Harriet, parcă simțind că adâncimile furiei ei începeau să se disipeze.

Doar cu un moment în urmă era pregătită să plece de pe domeniul lui, iar acum el o privea și exista o umbră pe fața lui sau ceva care o făcea să se simtă ciudat. Era aproape o tristețe, dar cum era posibil?

– Probabil, zise el.

– Nu ar trebui să ai asemenea oameni în jurul tău, se răsti ea. Atunci nu ai avea nici astfel de gânduri ingrate!

– Aș avea mereu asemenea gânduri.

– Atunci iar mi-e milă de tine, zise ea. Îmi cunosc toți prietenii care îmi trec pragul. Le știu părțile slabe și părțile bune. Nu trebuie să mă tem de ei.

– Nimeni nu știe ce e în inima altui bărbat. Cel mai mare rău se ascunde adesea sub cele mai drăguțe chipuri.

Prin ochii lui trecu ceva trecu care părea să fie durere pură, dar el o alungă și râsul îi luă locul.

– Trebuie să mă ierți, tinere Harry. Chiar trebuie. Vezi tu, nu credeam că te cunosc. Iar furia mea era mult mai mare pentru că am crezut că am făcut o greșeală.

Harriet zâmbi, chiar dacă un pic rigid.

– E în regulă.

Șarmul era arma lui cea mai puternică. El se întoarse cu ea spre casă vorbind despre nimicuri. Dar Harriet

se simțea ușor îngrețoșată. Asta nu era o casă potrivită pentru ea, nu locul unde Strange se aștepta în mod evident ca astfel de lucruri să i se întâmple lui Nick. Trebuia să plece. Și, mai mult, avea să îl ia pe Nick cu ea. Era foarte ușor să îi dea de lucru pe domeniul ei. Avea acolo vreo șaizeci de oameni și nici un libertin de care Nick să se teamă.

Când intrară în casă, ea dădu să se îndrepte spre scări, dar Strange o opri cu mâna pe brațul ei.

– Sigur nu ai uitat de Kitty?

– Sunt sigur că voi doi vă puteți distra singuri, zise Harriet, deloc nepoliticoasă. Vrei să îi transmiți scuzele mele?

– Ca să te poți duce la etaj și să dai instrucțiuni să ți se facă bagajele?

Ea ezită. Părea așa de îndrăzneț! Și, cu toate astea, de ce să ocolească adevărul?

– Da, zise ea. Ăsta nu e un loc potrivit pentru mine.

El îi dădu drumul la braț.

– Desigur, nu pot să te opresc. Vrei să îți iei la revedere de la Villiers în seara asta sau mâine-dimineață? Mă duceam în camera lui în seara asta.

– Atunci voi veni și eu și îmi voi lua la revedere, zise ea. Și îți mulțumesc pentru ospitalitate, milord. Nu e vina ta că eu sunt mai naiv decât ai crezut. Locul meu e acasă.

– La țară? Locuiești la țară, Harry?

Ea aprobă din cap.

– Am crezut că e o viață plicticoasă, dar m-am răzgândit.

– Îmi doresc să te răzgândești în privința lui Kitty. Cât de des poți vedea un înger într-o reprezentație?

Harriet nu se osteni să răspundă. El urcă scările alături de ea.

Camera lui Villiers era tapetată cu catifea albastră și avea atmosfera luxuriantă pe care Harriet își imagina că ar fi regăsit-o în salonul unei curtezane. Villiers stătea

întins pe canapeaua de lângă foc, purtând un halat dintr-un material negru superb, brodat cu perle.

Lumina lumânărilor îi arunca umbre pe chip, pe drapajul elegant al halatului, pe catifeaua bogată de pe pereți.

El puse cartea jos când îi văzu intrând.

– Slavă Domnului că v-ați îndurat de mine! zise el. Mă gândeam să șchiopătez până la geam și să mă arunc în zăpadă de atâta plictiseală.

– Din păcate, vin cu vești proaste, zise Strange și se aruncă într-un fotoliu. L-am insultat pe tânărul Harry aici de față, iar el e decis să plece din casa asta pentru că mintea mea e mai neagră decât o latrină. Am folosit bine expresia, Harry?

Ea se încruntă.

– Mai neagră decât o latrină! zise Villiers și ochii lui afișară o expresie ușor interesată. Sunt de acord, sunt de acord. Ce Dumnezeu a inspirat o asemenea critică?

– Nu e nevoie să intrăm în detalii, zise Harriet țeapănă.

– Am un băiat la grajduri neobișnuit de frumușel, zise Strange, ignorând-o. Mă tem că am asasinat caracterul protejatului tău trăgând concluzia că Harry era interesat de o relație intimă cu băiatul. În apărarea mea, el îl săruta. Ce novice sunt, n-am mai văzut bărbat sărutând alt bărbat decât în Franța, desigur.

– Eu sărut adesea bărbați, zise Villiers. Îi face să se fâstâcească. Amintește-mi să te sărut la următoarea întâlnire, Strange!

– Abia aștept, făcu Strange.

– Chiar ar trebui să-l ierți, îi spuse Villiers lui Harriet. Bărbatul locuiește la țară. Cum crezi că ar ști cum se comportă oamenii civilizați?

– Dar el a sugerat... zise Harriet.

Villiers ridică mâna.

– În ordine! Nu ne place să amintim astfel de lucruri, dragă Harry, dar asta nu le face să dispară. Strange are

dreptul să aibă grijă de oamenii lui – băieți la grajduri și alții.

Dacă punea problema așa, Harriet trebuia să fie de acord.

– Lucrul corect de făcut în situația asta, continuă Villiers, e să-i spui lui Strange că, dacă face pe nebunul cu tine din nou, o să-l pocnești așa de tare încât o să scoată artificii în loc de gaze.

– Artificii, rosti Harriet râzând fără să vrea. În regulă. Artificii să fie.

– Aș vrea să te văd încercând, făcu Strange.

– Te rog să nu pleci în seara asta, adăugă Villiers. Din păcate, am fost dărmat de călătoria asta, dar în după-amiaza asta am simțit o sclipire de speranță că aș putea să fiu în stare să ies din acest cuib de catifea afurisit.

– Am crezut că îți place apartamentul ăsta, zise Strange.

– Incredibil de vulgar, zise Villiers. Catifea albastră. Bleah!

– Învăț așa de multe în seara asta, zise Strange. Dar uite altă problemă pe care s-o rezolvi, Villiers. Nu cred că le-ai cunoscut pe Grații. E o trupă foarte drăguță de tinere femei. Dacă ți-ar plăcea să le pictezi, cred că ar fi disponibile. Dacă ți-ar plăcea să îți cânte și să îți danseze, se pricep și la asta.

– Minunat! zise Villiers. Nu sunt pregătit să fiu inspirat, dar chiar jelesc pierderea, serios!

– În momentul ăsta repetă o reprezentație în care cântă madrigaluri îmbrăcate în îngeri, zise Strange.

– O reprezentație pregătită pentru un episcop, adăugă Harriet.

– Dumnezeule sfinte ce noroc au unii episcopi! zise Villiers. Eu nu am parte niciodată de așa ceva palpitant.

– Tocmai asta e, zise Strange. Una dintre Grații, o tânără drăguță pe nume Kitty, s-a oferit să ne prezinte mie și lui Cope o reprezentație privată. Mă gândesc

că a vrut să i-o ofere doar lui Harry, dar mi-am făcut și eu loc cu coatele.

– Cât de lipsit de politețe, zise Villiers. Devii tot mai influențat de traiul la țară, Strange. Să nu faci asta niciodată dacă vreo tânără îmi oferă mie un spectacol privat, ai auzit? Aș fi obligat să te sfârtec. Domnișoara Kitty a fost de acord să apară în fața amândurora? Ce tânără întreprinzătoare!

– Exact, zise Strange. Acum mă gândesc că poate tânărul Harry nu e pregătit pentru aspectele mai exuberante din spectacolul lui Kitty.

– Când ești la Roma, faci ce fac romanii, zise Villiers vesel.

Harriet clipi spre el. Nu putea să sugereze ca ea...

– *Cum in Roman, esit as il Romani*, repetă Strange, probabil în latină. Și apoi se întoarse și spuse tot în latină: Cu toate astea, ce șoc pentru tânăra Kitty să salute cu bucurie doi bărbați și apoi să descopere, poate, ceva complet neașteptat!

Harriet se panică. Nu înțelegea nici un cuvânt în latină așa cum ar fi trebuit să facă un tânăr gentleman. Toți gentlemenii înțelegeau latină.

Villiers interveni agil în conversație, tot în latină:

– Indiferent de gen, nici o tânără persoană aflată sub protecția mea nu ar trebui să fie șocată de spectacolul unui înger cu un bărbat, altfel mă voi simți ofensat.

Indiferent ce însemna ce spusese Villiers – vorbise tot în latină –, păru să-i închidă gura lui Strange. El aprobă tăios din cap.

În ochii lui era o lumină stranie, sălbatică, iar Harriet se simți un pic agitată, dar măcar nu mai continuă să vorbească în latină sau să se aștepte ca ea să spună ceva ca răspuns.

Harriet îi aruncă lui Villiers o privire iute. Nu îndrăznea să pară rugătoare în fața lui Strange, dar în mod evident trebuia să o evite pe Kitty cumva. Cu siguranță, ceea ce aveau Kitty și Strange în minte – orice

ar fi fost asta mai exact – nu era ceva la care și-ar fi dorit să participe.

– Tocmai i-am spus prietenului Strange că îmi doresc, tinere Harry, să devii bărbat, îi spuse Villiers.

– Așa ai făcut, zise Strange. Da, așa ai făcut.

– Cu toate astea...

– Exact, făcu Strange.

Își zâmbiră unul altuia.

Pielea lui Villiers era așa de albă încât părea albăstruie. Unii l-ar fi numit descompus de slab și, cu toate astea, faptul că pierduse din greutate îi sublinia masculinitatea. Arăta ca un leu sălbatic, închis temporar în cușcă și înfometat, dar în continuare profund periculos. Sălbatic în esența lui.

Strange era complet diferit – zvelt, dar musculos. Arăta ca o persoană care trecuse prin iad – sau printr-o cantitate foarte mare de coniac – și ieșise de acolo mai înțelept, mai dur și cu simțul umorului intact.

Liniile sardonice din jurul gurii se adânceau de fiecare dată când o privea, iar ea știu în sfârșit care era emoția pe care o vedea la el: râsul.

Ea murea de curiozitate să știe ce își spuseseră în latină unul altuia și, cu toate astea, nu putea întreba.

– Ei bine, Harry, zise Villiers. Ai vrea să te descurci singur cu tânăra Kitty?

O provoca. Vedea în ochii lui sclipirea de încântare pentru faptul că o punea într-o situație neplăcută.

Villiers îi spusese că bărbații erau foarte direcți și foloseau cuvinte anglo-saxone. Oare preacurvie era un cuvânt anglo-saxon? Era singurul care îi venea în minte și suna prea pedant.

Ea ridică bărbia.

– Mă bucur să mă întâlnesc cu Kitty, zise ea. În privat. Se întoarse spre Strange cu un gest de deferență. Vă rog să mă iertați, milord.

– Nu face nimic, zise Strange prompt, cu aceeași expresie stranie râzătoare din ochi. Cred că tu și domnișoara

Kitty vă veți distra de minune în privat, iar eu aș fi în plus.

– Exact, zise Harriet.

– N-aș putea să privesc? întrebă el. Am o cameră cu o gaură pentru privit.

Ea clipi, dar în vocea lui se simțea amuzamentul. Ea începea să-și dea seama când era serios și când se amuza.

– Încetează să te folosești de pupilul meu, zise Villiers cu o voce mult mai obosită în urmă cu un minut. Ziua în care ai avea nevoie să găsești plăcerea privindu-i pe alții dându-se în spectacol va reprezenta ultima mea vizită aici, Strange!

El râse.

– Nu se știe niciodată. Aș putea să îi șoptesc încurajări tânărului Harry prin perdea.

– Unele lucruri sunt instinctive, zise Villiers, murmurând deja cuvintele.

Harriet se ridică.

– Ar fi nepoliticos să o las pe Kitty să aștepte, milord. Unde ați stabilit întâlnirea?

– Am crezut că o să-mi spui Jem.

– Am auzit bine că întâlnirea e în bibliotecă? Dacă mă iertați, mă voi duce la ea. Evident, sunt nerăbdător.

– Evident, rosti Strange tărăgănat. Ce bărbat nu ar fi? Kitty e așa de voluptuoasă, luxuriantă, șarmantă în toate privințele. Îți doresc o seară minunată!

capitolul 19

În compania îngerilor

Costumul de înger al lui Kitty era croit din câteva bucăți de material și o pereche de aripi din pene. Dacă îngerii arătau așa, bărbații aveau să găsească raiul un loc foarte interesant.

Harriet simți că se deprimă. În mod evident, trebuia să își dezvăluie sexul ca să scape de seara aceea fără să se dezbrace. Și nu era pregătită să facă asta. Îi plăcea să fie bărbat, să mănânce friptură la micul dejun, să i se spună să bumbăcească pe cineva până când scotea artificii prin fund.

Nu voia să se ducă acasă și să poarte conversații docile cu vicarul. Nu voia să se mai urce pe șaua laterală și să se plimbe încet pe câmp înainte să înceapă să o doară șoldul din cauza șeii.

În mod clar nu voia să petreacă două ore privindu-se morocănoasă în oglindă în timp ce camerista ei îi aranja părul într-o coafură ca o corabie cu toate pânzele în vânt.

Ea închise ușa în urma ei, dar, înainte să poată spune ceva, Kitty zbură prin încăpere, izbucnind în chicoteli. Harriet se încordă o clipă, crezând că avea să fie sărutată, dar Kitty dorea doar să îi desfacă nodul de la lavalieră.

– Mă tem că Lord Strange nu poate veni, zise Harriet ținându-și destul de disperată lavaliera.

Kitty alergă pe lângă Harriet și întoarse cheia în ușă, chicotind tot timpul.

– Oh, Dumnezeule! zise Harriet încet, doar pentru ea.

Apoi Kitty se întoarse și se postă dinaintea ei.

– Harry, zise ea, știu cum te simți.

Harriet simțea doar panică pură, dar Kitty părea să sugereze o emoție mai plăcută.

– *Știi?*

Ea aprobă din cap.

– Ești un pic speriat. Toată lumea are o primă dată. Și, desigur, pentru un bărbat e mai dificil având în vedere că trebuie să performeze. Dar eu sunt...

Trebuia să o spună.

– Eu nu sunt... începu Harriet.

Dar Kitty chicoti din nou.

– Nu-mi spune că nu e prima dată pentru tine, Harry, pentru că nu aș vrea să te fac mincinos așa de devreme în prietenia noastră.

– Mincinos? repetă Harriet încet.

Kitty avea o expresie care o făcea pe Harriet să vrea să fugă în lume, așa că trase aer în piept și se încordă.

Adio pantaloni, adio partide sălbatice de călărie dimineață, adio scrimă!

– Eu nu sunt bărbat, zise ea foarte clar.

– Ei bine, nu încă, chițăi Kitty.

Ea se întinse după mâna lui Harriet, dar aceasta făcu un pas în spate.

– Chiar spun adevărul. Nu sunt bărbat.

În încăpere se lăsă un moment de tăcere. Harriet putea auzi bătăile jenate ale inimii ei, care erau aproape sincronizate cu pendula mare de pe perete.

– Nu ești bărbat? întrebă Kitty. Serios?

Harriet clătină din cap.

– Nu.

– Dar cum s-a întâmplat? întrebă Kitty. A fost un accident din copilărie? Sau... ceva mai rău?

Harriet clipi și apoi își dădu seama dintr-odată că îi fusese oferită scuza perfectă.

– Accident în copilărie, zise ea întristată. Nu m-am putut convinge să îți spun, pentru că te găsesc așa de frumoasă!

– Oh... suspină Kitty. Bietul de tine! Ochii ei își pierdură din expresia încântată și luminoasă pe care o aveau și începură să lucească plini de simpatie. Trebuie să fi fost foarte jenant pentru tine să îmi spui. Sigur, nu vrei să știe nimeni despre asta. Ea făcu ochii mari. Nu e de mirare că nu ai vrut ca Lord Strange să ni se alăture!

Harriet oftă din rărunchi.

– Nici nu-ți dai seama!

– Există un eunuc în compania Queen's Revels, o informă Kitty. El cântă toate partiturile înalte. Nu l-am cunoscut niciodată, dar toată lumea spune că are o voce

minunată. Știi, totul are sens acum. Vocea ta e foarte subțire.

– Nu s-a schimbat niciodată, admise Harriet.

– Presupun că nu se putea. Pot să fac ceva? întrebă Kitty emoționată, dar binevoitoare.

– Nu poate să facă nimeni nimic. E totul foarte umilitor.

Preț de o clipă, Harriet crezu că mersese prea departe, dar, desigur, Kitty era obișnuită cu persoane care dramatizau și nici măcar nu clipi.

– O să bem ceva, zise ea și o bătu pe Harriet pe umăr. Brandy-ul e de mare ajutor când e vorba de umilințe. O dată, când am dat probă pentru a intra în corul Teatrului Drury Lane, managerul m-a întrebat dacă pot să joc rolul unei maimuțe. Voia o audiție privată.

– Ce naiba voia să spună cu asta?

– Să mă rostogolesc pe jos, să fac tumbe într-un fel de performanță sportivă. Se duse la masa cu băuturi și turnă două pahare zdravene cu brandy pe care le aduse apoi cu ea. Uite, Harry, în sănătatea ta. Nu se știe niciodată. Poate că, dacă mai crești, o să-ți recapeți capacitatea. Toată lumea își poate da seama că ai un pachet frumos acolo. Păcat că nu funcționează.

– Da, nu-i așa? zise Harriet, mulțumind în gând pentru șoseta de lână ascunsă în pantaloni care forma *pachetul*.

Se așezară pe canapea.

– Deci managerul voia să fii gimnastă?

– Audiție privată, zise Kitty. Fără haine.

Harriet se înecă.

– Tumbe pe scenă iar și iar, de jur împrejur. Mi-a oferit destui bani pentru asta, dar eu nu fac așa ceva. Își țuguie buzele. Poți să fii desfrânat pentru propria plăcere, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și apoi există desfrânare pură, așa cum ar spune mama.

Harriet mai bău un pic.

Asta era în mod clar cea mai interesantă perioadă din viața ei. Nu se putea face comparație cu conversațiile bombastice pe care le purta în genera la câte un bal.

– Mama ta trăiește? se interesă ea.

– Desigur. Este una dintre dansatoarele principale din trupa Prințului George în Brighton. Ea întotdeauna mi-a stabilit regulile. Dacă mai dau câte un spectacol privat din când în când, e doar pentru plăcerea mea. Dacă faci așa ceva pentru bani, devii dur și amar.

– De ce? întrebă Harriet curioasă.

– Chiar ești foarte tânăr, nu-i așa? În primul rând, pentru că probabil te alegi cu vreo boală și apoi te uiți în urmă și regreți că te-ai îmbolnăvit pentru 12 pence. Sau oricare ar fi fost suma primită.

– Dar boala nu poate să treacă? întrebă Harriet.

– Nu se întâmplă.

– De ce nu?

– Pentru că nu e genul ăla de lucru, zise Kitty destul de misterios. Și dacă începi să faci lucruri pentru bani, ei bine, atunci nu te mai distrezi, nu-i așa?

– Presupun că nu, făcu Harriet.

Ea începea să creadă că orice făcuseră ea și Benjamin în dormitorul lui avea prea puțin de-a face cu ideea lui Kitty de distracție.

– Nici nu ar trebui să vorbesc cu tine despre așa ceva, făcu Kitty, părând șocată. Mai ales că tu nu poți să primești plăcere, îmi cer scuze.

– E în regulă, zise Harriet. Aș vrea să știu, chiar dacă nu pot să particip.

– Asta e chiar mai trist, zise Kitty și ochii îi deveniră umezi.

– Deci, zise Harriet iute, o să te măriți într-o bună zi?

– Am avut trei cereri în căsătorie, zise Kitty. Bănuiesc că o s-o accept pe următoarea. Întotdeauna mi-a plăcut numărul patru.

Era ceva în raționamentul lui Kitty care o ameți pe Harriet.

– Dar dacă nu îl placi pe al patrulea?

– Îmi plac cei mai mulți oameni, zise Kitty veselă. Cineva ca tine ar fi perfect. Doar că..., zise, apoi făcu o pauză plină de tact.

– Da, zise Harriet și își termină paharul de brandy. Înțeleg exact ce vrei să spui.

După un al doilea pahar de brandy, Harriet își dădu peruca jos și își slăbi nodul la lavalieră.

Apoi Kitty luă lavaliera și îi arătă o modalitate interesantă de a lega pe cineva de stâlpul patului – sau de oricare alt loc util, îi explică ea serioasă –, folosind doar o încheietură și lavaliera.

Kitty nu toleră prea bine al treilea pahar de brandy, deși insistă să îl bea. Se îmbujoră și era destul de greu de înțeles ce spunea între rafale de chicoteli.

– Haide, zise Harriet și o săltă pe Kitty în picioare. Trebuie să găsim ceva de mâncare.

– Putem să sunăm după majordom. Poți să tragi clopoțelul și orice – Kitty își flutură sălbatic brațul – îți va fi adus. Nici nu-ți imaginezi ce am cerut toate în primele două zile aici. Am cerut șampanie la micul dejun!

– Și vi s-a adus?

– Desigur, zise Kitty și se lăsă într-o parte. Poate că ar trebui să mănânc ceva. Am fost așa de entuziasmată cu privire la seara asta încât n-am mâncat cine știe ce la cină.

Harriet o conduse spre ușă.

Odată ajunse pe coridor, Kitty își aminti că intenționa să se mărite cu următorul bărbat care avea să o ceară și începu să speculeze cu privire la vârsta lui. Și dimensiunea membrului său.

Harriet își drese glasul. Cu siguranță învăța foarte multe în seara aceea, pentru că până atunci nu-și pusese o asemenea întrebare. Dar se simțea în același timp un pic amețită.

Povy se uită o dată la ele și apoi o luă pe Kitty sub brațul lui.

El plesni din degete către un servitor.

– Cheamă-l pe Lord Strange!

– Oh, nu e nevoie! Nu trebuie, protestă Harriet.

– Excelența Sa vrea să fie informat despre toate evenimentele, zise Povy, înaintând ușor pe coridor cu Kitty, de parcă o tânără femeie beată și îmbrăcată ca un înger făcea parte dintr-o zi de muncă.

Ceea ce probabil așa era, își dădu seama Harriet.

– Haide, Harry! strigă Kitty după ea.

Harriet îi urmă fără prea mare tragere de inimă în salon.

– Strange vine aici, da? zise Kitty și-l țintui pe Povy cu privirea.

– Chiar n-aș putea spune, domnișoară. Ar putea să vină dacă e liber.

– Mă aștept să mă ceară de soție și cred că o să accept. Asta doar dacă nu vrei să mă ceri tu, Harry.

Ea părea să fi uitat motivul întemeiat pentru care Harry – sau Harriet – nu se putea căsători.

Gândul care îi trecu lui Harriet prin minte era absolut surprinzător și sălbatic de violent. Ea îl alungă. Nu era treaba ei pe cine cerea Jem Strange de nevastă. Deși probabil nu ar fi cerut-o niciodată pe Kitty, așa cum nu ar fi cerut-o nici pe ea.

– Dacă vrei să mă ierți, n-o să te cer de soție de data asta, îi spuse ea lui Kitty.

Povy o depuse pe Kitty pe un scaun.

– Ouă fierbinți cu unt, îi spuse apoi unui servitor. Ceai fierbinte și, cred, niște sendvișuri cu somon.

Se așeză și Harriet.

Sigur că Jem apăru un moment mai târziu.

– Ah, chiar *este* domnul Cope, spuse el bonom. M-am întrebat cu cine e când lacheul mi-a raportat că o tânără lady s-a amețit de la atâta băutură.

– Nu știu de ce ai crede asta, zise Harriet și ridică în sfârșit privirea spre el, pentru că nu avea unde să se uite în altă parte.

– De regulă, Kitty nu bea în exces, zise el și se aplecă să se uite la musafirul său. Trebuie să fi fost o mare dezamăgire care să o arunce în brațele unei asemenea disperări.

– Chiar n-aș putea spune, zise Harriet. Cred că se așteaptă să o ceri de soție, poate chiar în seara asta.

– Așadar încă o dezamăgire, murmură Jem. Dumnezeule, biata fată pare să fi adormit!

– Ar trebui să mă duc sus, zise Harriet fără să se urnească.

Prin venele ei gonea un sentiment straniu de excitație.

Jem se uită la ea.

– Și să ratezi ouăle cu unt? Mie îmi plac. Când sunt făcute bine, sunt minunate, iar bucătăreasa le prepară excelent.

El putea să facă și o salată de paie să sune delicios, se gândi Harriet. Două minute mai târziu, un servitor o luă pe Kitty în brațe și o duse de acolo.

– Ț-ț-ț, făcu Jem și se așeză pe scaunul lui Kitty. Tinerele femei nu pot să bea ca bărbații. Ajung să adoarmă înainte să apuce să-și dea aripile jos. Bănuiesc că asta s-a întâmplat cu voi doi.

– Exact, zise Harriet. Asta descrie lucrurile perfect.

– Să nu dezamăgești niciodată o femeie, Harry, făcu Jem cu o sclipire de amuzament în ochi care spunea... ce spunea? M-am gândit la versurile pe care mi le tot dai, continuă el. Presupun că vei avea alte două versuri pentru mine mâine.

– Așa bănuiesc, zise Harriet un pic prevăzătoare. Depinde dacă primesc încă o misivă pentru tine, desigur.

– Întunericul e deliciul meu, făcu el. Și apoi chestia aia cu privighetoarea care cântă noaptea. Știi, sună aproape ca o poezie teatrală, genul care apare în piesele vechi.

Domnul Povy deschise ușa și puse o tavă de argint dinaintea lor.

– Ouă cu unt, anunță el. Unt in plus, așa cum preferă Excelența Voastră. Ceai fierbinte cu lămâie.

– De restul ne ocupăm singuri, zise Jem amabil, dar pe un ton clar de concediere.

„Vrea să fie singur cu mine", se gândi Harriet entuziasmată. „Vrea să fie singur... Cu mine sau cu Harry."

În mod evident cu Harry, având în vedere că nu știa de existența lui Harriet.

– La ce ai lucrat astăzi? întrebă ea, mușcând dintr-o felie de toast.

– Scrisori, zise el. Lordul cancelar spune că regele e foarte supărat din pricina datoriei față de regele Danemarcei. Dar cum eu i-am avertizat încă de acum doi ani să evite să dea bani Companiei Guinny, susținută de Danemarca, și au ales să ignore sfatul meu, mă tem că domnii consilieri vor trebui să rezolve dezastrul singuri.

– Nu știam că ești în corespondență cu lordul cancelar, zise Harriet.

– Banii, făcu Jem. Dacă ai foarte mulți, te aruncă în conversații la care ai prefera să nu participi.

– Cu lordul cancelar?

– Și cu regele. Bănuiala mea este că regele îl va da jos pe primul lord al Trezoreriei până la finalul săptămânii. Singurul lucru interesant pe care l-am făcut astăzi a fost să despachetez o cutie de curiozități trimise de omul meu de la Londra.

– Ce era în ele? întrebă Harriet.

– O salamandră, răspunse Jem. Și o veveriță sub formă de pește. Mai e o bucată de lemn din crucea lui Hristos, de care nu-mi prea pasă pentru că e a patruzecea sau a cincizecea bucată care mi se oferă, dimpreună cu destul lemn ca să ridic un perete zdravăn la latrină.

– Atunci de ce ai cumpărat-o?

– Era parte din lot, zise Jem. Monsieur Bonnier de la Moson a murit anul trecut și acum se vinde colecția lui.

– Nu înțeleg, zise Harriet. La ce îți folosește o veveriță sub formă de pește?

– Nu îmi folosește, ci informația, cunoștințele sunt scopul meu final.

– Totul pare foarte impresionant, zise Harriet. Iar informațiile în general au rostul lor.

– Nu genul ăsta de informații, zise Jem vesel. Eu sunt genul nepăsător. Îmi place să studiez orice e ciudat sau neobișnuit de foarte-foarte aproape.

În ochii lui sclipea o luminiță care o făcu pe Harriet dintr-odată să se întrebe de ce o găsea ciudată.

– Tot ce e ieșit din comun e valoros în felul său, zise Jem. La urma urmei, oamenii sunt foarte asemănători. Majoritatea mă plictisesc până la lacrimi.

Harriet termină o îmbucătură din ouăle cu unt. Cântau în gura ei, asta dacă ouăle ar fi avut glas.

– În cazul ăsta, zise ea, de ce Dumnezeu ai mereu o casă plină de musafiri? Fie îi consideri plicticoși, caz în care ar trebui să îi trimiți pe toți acasă, fie chiar te bucuri de ei.

– Ah, dar oamenii pe care îi găsești aici nu sunt dintre cei banali!

Harriet se gândi la asta câteva clipe.

– Nu sunt de acord, zise ea în cele din urmă. M-am distrat enorm aici. Dar, deși Kitty e mai directă în privința ambițiilor personale, mi se pare foarte asemănătoare cu multe alte tinere lady.

– Kitty nu e o lady, preciză Jem.

– Și, cu toate astea, se aseamănă cu multe dintre ele. Are o expresie melancolică în ochi. Cred că se va căsători cu următorul bărbat care o va cere...

– Trebuie să îmi amintesc să îmi țin gura, murmură Jem.

– Se va căsători, zise Harriet ferm, și apoi va avea mulți copii. Și va avea amintiri plăcute de când era una dintre Grații, poate că va păstra o pană sau două ca amintire, va avea copii încântători și zgomotoși și va fi foarte fericită. De fapt, aș bănui că nu se va mai gândi la trecutul ei ca un tânăr înger sălbatic.

– Ești remarcabil de cinic pentru un asemenea tânăr vlăstar, remarcă Jem.

Harriet pufni.

– Cinismul nu este monopolul bătrâneții.

– Și atunci de unde izvorăște?

– Din plictiseală, zise ea plat. Când te plictisești, tinzi să petreci mult timp analizându-ți vecinii. De aceea aș sugera că nu e mare diferență între oaspeții tăi senzuali și restul membrilor înaltei societăți.

– Ard mai intens. Femeile de familie bună sunt obositor de atașare de conceptul de căsătorie și fidelitate, chiar dacă au aventurile lor.

– Așa să fie? Aici pare să fie la fel de multă agitație ca în înalta societate, zise Harriet. Să o luăm pe Nell, bunăoară.

– Nell pare să aibă o anumită fascinație pentru mine, zise Jem. M-a prins pe coridor deunăzi – am crezut că o să sară pe mine ca un leu înfometat.

– Nu te poți împotrivi preferințelor unei persoane, zise Harriet. Nell pare să fie delicios de detașată de presiunile societății. Dar cred că în secret e destul de disperată să se mărite cu tine, nu doar să te aibă în patul ei.

– Mă tem să întreb despre dorințele mele reale.

Ea deschise gura, dar el ridică mâna.

– Vorbesc serios, nu doresc să știu. Villiers?

– El e diferit, făcu ea. El are o pasiune.

– Șahul.

– Da. Când o persoană are o pasiune, viața ei e diferită.

– Și tu ai o pasiune? întrebă el destul de încet, dar întrebarea răsună în urechile lui Harriet.

Avea oare o pasiune? Avea vreun motiv să trăiască, un motiv să ia în râs dorința lui Benjamin de a se sinucide? El își luase viața pentru că nu era cel mai bun la șah. Asta era o pasiune.

– Nu o pasiune adevărată. Și tu?

– Eu sunt norocos, zise Jem şi termină ultima bucată de pâine. Am avut mai multe. De fapt, sunt cumva împovărat de pasiuni. Îmi place să creez lucruri, cum ar fi turnul meu îndrăzneţ. Îmi place să învăţ despre lucruri stranii din natură precum peştele-veveriţă. Şi sunt foarte pasionat să văd cum se mişcă banii prin pieţe, ceea ce a fost foarte util pentru buzunarele mele.

– Eşti norocos, zise ea. Dacă nu îţi mai place un lucru, poţi să te întorci la altul.

– Trebuie să găseşti ceva, evident. Harry, ai nevoie de o pasiune!

capitolul 20

Şi mai multe ouă cu unt

Când Harriet ajunse în sfârşit la etaj, o găsi pe Nell aşezată pe patul ei. Îşi înăbuşi un geamăt la vederea ei.

Nell sări în picioare.

– Funcţionează! strigă ea.

– Ce funcţionează? întrebă Harriet şi se trânti pe un scaun.

Căldura dată de coniac dispăruse şi acum se simţea obosită.

– Strange începe să mă bage în seamă. Nu ştiu cum faci, Harry, dar funcţionează!

– Cum îţi dai seama?

– Ne-am întâlnit pe coridor, el m-a apucat de umeri, s-a uitat serios în ochii mei şi a spus: „Numele tău de familie e Gale?"

Ea se opri.

– Şi apoi? ceru să ştie Harriet.

– Asta a fost. Eu m-am aplecat un pic spre el, dar a pornit din nou pe coridor. Dar, chiar şi aşa, i-a fost trezit în mod clar interesul. Şi acum am o idee.

– Care? întrebă Harriet, înăbuşindu-şi un căscat.

– Cred că aș putea să mă mărit cu el.

Harriet nu se putu abține să nu râdă ușor.

– Serios?

Nell nu era genul care să se simtă ușor jignită.

– Strange are nevoie de o soție. În mod evident, e profund atras de mine și așteaptă doar momentul potrivit ca să mă abordeze. Dacă îmi joc șansa bine, o să se însoare cu mine.

– Cum o să o joci? vru să știe Harriet.

– Voi refuza să mă culc cu el, zise Nell. Doar la prima cerere, desigur. Și va trebui să schimbi poezia.

– În ce fel?

– Ca să sugereze căsătoria, desigur.

– Nu văd cum aș putea face asta, zise Harriet cu îndoială. Am vorbit despre nopți și delicii. Cum să schimb asta în căsătorie?

– Poți să o faci, zise Nell încurajator. Asta doar dacă nu crezi că ar trebui să-l las pe el să vină cu propunerea de căsătorie.

– Asta e un plan mai bun, făcu Harriet cu oarecare ușurare. Poezia e deja scrisă. În ultima parte va fi vorba de privighetoare și de Nell Gale, evident.

– Nu pot să spun că rimează.

– Eu n-am spus că sunt poet, replică Harriet.

Nell sări de pe scaun și se aplecă să o sărute pe Harriet.

– Tu ești cavalerul meu în armură strălucitoare. Îți sunt foarte recunoscătoare!

Și plecă.

Harriet rămase acolo unde era, holbându-se la picioarele ei în cizme.

Benjamin fusese un bărbat așa de pasional încât ea se topise în umbra lui în anii lor de căsnicie. Abia când începuse să poarte pantaloni fusese în stare să pareze și să se dueleze cu o persoană precum Strange. În mod normal, cineva așa de chipeș ar fi făcut-o să-și înghită

limba. El s-ar fi uitat cu indiferenţă la ea, iar ea ar fi mormăit ceva şi ar fi plecat.

Doar cu pantaloni şi ciorapi şi cu picioarele la vedere pentru toată lumea găsise curajul să vorbească.

O pasiune...

Dincolo de pasiunea de a purta pantaloni.

Cuvântul îi alunecă în minte cu sunetul rece al oţelului. Dacă i s-ar fi permis să aibă orice pasiune dorea, se gândi Harriet, ar fi fost cea pentru arta scrimei. Strange începuse lecţiile în ordine, spusese el, îi dăduse o armă ca să o facă bărbat.

Funcţionase. Ea se simţea puternică ţinând în mână acea lamă subţire şi periculoasă. Sângele îi cânta de la frumuseţea mişcărilor rotative ale adversarului ei care se potriveau cu ale ei. Era o gândire complexă, aproape matematică, pe care o înţelegea. Se ridică şi îşi luă din nou sabia, uitând de oboseală. Dând scaunul la o parte ca să aibă mai mult spaţiu, începu să exerseze mişcările pe care le învăţase de la el. Atac, parare, fentă, împunsătură. Vocea lui Jem îi răsuna în minte: „Calea cea mai directă dintre două puncte este cu vârful, nu cu latura sabiei".

Ea îşi imagină că avea un adversar în faţă care venea spre ea cu o sabie ce se tăsucea. Exersă din nou mişcarea împotriva lui iar şi iar. Privind sclipirea argintie a lamei, văzând-o cum tăia aerul şi ridicând-o pe a ei ca să o întâlnească pe a lui.

„Pararea este o mişcare la care apelezi în ultimă instanţă. Evită lama!"

Ea exersă din nou, iar şi iar, închipuindu-şi unghiul lamei, poziţia corpului, sărind într-o parte pentru ca sabia lui invizibilă să taie prin spaţiul lăsat liber de corpul ei.

Când se aplecă, ţinându-se într-o parte de durere, gâfâind şi cu transpiraţia picurând de pe frunte, în casă era o linişte mormântală. Trebuia să fie în mijlocul nopţii.

Dar tot auzea ceva...

Putea să fie o pisică? Suna ca un strigăt. Harriet își șterse fața și puse sabia jos. Cămașa îi era umedă la guler.

Era extraordinar cât de diferit era să fii bărbat, nu femeie. Ea nu asuda niciodată în haine de femeie. Acum inima îi bubuia și sângele îi alerga prin vene. Parcă voia să râdă.

Fără să se ostenească să-și mai pună cizmele, deschise ușa ca să audă zgomotul mai bine. Asta nu era o pisică. Începu să alerge.

Eugenia, etajul trei, ușa încuiată.

Harriet zbură pe scări în sus și ajunse la ușa mare de stejar care închidea aripa Eugeniei de restul casei.

O auzea mai bine acum, auzea mici bubuituri ale pumnișorilor ei în ușă și strigăte înecate de suspine.

– Eugenia! strigă ea. Sunt Harry. Ce s-a întâmplat?

Se auzi o avalanșă de vorbe, dar nu le înțelese. Așa că își ridică vocea la un strigăt:

– Arde undeva?

Se auzi o voce stinsă, aproape de gaura cheii.

– Arde la mine în dormitor!

– Oh, Dumnezeule! zise Harriet și simți cum o ia amețeala. Unde e lacheul? Unde e?

Auzi suspine.

– Nu știu unde e. Bat de mult timp în ușă, nu a venit nimeni, e întuneric, e frig și guvernanta mea...

Ea nu mai auzi și restul.

– E fum mult? întrebă Harriet cu voce foarte serioasă.

Auzi doar suspine și ceva ce nu reuși să înțeleagă.

– Eugenia, trebuie să mă asculți! Pune urechea la gaura cheii. E fum pe coridor?

Tăcere.

Apoi auzi:

– Nu.

– Excelent, zise Harriet cu mintea galopând. Ai tras de clopoțelul din camera ta?

– Am uitat, zise Eugenia cu suspine în glas. M-am speriat, am fugit de acolo și nu vreau să mă mai întorc.

– Nu vreau să faci asta, zise Harriet. Poți să vezi focul?
Eugenia păru puțin confuză.

– Sigur că nu.

– Atunci stai acolo unde ești, zise Harriet. Nu te mișca! Dacă se apropie focul, rămâi jos. Mă întorc într-o clipă, Eugenia! Vei fi în regulă până atunci? Ea pipăi îngrijorată ușa. Era rece, fără căldura unui foc. Cu siguranță flacăra nu avea să ajungă imediat pe coridor. Eugenia! Mă auzi?

– Da, zise ea. Dar, Harry...

– Așteaptă! zise Harriet tăios.

Se întoarse. Era pe coridorul de la etajul trei și ușile dormitoarelor se întindeau în fața ei. Fără să ezite, deschise ușa care era cel mai aproape și pipăi după șnurul clopoțelului. Când nu îl găsi, se năpusti la fereastră și trase draperiile.

Auzi un murmur confuz din pat, dar nici măcar nu se osteni să se uite într-acolo, ci fugi înapoi la ușă. În lumina lunii vedea șnurul. Era în partea opusă a ușii față de unde căutase ea. Trase, și trase, și trase a treia oară cât de tare putu.

– Ce s-a întâmplat? se auzi o voce masculină din pat.

Ea se uită într-acolo ca să descopere un bărbat care arăta ca o morsă cu scufie în cap.

– Arde în aripa de vest, domnule, zise ea și trase iar și iar de sfoară și apoi alergă din nou pe coridor și înapoi la ușă. Ești bine, Eugenia? zise ea cu voce fermă.

– Nu-mi place aici, zise Eugenia și suspinele din vocea ei aproape că îi opriră inima. E întuneric și sunt singură.

– O să-l omor pe tatăl tău! zise Harriet printre dinți.

– Îl vreau pe *papa*, zise Eugenia și începu din nou să plângă. Îl vreau pe *papa!*

Nu era nici o cheie. Sigur că nu era nici o cheie, pentru că Jem voia să se asigure că degenerații nu își găseau drumul în aripa de vest.

– Dormitorul tatălui tău nu e tot în aripa de vest? întrebă Harriet.

– El nu e a-aici, sughiță Eugenia. M-am dus în camera lui, dar nu era acolo.

Harriet alergă spre capătul scărilor și se uită agitată în jos pe treptele numeroase care duceau în jos.

– Nu pleca! strigă Eugenia. Nu pleca nicăieri, Harry! Te rog să nu pleci!

– Nu plec, zise ea și își puse palma pe lemnul gros de parcă ar fi putut să o dezmierde pe Eugenia pe față prin el. Îți promit că nu plec nicăieri.

– Cântă-mi un cântec, zise vocea.

Harriet se gândi înnebunită.

– Nu știi nici un cântec? Tata nu știe decât un singur cântec. El spune că nu știe doar din cauză că e bărbat.

– Ei bine, eu știu câteva, zise Harriet.

Dar mintea i se golise și nu se putea gândi decât la mirosul de fum. Ea nu știa nimic despre cântece de copii. În cele din urmă, se gândi la un singur cântec pe care instructorul ei de muzică i-l băgase în cap cu ani în urmă când trebuia să debuteze în societate și se aștepta ca ea să cânte.

– *Soarbe-mă din priviri,* cântă ea, *și eu mă voi promite ție.*

– Ce înseamnă asta? se auzi o voce subțire și tăioasă.

Dar suna mai puțin speriată.

– Înseamnă că acela care cântă admiră ochii persoanei pe care o iubește.

– Oh! Mai știi alte cântece?

– Nu.

– Bine, atunci.

– *Dar lasă-mi un sărut în cană și nu voi mai cere vin...*

– Cum lași un sărut în cană?

– Bună întrebare, zise Harriet, dar nu răspunse, ci continuă să cânte. *Sărutul care se va naște din sufletul tău are nevoie de suflu divin. Dar chiar și să sorb din nectarul lui Zeus, tot nu aș renunța la tine.*

– Nectarul e ce mănâncă albinele?

– Așa cred.

– Nici eu nu aș schimba asta pentru un sărut. Ce e sorb?

Dar Harriet auzi în sfârșit pași venind pe scări și sări în picioare. Era un servitor așa de obosit încât fața îi era albă.

– Foc! strigă Harriet. Arde în aripa de vest și Eugenia e singură acolo!

El o privi fix o secundă, apoi se răsuci pe călcâie și o luă la goană pe scări în jos.

– Harry? zise Eugenia prin ușă.

– Da, scumpo.

– Ai spus foc?

– Nu te îngrijora! zise Harriet ferm. Vine cu cheia și o să te scot de acolo într-un minut. O să fie în regulă, Eugenia. O să stingem focul și apoi o să-l găsim pe tatăl tău și o să-l omor.

El era în patul greșit, își dădu ea seama. Sigur că era. Un bărbat ca el avea amantă, deși nu-și dăduse seama de asta în naivitatea ei monumentală.

El era bine mersi în pat, probabil cu una dintre Grații.

– Dar, Harry, zise Eugenia, focul e în camera mea.

– Știu, nu-ți face griji, zise ea.

– Nu-mi fac griji din cauza asta, zise Eugenia. Știi, Harry, atunci când cânți, parcă ești fată.

Harriet își drese glasul. Întregul subterfugiu era ridicol. Ea deschise gura, dar chiar atunci se auziră pași și o mulțime de servitori năvăliră pe scări în sus, conduși de Povy, care ducea o cheie mare de alamă.

– Dă-mi-o! îi ceru Harriet.

Povy i-o întinse.

Ea băgă cheia în ușă, descuie și luă în brațe silueta mică, apoi se trase repede în spate cu Eugenia în brațele ei.

– Slavă Domnului! spunea Povy. Slavă...

Vocea îi amuţi. El se uită pe coridor în jos. Acolo era lumina slabă a unei lămpi arzând lângă uşă. Nu era nici urmă de fum. Nu era nici măcar...

– Eugenia, zise Harriet punând fata jos. Nu mi-ai spus că era foc?

Eugenia îşi trase nasul.

– A fost, zise ea. E mereu foc la mine în cameră.

Uşile se deschideau pe coridor în spatele ei. Auzea mici strigăte de spaimă.

– Arde! strigă dintr-odată bărbatul-morsă lângă umărul lui Harriet. În aripa cealaltă.

Părea să aibă prea mulţi dinţi.

Se auziră strigăte de răspuns de la restul persoanelor adunate pe coridor. Povy făcu semn din cap, iar un servitor alergă în aripa de vest.

Harriet îngenunche lângă Eugenia.

– Plângeai şi erai înspăimântată.

Eugenia îşi trase nasul şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– A fost incendiu în camera ta?

– Nu, zise Eugenia. Dar... dar m-am trezit singură.

Harriet se uită în sus la Povy. Se simţea ca şi cum învăţa din nou să respire.

– Unde e servitorul care trebuia să stea aici? Şi unde sunt guvernanta şi cameristă Eugeniei? Cine doarme cu ea?

– Voi întreba cu siguranţă de dimineaţă, zise Povy. Voi cerceta ca să...

– Vei cerceta *acum!* se răsti Harriet şi se ridică în picioare. Fiecare centimetru din ea se transformă din amabilul domn Harry Cope într-o ducesă, o femeie care administra un domeniu ducal, ca să nu mai vorbim de tribunalul judecătorului Truder. Sugerez să descoperi pe dată unde se află aceste persoane. Şi ai putea, continuă pe un ton dispreţuitor, să-l informezi pe Lord Strange, dacă îl poţi localiza, despre ce s-a întâmplat în seara asta aici.

Povy se îndreptă de spate.

– Voi face asta, domnule. Pe dată, zise el.

– O voi lua pe domnișoara Eugenia în camera mea.

Ea se uită la lumea adunată pe coridor. Arăta mai puțin fascinantă decât în seara trecută.

– Nu e nici un foc, declară ea. Mergeți înapoi în pat, vă rog! Ne pare rău că v-am deranjat.

– Ceai? întrebă Povy destul de disperat. Ouă cu unt?

– Ajunge cu ouăle cu unt, făcu Harriet exact când interveni Eugenia:

– Da, *vă rog*!

– Foarte bine, ouă cu unt, zise Harriet și o luă pe Eugenia de mână. Aș vrea să aflu exact ce te-a speriat, dar hai să așteptăm până ce te speli pe față.

Coborâră scările în liniște. Inima lui Harriet încă gonea. Se simțea rău, probabil era efectul șocului și al agitației.

Intrară în camera lui Harriet, iar ea se uită ușor uimită la scaunul încă dat deoparte, la cizme și la sable.

– Îmi pare rău că ai crezut că e incendiu, zise Eugenia și se cocoță în pat. Nu am vrut să dau impresia asta.

– Nu e vina ta, zise Harriet. Ai visat cumva urât?

– Oh, nu! zise Eugenia. Asta nu m-ar deranja deloc. Nu sunt un bebeluș. M-aș fi culcat la loc. A fost șobolanul.

– Șobolan!

– Da, zise Eugenia încuviințând din cap. A fugit peste parul meu, eu m-am trezit și era acolo, uitându-se la mine. Chiar în fața mea. Era negru cu coada aia oribilă, roz.

– Trebuie să fi fost un vis, zise Harriet. Un șobolan nu ar face niciodată așa ceva, îi e frică de oameni. Ai visat.

– Știu diferența dintre un vis și un șobolan, Harry. Șobolanul m-a mușcat. În vis nu ar face așa ceva.

– Te-a mușcat șobolanul? Unde?

– Chiar aici.

Ea întinse mâna dreaptă și, într-adevăr, chiar deasupra degetului mare erau patru puncte ca niște înțepături, pielea fiind umflată în jurul lor.

– Oh, nu! șopti Harriet. O luă pe Eugenia în brațe și alergă la lighean, turnă apă din carafă și îi băgă mâna în apă. Săpun, zise ea. Săpun!

Inima îi bubuia din nou.

– Chiar aici, făcu Eugenia și arătă spre bucata de săpun.

Harriet săpuni iar și iar.

– Nu era nici măcar un șobolan murdar, zise Eugenia. Vreau să spun că m-a speriat. Și nu am vrut să mai stau cu el în cameră. Dar avea o pată albă drăguță pe abdomen, de parcă ar fi avut o vestă elegantă. Era curat, cât pot fi șobolanii.

Harriet gemu și frecă mai tare.

– Câți șobolani ai văzut?

Se auzi o bătaie în ușă și Harriet se răsuci, pregătită să țipe la Jem. Dar se părea că nu fuseseră în stare să-l scoată din cine știe ce pat era, pentru că era doar Povy cu ouăle cu unt. El le puse jos pe masa mică de lângă fotoliu. Un servitor căra alt fotoliu în cameră.

– Ce bine! zise Eugenia, scoțându-și mâna dintr-a lui Harriet și scuturând apă pe podea. Mi-e așa de foame!

– Înțeleg că Lord Strange nu e de găsit! declară Harriet.

Povy făcu o plecăciune.

– N-am avut succes, domnule Cope.

– Ați verificat fiecare dormitor?

Tonul ei era ușor acid.

El clipi.

– Sigur că nu. Nu pot să deranjez musafirii în felul ăsta.

– Faceți-o! se răsti ea.

– Lord Strange va fi foarte furios, declară Povy.

Ea îl țintui cu privirea.

– Lord Strange va avea alte lucruri de care să se îngrijoreze. Veți dori să-l informați că fiica lui a fost mușcată de un șobolan.

El rămase acolo un moment, timp în care ea îi aruncă o privire de ducesă. Apoi se retrase cu spatele și închise în tăcere ușa în urma lui.

– Nu cred că Povy te place foarte mult, Harry, zise Eugenia, luând o înghițitură zdravănă de ouă cu unt.

– Nu-mi place nici mie în mod special de el, zise Harriet. Dacă e un șobolan în camera ta, e vina lui Povy.

– Nu aș crede asta, zise Eugenia după o vreme. *Papa* mi-a spus că toate clădirile vechi au șoareci.

– Șoarecii sunt una, șobolani sunt altceva.

– Presupun că șobolanului îi era foame, zise Eugenia. Eu m-am culcat fără să iau cina pentru că am fost neascultătoare.

Ea mai luă o înghițitură mare de ouă.

– Ce ai făcut?

– Am făcut o criză de furie, zise Eugenia. Mai fac asta și e un mare păcat. Guvernanta mea a fost așa de furioasă pe mine că a plecat.

– Și nu s-a întors.

– Da, așa că nu am primit cina. Dar știam că așa va fi. Niciodată nu primesc cina dacă sunt obraznică. Și uneori mă simt așa pur și simplu.

– Toți ne simțim așa uneori, zise Harriet simțind cum creștea furia în ea. Cred că tot ar fi trebuit să primești de mâncare.

– Știu cum ar trebui să mă port, îi explică Eugenia. Dar nu pot. Guvernanta mea voia să exersez franceza. Dar eu voiam foarte mult să îmi fac calculele. Și nu puteam să fiu atentă. Pur și simplu nu puteam.

– Ai fost nepoliticoasă? întrebă Harriet.

– Teribil, zise Eugenia veselă și începu să mănânce pâine. Știi, Harry, părul tău se ridică în părți.

Harriet își puse mâna pe cap și descoperi că părul îi ieșise din legătura de la spate și se undula sălbatic în jurul capului.

– Așa e părul meu.

– Te face să arăți ca o fată, observă Eugenia. Ai o față foarte drăguță.

Harriet fu exagerat de mulțumită de complimentul primit.

– Ești fată? întrebă Eugenia cu francheţea remarcabilă a copiilor.

Harriet aprobă din cap.

– N-o să spun nimănui, promise Eugenia. Mi-aș dori să mă fac așa de drăguță ca tine. Dar nu o să fiu. M-am împăcat cu asta.

– Despre ce Dumnezeu vorbești? întrebă Harriet. Ești foarte frumoasă.

– *Papa* al meu spune că lucrul cel mai rău pe care poți să-l faci este să minți pe cineva ca să-i protejezi sentimentele, zise Eugenia cu ochii ei cenușii privind foarte serios. Părul meu e straniu și am un nas prea mare.

– Ai păr foarte ondulat, fu Harriet de acord. La fel și eu. Dar nasul tău nu e mare și ai ochi foarte frumoși.

– Sunt obișnuită cu asta, zise Eugenia senină. *Papa* e foarte bogat, așa că pot să mă mărit cu cine vreau. O să-l cumpăr.

– Oh! făcu Harriet destul de șocată.

– Tu ești bogată? întrebă Eugenia. Face lucrurile mult mai plăcute.

– Da, zise Harriet după o vreme. Presupun că sunt. Nu m-am gândit prea mult la asta.

– De ce nu? Ai putea să îți cumperi un soț. Pot să-ți spun cum să o faci, pentru că *papa* mi-a spus totul despre asta. Te duci la Londra și postezi pe o coloană de la Catedrala Sf. Paul câți bani ai. E un loc foarte mare și acolo poți găsi totul de la un antrenor de cai la o soție.

– Oh! zise Harriet. Tatăl tău intenționează să își găsească o soție?

– A iubit-o foarte mult pe mama, zise Eugenia, care începea să pară destul de adormită. Dar pe ea nu a cumpărat-o. Ea l-a cumpărat pe el.

– De ce nu te culci în patul meu până ce vine tatăl tău să te găsească?

Eugenia se poticni până la pat și adormi în clipa în care capul îi atinse perna.

Harriet rămase un moment în fața ei și o mângâie ușor pe păr. Nu fusese pieptănat înainte de culcare. Ceea ce avea sens, având în vedere că guvernanta plecase furioasă din cameră fără să îi lase cina și nu se întorsese nici măcar să o spele pe Eugenia pe față. Dar Jem nu ar fi trebuit să își viziteze fiica de noapte bună?

Ea înghiți în sec. Dacă viața ar fi fost destul de bună ca să-i ofere un copil...

– Aș putea avea o pasiune pentru tine.

Dacă Eugenia ar fi fost a ei, ea ar fi ținut la ea cu aceeași fervoare cu care Benjamin ținea la șah.

Era un gând sumbru, care o făcu să se simtă și mai obosită.

Așa că se întoarse poticnindu-se la fotoliu și se așeză. Adormi în cele din urmă, gândindu-se la calcule și la copii.

Când se trezi dintr-un vis în care un șobolan foarte curat și foarte inteligent făcea calcule pe o foaie de hârtie, se lumina. Cu ceafa amorțită pentru că adormise în fotoliu, se ridică cu greu și căzu în pat lângă Eugenia, îmbrăcată cum era.

capitolul 21

Despre șobolani și abilitatea lor de a-și schimba petele

8 februarie 1784

Ea deschise ochii să îl găsească aplecat deasupra ei, cu o îngrijorare așa de dureroasă în privire încât îl iertă, deși păcatele lui erau de neiertat.

– E foarte speriată? șopti el.

Era prima dată când vedea că acea strălucire a inteligenței și încrederii care îl însoțea mereu pe Jem se diminuase mult. Ea simți dintr-odată dorința de a i-o readuce.

Dar își înăbuși emoția când își aminti ce ticălos era, dormind pe cine știe unde.

– Ar fi putut fi un incendiu, zise ea tăios, dându-și picioarele pe marginea patului.

El nu avea perucă. Sigur că nu. El și amanta probabil nu închiseseră ochii nici o clipă. Dacă ar veni în patul ei, nici ea n-ar fi dormit toată noaptea.

– Dumnezeule! făcu el și își trecu mâna prin păr.

Suna ca o rugăciune.

Harriet simți alt val de simpatie, dar și-l înăbuși.

– Ar fi putut să moară, zise ea cu voce oțelită, dură și logică. Fără guvernantă. Nu a primit cina. Nimeni n-a spălat-o pe față. Un șobolan a trezit-o din somn și a mușcat-o de mână. Presupun că a crezut că mirosea ca un cartof cu unt. Știai că ai șobolani?

El se răsuci și se uită la ea cu ochii mari, umbrele genelor întinzându-se pe obrajii lui.

– Dacă știam că am șobolani? întrebă el aproape năuc. Nu, presupun că ar fi trebuit să știu. Am crezut că avem șoareci. Eugenia mi-a spus că a auzi foșnete și un chițăit, dar i-am zis că în casele vechi mai sunt șoareci.

– Febra mușcăturii de șobolan, zise ea și scoase la iveală cea mai mare temere a ei, dar nu mai reuși să zică altceva în afară de numele bolii.

– De ce mână a fost mușcată? întrebă și se duse la marginea patului.

Eugenia dormea, cu părul negru ciufulit în jurul ei. Zâmbea, cu colțurile gurii ușor ridicate.

– Dreapta, răspunse Harriet.

El o ridică. Cele patru urme de mușcătură erau un pic umflate.

– Dumnezeule! zise el.

Din nou sună ca o rugăciune.

– Când a murit un om de pe domeniul meu de febră, s-a întâmplat la două săptămâni după ce a fost mușcat. Va trebui să o supraveghezi.

– Sunt un prost! Am crezut că o țin în siguranță.

Harriet nu știu ce să spună.

- Nu-ți poți imagina ce înseamnă să ai un copil, zise el și se trânti pe fotoliul unde ea dormise jumătate de noapte. Când a murit mama ei, am crezut că o să-i găsesc o doică să o alăpteze și apoi o voi trimite la o rudă feminină undeva. Asta avea sens, nu?

Harriet aprobă din cap.

- Dar apoi am luat-o în brațe. Avea chipul acela straniu și părul numai bucle ... El se opri. Arăți un pic ca ea. Nu am mai putut să o trimit de lângă mine. Am adus doica aici. Mai târziu ar fi trebuit să o trimit la mătușa lui Sally, unde ar fi fost în siguranță cu alte femei, dar n-am putut. Ce idiot! exclamă el și se prinse cu mâinile de cap.

– Nu e așa de îngrozitor, zise Harriet, vorbind împotriva fiecărui instinct pe care îl avea.

Ea pur și simplu nu suporta să vadă expresia sumbră de pe fața lui.

– Știu ce trebuie să fac. Trebuie să se ducă să locuiască altundeva, departe de locul ăsta și de pericole.

Harriet își drese glasul.

– Nu ai putea să fii mai puțin drastic? De ce să nu inviți aici doar oameni în care ai încredere în loc să încui aripa unde e camera ei? Și scapă de șobolani! Mi se pare mai simplu.

– Simplu! Nu știi cât de simplă e moartea. E... e ca o ușă! O persoană trece prin ea și ai pierdut-o pentru totdeauna.

– Întâmplător, și eu am pierdut pe cineva drag, zise ea. Dar am făcut tot ce am putut ca să-l țin în siguranță.

– Așa fac și eu!

– Invitând-o la picnicuri în turnul strâmb? izbucni ea. Umplând casa de oameni în care tu însuți

nu ai încredere pentru că pot fi prea periculoși? Încuind-o fără măcar să o verifici înainte să te duci la culcare?

– Nu m-am dus la culcare, zise el cu voce chinuită. În rest, ai dreptate.

– Faptul că nu te-ai dus la culcare e parte din toată problema, zise ea. Poate că *ar trebui* să o trimiți de aici. Un tată care își petrece timpul cochetând fără să se ostenească să își verifice fiica evident nu are timp pentru ea.

El își prinse capul între mâini. Ea simți din nou o senzație alarmantă de amețeală, de parcă ar fi fost dispusă să facă orice ca să nu-l mai vadă așa de chinuit.

– Ai dreptate. Ai absolută dreptate.

– Eu...

– Sunt un tată îngrozitor. Tatăl meu nu a fost un tată adevărat, iar eu am crezut că pot fi altfel.

El se îndreptă din nou și fața lui o șocă – cearcănele negre de sub ochi îl făceau să arate de parcă l-ar fi pocnit ceva.

– Aiureli. Ar fi trebuit să știu. Bărbații din familia mea nu pot fi părinți buni.

– De ce? întrebă ea pe un ton tăios. Nu cred că ești un tată îngrozitor. Trebuie doar să fii mai puțin nepăsător.

– Suntem absolut dezonoranți. Villiers nu ți-a făcut nici un serviciu aducându-te în acest loc. Va trebui să o trimit de aici.

Vocea lui era la fel de sumbră ca miezul iernii.

Harriet înghiți în sec.

– Ea te iubește, zise Harriet slab. Nu o trimite de aici! Doar schimbă-ți viața.

– Am lăsat-o să fie mușcată de un șobolan, zise el și se întoarse din nou. Casa asta e, metaforic vorbind, plină de șobolani. Și, la fel ca ei, nu am idee cum să mă transform într-o versiune mai civilizată. Nu sunt un nobil de la țară, Harry Cope. Apoi întrebă: Furia îți face ochii de culoarea asta?

– Furia nu are o culoare anume, zise Harriet.

Ea încerca să priceapă ce spusese el. Era posibil oare ca Jem să permită acestei petreceri să continue pentru că se considera demn de dispreț? Plin de păcate dincolo de abilitatea de a se schimba?

– Ochii tăi au cea mai ciudată culoare, zise el. Uneori sunt căprui și alteori capătă o nuanță violet. Când dezaprobi ceva... Oare despre ce vorbesc?

Harriet se întreba același lucru. Ce fel de bărbat stătea treaz toată noaptea, făcând dragoste cu amanta, și apoi lăuda ochii unui bărbat?

El se întoarse din nou și trase ușor plapuma de pe Eugenia.

– Vrei să o lași pe fiica ta aici până când se trezește? Pot să mă duc în altă parte, zise Harriet. Este epuizată.

– La fel ești și tu. O s-o iau cu mine, zise el și o luă pe Eugenia în brațe.

Ea murmură ceva și își lipi fața de pieptul lui. Picioarele ei lungi și subțiri cădeau pe brațele lui ca picioarele de cocor.

– Îți datorăm mii de mulțumiri, zise el.

– Nu îmi datorați nimic.

– Atunci măcar încă o lecție de scrimă.

Ochii lui cercetară camera și văzură sabia aruncată într-o parte și covorul dat mai încolo.

– Am descoperit că îmi place acest sport, admise Harriet.

– După-amiază. Trebuie să dormi.

capitolul 22

„Pune-mă jos și rostogolește-mă spre o târfă. Sau nu."

8 februarie 1784

Ea se trezi fără să-l mai găsească pe Jem stând deasupra ei. O noutate. Camera era complet tăcută, cu excepția

unei păsări cântătoare pe o creangă undeva lângă fereastra ei. Apoi se auzi un foșnet de hârtie. Își înălță capul să o vadă pe Isidore stând lângă foc și citind o carte.

Se ridică și se întinse. Isidore înălță privirea.

– Probabil o să țipi când o să-ți vezi părul. Doar te avertizez.

– Am trăit cu părul meu toată viața. Camerista mea îl ține sub control strângându-l la spate când e ud.

– Se pare că ai avut o noapte agitată, zise Isidore și puse cartea deoparte. Vrei să îmi spui, te rog, ce s-a întâmplat? Am auzit de o invazie de șobolani, de un incendiu și o gazdă lipsă. Sună ca o piesă proastă. Cu excepția părții despre șobolani. Asta are culoarea înspăimântătoare a realității.

– A fost un șobolan în dormitorul fiicei lui Strange.

– Bleah! făcu Isidore. Nu suport șobolanii. Am stat într-un han infestat. Luam cina când ne-am dat seama că trei sau patru ne priveau de sub masa de alături. Nu erau deloc speriați de noi.

– Am crezut că a fost un incendiu, dar nu era. Iar Lord Strange nu era de găsit. Nu era în patul lui.

Cuvintele o făcură pe Harriet să simtă o senzație dură în piept, de parcă ar fi fost umplut cu pietre mici și tari.

– Mă întreb cu cine se culcă, zise Isidore. Presupun că are o metresă. Sunt destule femei aici. Mă tot întâlnesc cu femei în salonul doamnelor pe care nu le-am mai văzut până acum.

Harriet nu zise nimic. Era oribil să descopere că ea încă îl voia pe Jem, deși știa că avea o amantă.

– Ești o femeie ciudată, zise Isidore pe un ton destul de misterios și luă cartea din nou în mână.

– Ce citești?

– Cartea lui Machiavelli numită *Prințul*. Este despre felul în care se mențin prinții italieni la putere. Mama spune că e menționată și o rudă îndepărtată în carte, așa că m-am gândit să o citesc.

– O rudă de-ale tale a fost prinț?

– Nu, din câte înțeleg, era o slugă pricepută la otrăvuri, zise Isidore. Familia mea e plină de oameni cu tot felul de talente.

– Familia mea este plină de oameni cu o virtute plictisitoare.

Isidore dădu pagina, dar ridică privirea.

– Virtute plictisitoare?

– Exact.

– Poate că sunt o rudă pierdută demult. Găsesc că nu îmi place șederea la Lord Strange acasă. Seara trecută, Lord Roke mi-a zis un lucru uimitor despre lichiorul de caise.

– Ce anume?

– Era o sugestie de natură fizică, făcu Isidore. M-am retras în salonul doamnelor și m-am trezit într-o conversație cu o doamnă care purta foarte multe cosmetice. Și o claie de păr auriu care se ridica precum un turn deasupra umerilor ei.

– Toată lumea are turnuri în păr, zise Harriet morocănoasă.

Nu se bucura să se întoarcă în ducat și să își coafeze din nou părul așa.

– Uită-te la Jemma! Mi-a spus o dată că avea cincisprezece funde fixate în păr.

– Nu așa. Doamna în chestiune ar fi putut avea un cuib întreg de șobolani acolo și nimeni nu ar fi știut.

– Ce gând dezagreabil!

– Știi ce mi se pare straniu? Strange nici măcar nu-și cunoaște mare parte din oaspeți, nici măcar după nume.

– De unde știi asta?

– Ne-am plimbat o dată în jurul camerei, iar unii oaspeți au fost obligați să se prezinte singuri. Mi s-a părut revoltător de nepoliticos.

– Din partea lui Strange?

– Dacă se ostenește să invite lumea, ar trebui să își ia timp și să-i salute când sosesc, nu crezi?

– Presupun că da.

– Ieri a sosit o trupă de jongleri. Deduc că sunt cumva parte din teatrele lui de la Londra. E un grup de băieți destul de entuziaști, care nu aveau ce căuta într-un salon adevărat. Nu erau nici măcar îmbrăcați cum trebuie. Și totuși el încearcă să pretindă că ei fac parte din locul ăsta.

– Ce părere au avut despre salon?

– Au fost încântați de bere, zise Isidore. Și l-au complimentat pentru mâncarea de fasole cu mazăre servită la cină. Mie nu mi s-a oferit așa ceva din câte am observat.

– Cred că e admirabil, zise Harriet.

– De ce? întrebă Isidore îndrăzneață.

– Pentru că nu decide cine ar trebui să îi fie oaspete doar pe baza provenienței sau a poziției deținute în societate.

– Atunci de ce să nu deschidă un hotel? Eu însămi nu am stat niciodată la un hotel din pricina convingerii ferme a soacrei mele că o lady nu are ce căuta într-un asemenea stabiliment plătit. Dar mi s-a amintit fără să vreau de un hotel seara trecută. Sau poate de un bordel, ca să spunem lucrurilor pe nume. Am văzut că a adus foarte multă veselie mâncarea gratuită oferită de Strange dimpreună cu o anume apreciere a Grațiilor.

– Când ai vrea să pleci? întrebă Harriet, știind exact în ce direcție se îndrepta conversația.

– Mâine-dimineață ți s-ar părea că e prea repede? întrebă Isidore. Toată lumea compara cu veselie la micul dejun povești cu mușcături de șobolani. Nu vreau să am asemenea cunoștințe detaliate despre lumea animală.

– Am putea să mai așteptăm o zi? întrebă Harriet. M-am angajat să-i livrez bilețele lui Strange din partea lui Nell, iar mâine ar trebui să i-l dau pe ultimul.

– Sunt așa de conservatoare în comparație cu tine! Chiar te-ai implicat să îl curtezi pe Strange, ce-i drept pentru altă femeie. Sună shakespearian.

– Poate că ar trebui să o informez pe Nell că Strange are o amantă.

– Crezi că i-ar păsa? pufni Isidore.

– Poate că nu, admise Harriet.

– Nu-mi place maniera deșănțată în care oamenii aceștia își trăiesc viața.

– Nu e așa de diferit de stilul Jemmei, zise Harriet defensiv. Cel puțin asta am auzit despre aventurile Jemmei cât a trăit la Paris.

– E o mare diferență. Da, Jemma a avut o aventură sau două. Dar ea nu avea atitudinea asta disprețuitoare, plăcere de dragul plăcerii. Știi, Harriet, nu mă gândesc prea mult la soțul meu, Cosway. De ce aș face-o? Nici măcar nu-l cunosc. Dar acum îmi dau seama că, dacă e la fel ca Strange, nu cred că aș putea suporta.

– Ca Strange? Lui Harriet îi bubuia inima.

Să aibă un soț ca Strange, cu acea frumusețe sălbatică, cu felul în care zâmbea, cu mușchii bine conturați, râsul din ochi, strălucirea pură...

– Exact. Să nu știu niciodată în al cui pat ar fi. Presupun că Strange va accepta propunerea lui Nell. Deduc că este pentru o noapte de plăcere, nu pentru căsătorie.

Tonul ei era disprețuitor.

– Da, zise Harriet. Deși ea are ambiția de a se mărita cu el.

– El nu s-ar căsători niciodată cu ea. Nici un bărbat nu se însoară cu o femeie care îi permite să o ducă în pat.

– Nu poți spune asta cu siguranță, protestă Harriet. Știu destule lady al căror prim copil a venit suspect de repede.

– După ce căsătoria a fost aranjată.

– Nu în toate cazurile, zise Harriet.

– Ei bine, zise Isidore, după cum am spus, încep să mă ascund. Mă transform într-una din acele ducese care sunt de părere că toată lumea e imorală. Ea se aplecă de umeri. Pur și simplu nu-mi place genul ăsta de adunare. Am fost abordată aseară...

– Cu privire la lichiorul de caise?

– Erau jonglerii. S-au îmbătat foarte tare la un moment dat. Stăteam într-o parte a încăperii cu una dintre Grații și discutam despre prezervative – care nu mă interesează deloc, Harriet, te asigur – și doi dintre ei au venit spre noi, ne-au privit și au spus: „Sunt foarte beat. Pune-mă jos și rostogolește-mă spre o târfă!" Companioana mea a fost de părere că e foarte amuzant. A tot chicotit.

– Oh, Isidore, îmi pare rău!

– Apoi au început să ne compare. Unul dintre ei a spus că arăt ca o virgină, iar Grația a chicotit. Celălalt a zis să mă întind și o să mă servească. Știi ce înseamnă asta, Harriet?

– Nu.

– A zis că o să se culce el cu mine în seara asta, iar prietenul lui poate să mă aibă mâine. Și Grația era ușor invidioasă. Voia ca proștii ăia beți să o dorească pe ea.

– Oh, Isidore! zise Harriet. E îngrozitor! Cum ai scăpat?

– Cel care era mai beat m-a apucat de braț și m-a ridicat în picioare. Am fost așa de proastă încât nu mi-a venit nici o replică în minte.

Harriet o apucă pe Isidore de umeri.

– Din fericire, a căzut. A rămas întins acolo.

– Unde era Strange?

Isidore ridică din umeri.

– Când a apărut domnul Povy, l-au înjurat și au zis că e plin de purici. Povy nu a părut deranjat și a adus doi servitori să îi târască de acolo.

– O zi de muncă, zise Harriet șocată.

– Vreau să mă duc acasă.

Harriet o îmbrățișă.

– O să plecăm mâine-dimineață. O să-i dau lui Strange tot restul poemului. Roag-o pe Lucille să ne împacheteze lucrurile și plecăm!

– Îmi pare rău. Știu că îți plăcea să fii bărbat.

– Nu putea să dureze la nesfârșit.

Era ca orice altceva în viață. Nimic nu dura la nesfârșit.

capitolul 23

Despre doamne, amazoane, desfrânați și mădulare

Harriet copie ultimul catren din poemul lui Nell pentru Strange și îl parfumă înainte să facă baie. Rămase mult timp în apa fierbinte, gândindu-se la săptămâna care trecuse.

Ea se schimbase pentru totdeauna, dar asta nu era neapărat ceva rău. Nu putea rămâne bărbat. Dar își putea schimba viața. Nu avea să mai aștepte niciodată două ore în timp ce camerista ei îi construia un turn de bucle false. Nu avea să mai poarte volane niciodată. Un croitor de mantii îi putea face haine confortabile, croite pe corp, deși făcute pentru o femeie. Ba chiar putea să-l plătească pe croitorul lui Villiers să îi facă o rochie sau două.

Și avea să învețe în continuare să lupte cu sabia, deși nici o femeie nu făcea așa ceva.

În cele din urmă, iar asta era crucial, voia un copil. Un copil însemna să se ducă la Londra și să participe la balurile pe care le ura.

Cu siguranță putea găsi acolo un bărbat interesant și inteligent. Imaginea din mintea ei era alarmant de familiară, inteligentă și palidă, dar alungă acel gând.

Își trase pantalonii ultima dată pe ea, o ajută pe Lucille să-i înfășoare pânze în jurul sânilor și își trase o cămașă albă pe cap. Apoi se duse în galeria de portrete să o caute pe Eugenia.

- Nu e aici, zise o voce profundă dintr-un colț.

Jem stătea aplecat peste o vitrină. Capacul era ridicat.

– Ce faci? întrebă ea și i se alătură.

– Scot setul ăsta de șah.

El scotea piesele și le curăța una câte una, punându-le deasupra vitrinei. Erau sculptate ca mici piese fanteziste, fiecare cu expresia proprie.

– Uită-te la regina neagră! zise Harriet. E la fel de furioasă ca bucătăreasa mea când e stricat peștele.

Regina neagră avea mâinile în șolduri. Avea un acoperământ fantastic pe cap, făcut dintr-o bilă delicată cu deschideri înăuntrul cărora se vedeau altă bilă și încă una, și încă una.

Jem se uită la ea peste umăr, cu ochi întunecați și zâmbitori.

– Nu cred că știu care e expresia tipică a bucătăresei mele. Acum, când mă gândese, cred că e un chef jos la bucătării.

– Ei bine, așa arată bucătăreasa mea când totul e rău, zise Harriet.

Buza reginei negre era răsfrântă și părea că toemai bătuse din picior.

– De ce le scoți?

– Le trimit la Londra, zise Jem. Le trimit ducesei de Beaumont. Ea și-a exprimat interesul pentru ele.

– Serios? Sunt așa de frumoase! So...

Harriet își înghiți cuvintele. Lui Benjamin i-ar fi plăcut setul de șah, dar domnul Cope nu avea soț, nici mort, nici altfel.

– Ți le-aș da ție, dar sunt blestemate.

Harriet râse.

– Le-am cumpărat de la un prinț marocan care vizita Londra, zise Jem, de parcă nu ar fi auzit-o râzând. Mi-a spus că oricine deține setul nu va fi niciodată fericit în dragoste. A spus că este o tablă a furiei. E absurd, dar am descompletat setul și am vândut regina, pentru orice eventualitate, zise Jem. Iar acum am decis să scap de tot setul. Am văzut multe lucruri ciudate și am învățat să nu mai am încredere în simțul realității.

– Având în vedere că turnul tău stă în picioare, zise Harriet, te cred.

Toate piesele acelea mici erau scoase din cutie. Regii aveau pumnii în aer și păreau că scot strigăte de luptă. Nebunii aveau măști ciudate pe cap. Expresiile lor te făceau să tremuri. Ea ridică un pion și descoperi că acesta purta o lance care o impunse în mână.

– O să le las pe astea aici pentru ca Povy să le împacheteze, zise Jem.

– Nu i le trimite Jemmei, zise Harriet. Vinde-le!

El se întoarse spre ea.

– Deci crezi în blestem?

Când Jem zâmbea, ea simțea că i se strângea stomacul. Bunul-simț îi spunea să fugă. Inima îi spunea să îi răspundă la zâmbet. Ba chiar să mintă.

Compania probabil începea să-i afecteze mintea. Curând avea să înceapă să le trimită poezii bărbaților. Ceea ce îi aminti să scoată scrisoarea parfumată din buzunar.

– Doar o clipă, zise Jem.

El se pregătea pentru partida lor de scrimă – își dădea jos haina și își sufleca mânecile pe brațele musculoase. Toată frumusețea masculină era încorporată în sentimentul de libertate pe care-l avusese toată săptămâna – dar era un miraj, nu o viață reală.

Ea putea găsi un domn cu care să se căsătorească. Oricine care voia copii și avea o personalitate decentă.

Jem ridică din sprâncene când citi versurile întregi: „Corpul îmi e mic,/La fel al privighetoarei/Îmi place să dorm pe un mădular,/La fel privighetoarei./Iar dacă vrei să-mi afli numele/Mă vei găsi purtând un văl/Și nimic altceva!"

– Un văl sună amenințător de mult cu o propunere de căsătorie! zise el și aruncă foaia.

– Cred că e și un indiciu cu privire la numele epistolarei, zise Harriet.

– Îmi imaginez cam cine ar putea să fie.

El știa cine era. Știa că pe Nell o chema Gale. Dar își scotea cizmele și nu se uită în sus.

– Primești multe scrisori de genul ăsta? întrebă ea.

– Nu. Mă gândesc că ingeniozitatea acesteia ți se datorează. Dar primesc multe propuneri, de regulă mult mai îndrăzneț formulate.

– De ce?

El se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

– S-ar putea să nu înțelegi asta pentru că ești mai frumușel decât cele mai multe femei din lumea asta, dar femeile chiar mă consideră atrăgător.

– Nu sunt frumușel! protestă Harriet.

– Din fericire, chiar ești, zise el plat. Uită-te ce efect ai avut asupra bietei Kitty! Și nu e ca și cum nu a avut de unde alege.

– Ea nu mi-a trimis scrisori.

Felul în care se uită la ea o făcu să se simtă ca un prost și ca un rege în același timp. Și o femeie din cap până în picioare.

„Ești bărbat, Harriet! Amintește-ți că ești bărbat!"

– Nu sunt sigur cât de pricepută e Kitty la scrisori, zise Jem. Dacă vrei, aș putea să o ajut. Tot așa cum m-ai ajutat cu mica mea privighetoare ca să-i scrii versuri.

Harriet deschise gura să nege, dar apoi oftă.

– Ei bine, nu ești nici măcar un pic tentat? E prima poezie pe care am scris-o în ani întregi.

– De privighetoare? Nu. Dar sunt șocat de tine. Cine ar fi crezut că știi cuvinte precum *mădular*? Sau că le folosești așa de... util?

Harriet simți că se îmbujorează.

– Știu tot soiul de cuvinte.

– Va trebui să îmi dai o lecție de vocabular mai încolo, zise Jem sec. Sunt sigur că mi-ar fi de mare folos.

– Cu siguranță, amanta ta poate să facă asta pentru tine, replică Harriet, neputând să se abțină.

Răspunsul lui veni câteva bătăi de inimă prea târziu, după ce avusese timp să se gândească la cât de proastă fusese.

– Nu am o amantă! zise el.

Acum Harriet avea controlul complet asupra masculinității sale.

– Orice gentleman are un pic de muselină undeva, zise ea. Nu trebuie să mă minți, Jem.

– Trebuia să îmi spui Jem, zise el cu emfază. Fără amantă. Am avut una cu ani în urmă, dar a vrut să o cunoască pe Eugenia. Asta nu avea să se întâmple.

– Eugenia și-a revenit după noaptea trecută? întrebă Harriet.

– Da, guvernanta ei a fost concediată, la fel servitorul care trebuia să fie la ușa ei. Povy a descoperit că petreceau noaptea împreună tocmai într-o debara pentru cuțite. Ești pregătit să te lupți, domnule Cope?

Lui Harriet i se păru că ochii lui Jem sclipiră când spuse „domnule Cope“, de parcă i-ar fi plăcut cum suna, dar nu zise nimic. Se duse într-o parte a camerei și își scoase cizmele. De data asta era cald în galerie când își scoase haina.

– Ai văzut că am pus să se aducă o sobă portabilă? îi strigă el.

Într-adevăr, o sobă din fier forjat stătea într-o parte, radiind căldură.

– Încerc să o țin pe Eugenia la căldură. Dar apoi a decis să nu ni se alăture.

– Bine, zise Harriet absentă.

Tocmai își dăduse seama că avea o bășică în palma dreaptă după cât exersase seara trecută. O durea când ținea sabia.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jem imediat.

– Nimic, zise ea și strânse arma. *En garde*, domnule!

El își asumă poziția, corpul acela musculos și lung într-o postură așa de elegantă încât era o plăcere să te uiți la el, iar Harriet se forță să își mute privirea.

– Nu-ți iei *niciodată* privirea de la adversar! zise el tăios.

Ascultătoare, se uită din nou.

– O să-ți arăt astăzi un *envelopement*, murmură el. Privește-mă!

El își ținu sabia în mâna dreaptă, o ridică într-un arc grațios și o flutură, o făcu să alunece mai jos și atacă.

– Din nou, zise ea, memorând felul în care brațul lui se ridica, felul în care celălalt braț se mișca în echilibru, ținându-i corpul în perfectă simetrie.

El repetă mișcarea.

– Așa?

Ea încercă, dar știu că era ceva greșit. Brațul ei se ridică prea sus și apoi coborî într-un unghi ascuțit.

– Ești înspăimântător de bun la asta, remarcă el. Nu am reușit să ajung așa de departe când am învățat prima dată.

Ea nu credea asta, dar glasul îi amuți. El era în spatele ei din nou și se întinse pe lângă ea ca să-i arate de unde să înceapă mișcarea, cu brațul lui lung și musculos lipit de al ei. Ea înghiți în sec. Corpul lui îi atingea pe al ei, ca un fulger de foc, ca o promisiune uitată, iar întregul ei corp se aprinse ca răspuns.

– Acum încearcă și tu, zise el și veni din nou în fața ei.

Părea complet neimpresionat. Ei bine, el credea că îl învăța scrimă pe Harry Cope! Gândul o calmă pe Harriet. Măcar Jem nu avea habar că atingerea lui o făcea să tremure. Era un secret umilitor, dar era un secret.

Ea încercă mișcarea. O încercă din nou în timp ce ochii lui atenți o urmăreau. El o opri, îi arătă din nou, demonstrând ce făcea greșit. După douăzeci de minute, ea uită că atingerea lui îi făcea inima să o ia la goană. Era prea obsedată de ideea de a reproduce exact mișcările pe care el i le arăta. Și după alte douăzeci de minute reușise.

– Perfect, zise el cu ochii zâmbind spre ea.

Și fix așa, corpul ei deveni lichid, plin de dor, feminin. Totul în ea se simțea feminin, moale, plin de rotunjimi, senzual.

– Ce expresie stranie ai pe chip! murmură el. Nu te superi dacă îmi scot cămașa, nu-i așa, Harry? Mă tem că m-am cam încins cu antrenamentul ăsta.

El avea genul de corp pe care Harriet îl văzuse doar la bărbați care munceau fizic. Nu la nobili. Nobilii aveau fizicul mai moale, ca al lui Benjamin, corpul unor bărbați care își petreceau serile bând cantități mari de brandy și jucând șah.

Dar nu Lord Strange.

Nu Jem.

El arăta de parcă locul lui ar fi fost pe un câmp de grâu auriu cu o coasă deasupra capului. Avea pieptul puternic. Util, dacă o femeie se putea arunca pe el...

Util? Își pierduse mințile?

– Harry? întrebă Jem cu o expresie îngrijorată. Te simți bine? Lasă-mă să îți văd mâna!

El veni spre ea și, din nefericire, efectul pieptului său gol lângă al ei o lăsă fără pic de aer, așa că nu putu protesta când el îi desfăcu degetele.

Prea bine, avea o bășică. Dar cine ar fi crezut că ea putea fi așa de afectată de un corp musculos masculin?

Doar gândul ăsta îi făcea fața să se înflăcăreze. Dacă nu era atentă, avea să sfârșească aplecată peste balustradă, privindu-și proprii oameni cum coseau câmpurile. Ca o fată bătrână înfometată.

Asta dacă nu, zise o voce undeva într-un cotlon al minții, asta doar dacă nu...

– E o bășică serioasă aici, zise Jem. Trebuie să o bandajăm și o să o ținem curată.

– Da, mai bine aș face asta, zise ea cu un oftat de ușurare și se trase un pas înapoi.

Dacă își pierdea mințile și se transforma în văduva destrăbălată din baladă, prefera să o facă în intimitatea camerei sale.

– Nu e nevoie, zise el și ieși pe coridor. Povy, răcni el. Apă! Și săpun!

– Nu o să te audă, zise Harriet.

– Sigur o va face. Tu stai acolo și privește cum îți arăt următoarea mișcare.

Să îl privească? Era ca un fel de tortură, dar nu tortura la care visase mereu. Orice emoție era asta, nu era una care să îi aparțină lui Harriet. Banala Harriet de la țară nu simțea dorințe așa de pasionale pe care realitatea le îngenunchea.

Era umilitor.

Jem flutură sabia deasupra capului ca un războinic cuceritor. Ea îl putea vedea în pantaloni de piele de viking, cu cicatrici de la numeroase lupte pe corabia sa lungă, cu părul fluturând în vântul oceanului.

Ochii ei se tulburaseră, așa că se scutură și se întoarse la mișcarea pe care i-o arăta el. De fapt, era o serie de mișcări amețitor de agile, el sărind înainte și înapoi.

– Te uiți, Harry? strigă el spre ea.

El ridică încă o dată din umerii aurii și Harriet aprobă încet din cap. Ea privea.

– Vrei să încerci și tu? zise el și luă o pauză.

– Nu, răspunse ea și vocea nici măcar nu îi sună precum vocea ei. Suna letargică și dulce, ca o miere prelinsă.

El miji ochii și dădu să spună ceva, dar, din fericire, ușa se deschise și Povy apăru îngrijorat.

– Un lighean cu apă, milord, și o farfurie cu săpun. Pot să întreb de natura rănii?

– Doar o bășică, Povy, zise Strange. Pot să mă ocup și eu.

El încă stătea în mijlocul galeriei, arătând de parcă ar fi știut că Dumnezeu îl fericise cu un corp la care femeile visau. Ei bine, asta nu însemna că Harriet ar fi visat la corpul unui bărbat, pentru că nu o făcuse.

Ea visase la *iubire*. Sau la afecțiune și sărutări. Dar, după ce se măritase cu Benjamin, visurile se mai limpeziseră: ea începu să-și imagineze un bărbat care părea interesat când îi vorbea, îngrijorat când ea era bolnavă sau întristată sau doar obosită.

Dar nu se gândise niciodată la pat. Ei bine, poate doar puțin. Dacă Benjamin câștiga o partidă importantă, el era mereu vesel și zâmbitor și în general venea la ea în pat. Se iubeau, apoi el îi povestea întreaga partidă făcând mișcările pe pieptul ei, de parcă era o tablă de șah. Uneori, nici măcar nu apucau să termine actul intim înainte ca el să înceapă să povestească despre triumful său.

– Deschiderea lui a fost lentă, zicea Benjamin opintindu-se deasupra ei cu un mic mârâit. Nu putea găsi un loc bun pentru nebunul reginei, mârâia el. M-am asigurat că nebunul lui nu ajungea niciodată la al doilea cal al regelui.

Și iar mârâia.

Amintirea o răcori.

Jem era mult mai frumos decât fostul ei soț. El părea chiar să o asculte, dar credea că era bărbat. Dacă ar fi știut că era femeie, ar mai fi învățat-o scrimă?

Probabil nu. Sau cum ar fi spus Harry Cope: „Al naibii de clar că nu!"

Povy îi lăsă singuri.

– Acum putem curăța bășica, zise Jem.

– Pot să o fac și singur, spuse Harriet.

Ea își spălă mâna cu mare atenție cu săpun și o uscă cu prosopul curat pe care îl lăsase Povy.

– Nu putem să încercăm o partidă până ce nu îți bandajezi mâna, făcu Jem.

– Deocamdată doare, zise ea și ridică din umeri. Poate că mâine.

– Doar nu ești îngrijorat din pricina unei bășicuțe, nu-i așa? Trebuie doar să o legăm bine.

– Nu avem nici o pânză, zise ea, dar el începu să îi dea târcoale cu sabia în mână. Ce faci? întrebă fără să se alarmeze cu adevărat.

În ochii lui sclipea o luminiță, iar un sentiment profund de amuzament îi făcu inima să bată puternic.

– Caut bandaje.

– Nu-mi pot imagina...

Poc! Sabia lui cântă prin aer și unul dintre nasturii cămășii se rostogoli pe jos.

Ea rămase cu gura căscată.

Poc!

Harriet își puse mâinile în șolduri și se încruntă feroce la el.

– Ce crezi că faci? Dacă ai de gând să îmi tai cămașa, prefer să o folosim pe a ta în schimb!

– Nu pot să fac asta, zise el prompt. Cămășile mele sunt țesute special pentru mine în Munții Caucaz de capre cu trei picioare.

– Nu m-ar surprinde. Chiar și așa, cămașa mea nu e material de bandaje, pentru că e făcută din pânză englezească.

– Moale, albă și ușor de tăiat, zise el. Ba chiar...

Și, cu altă mișcare din sabie, tăie partea din față a cămășii. Cât de repede putu, Harriet strânse cele două părți.

– Cum îndrăznești? strigă ea furioasă. Nimeni nu mă dezbracă fără permisiunea mea. Ești nebun?

El avu două răspunsuri la asta. Mai întâi își dădu capul pe spate și râse. Apoi, mai amenințător, întoarse cheia în broască.

Harriet se dădu înapoi, amintindu-și deodată că era domnul Harry Cope, și că, aparent, Jem decisese să își lărgească orizonturile prin... Nici măcar nu se putea gândi. Asta nu se putea întâmpla. Ba chiar era sigură că el doar glumea.

Jem se îndreptă cu pas de prădător spre ea, silențios, doar în ciorapi, iar o sclipire a ochilor îi spunea că încă râdea în sinea lui. Se părea că situația asta îl făcea fericit.

Harriet așteptă să mai facă un pas și apoi țâșni spre ușă.

Nici măcar nu simți tăietura care îi desfăcu brusc cămașa la spate. Simți doar un val de aer rece și fluturatul

cămășii. Ea țipă – țipătul furios al unei femei viking – și se răsuci în poziție de luptă, cu sabia ridicată.

– Cum îndrăznești să îmi distrugi hainele?

Dar el râdea din nou de ea.

– Ești un bărbat așa de ciudat, Harry.

– Asta nu e treaba ta, replică ea, făcând un pas în spate ca să fie aproape de cheie.

– Dumneata, domnul, ești un destrăbălat. Știu la ce te gândești și te asigur că nu mă interesează... să fiu obiectul interesului tău. Poate că vrei să îți lărgești orizonturile, domnule, dar eu nu!

– Harry! zise el ușor cu ochii cenușii sclipind de încântare, de bucurie, de ceva ce nu știa cum putea fi numit. Am decis că iubesc cu adevărat bărbații. Din păcate, nu m-am alăturat celor cărora li se spune efeminați. Dar acum îmi dau seama că am greșit.

– Poți face ce dorești, dar fără mine, reuși Harriet să spună cu mâna pe cheie.

Își ținea însă ochii ațintiți asupra lui, neștiind ce s-ar întâmpla cu biata ei cămașă dacă s-ar mai întoarce o dată. Așa cum era, simțea aerul rece peste umeri, deși bandajele îi protejau sânii.

– Dar eu te vreau doar pe tine, zise Jem. Și continuă încet, frecându-i bărbia cu degetul în timp ce ea își întoarse capul: Femeile sunt așa de plicticoase! Nu aveam idee cât de excitant era să mă duelez cu cineva ca tine. M-am decis. Nu am crezut că aș fi genul acela de bărbat, dar deocamdată cu tine o să intru pe teritorii noi.

– Nu cu mine! zise ea printre dinții încleștați. Nu sunt interesat.

– Nu vei fi Făt-Frumos, cel care mă va conduce într-o lume complet nouă?

– Nu! scuipă ea.

Avea mâna pe cheie, dar era ceva în privirea lui care o făcu să se oprească. El avea sabia în mână și o amenința cu Dumnezeu știe ce fel de comportament obscen,

dar inima ei tremura ca a unei debutante la primul compliment.

– Uite, îmi las arma jos, zise Jem. Singura care contează, oricum.

Se întâmplă foarte repede. El întinse mâna și trase. Pânza englezească cedă și căzu în două bucăți de pe umerii ei de parcă n-ar fi fost decât o cârpă.

Ea simți dogoarea străbătându-i corpul ca un cadou.

– Ce avem noi aici? întrebă el, dorința făcându-i vocea răgușită. Degetele lui lungi se înfășurară pe stratul de deasupra al bandajelor. Ea își desfăcu mâna și lăsă sabia să cadă la podea. Bandaje, zise el încet. Ochii lui cenușii se opriră asupra ei, revendicând-o, cunoscând-o. Făcu dintr-odată un pas în spate. Nu-mi spune! Nu o să îmi mai pot extinde orizonturile acum, nu-i așa?

Ea rămase cu gura căscată și văzu cum liniile gurii lui se adâncesc, apoi își dădu seama cu o plăcere încântată că ea, Harriet, știa ce simțea Lord Strange, chiar dacă nimeni altcineva nu o făcea.

El râdea.

– Cum ai aflat? întrebă ea.

– Mm, făcu el. Am știut mereu.

– Nu-i adevărat! zise ea tremurând și încercând să ignore atingerea acelor degete în timp ce el desfăcea bumbacul de pe sânii ei de jur împrejur.

– E cel mai bun cadou pe care l-am primit vreodată, murmură el.

– Cum ai aflat? insistă ea, încercând să alunge emoția.

Dacă el se aștepta să găsească mai mult sub acele bandaje? Pe cineva mai bine dotat?

– Am ghicit la grajduri, îi spuse el rânjind. Și apoi Villiers mi-a confirmat.

– Villiers! strigă ea.

El mai desfăcu un strat, iar ea își dădu brusc seama.

– Latina!

– Latina! fu el de acord.

Dar nu părea interesat. Ochii îi erau foarte întunecați, foarte atenți, dând la o parte ultimul strat de bandaje.

Când Benjamin îi văzuse sânii în noaptea nunții, spusese că erau mici, dar că erau la fel de buni ca unii mari și că spera ca ea să fie de acord. Ea fusese de acord pentru că era recunoscătoare să descopere că el nu era dezamăgit.

Harriet se uită în jos și încercă să își vadă sânii prin ochii lui Jem.

Erau mici. Dar aveau o formă perfectă, ca niște lacrimi, spusese Benjamin. Era straniu să se gândească la Benjamin, așa că alungă numele din minte.

– Trebuie să fie într-adevăr ziua mea norocoasă, zise Jem blând.

Se întinse spre ea. Ea crezu că avea să-i ia sânii în mână și o să-i frece. Asta ar fi făcut Benjamin.

Dar Jem nu îi atinse sânii. O trase la pieptul lui și limba i se răsuci în gura ei în aceeași clipă. Harriet rămase rigidă de surprindere. Benjamin o sărutase. Sigur că o făcuse.

Dar niciodată...

Senzațiile alergau prin corpul ei în timp ce limba lui juca un joc leneș cu a ei. El o gusta.

– Ce faci? reuși ea să întrebe.

– Te sărut, zise el și se uită în jos spre ea.

Apoi îi captură din nou gura, cuprinzându-i fața în palme, iar ea fu gata să se topească spre el. Dar el îi linse buzele de parcă ar fi fost dulci și parfumate și veni spre ea ca un prieten vechi, ca o băutură răcoroasă.

Sărutul acela...

Sărutul acela o schimbă pe Harriet. Ea putea să simtă asta, să simtă cum i se schimbau terminațiile nervoase și oasele, cum se schimba esența a ceea ce era Harriet: o văduvă tristă și mică de la țară. Dar acel sărut îi cânta în corp, iar ea voia să danseze. Îi alerga prin sânge și o făcea să vrea să țipe.

Ea îl sărută la rândul ei.

Și de data asta el fu cel care se trase înapoi, respirând din greu.

– La naiba, Harry, zise el șoptind cu voce mătăsoasă în urechea ei. Spune-mi – nu că m-aș păcăli crezând că asta va schimba lucrurile –, spune-mi că nu ești virgină!

Ea ridică un colț al gurii.

El o sărută din nou, mai apăsat, iar ea îi simți mulțumirea. O simțea și pe a ei. Nu fusese distractiv să fie virgină. În primele luni ale căsniciei, obișnuia să stea la baluri și serate muzicale până când căpăta cearcăne negre sub ochi, până când Benjamin se clătina de beat. Ea îl provocase să o învețe șah și asculta ore întregi cum rejuca partidele maeștrilor cu ea, totul ca să evite dormitorul.

Pentru că durea.

Chiar și după ce fusese mai bine, nu simțise niciodată o dorință fierbinte care să îi ardă între picioare ca acum, când Jem încă nici nu o atinsese.

Așa că îi trase capul în jos spre ea și se aruncă înainte să învețe acest sport, cel în care sărutările se făceau cu limba, cu guri umede și intimitate.

– Am impresia că vorbim, murmură ea ceva mai târziu.

– Chiar o facem, zise el și o sărută dulce, apoi tare și feroce, încât ea tremură, se simți toată femeie, fiecare centimetru fiind moale și dornic.

Iar el tot n-o atingea.

– Lasă-mă să pun problema așa, zise el. Dacă nu ești virgină, cu siguranță nu ai prea mare experiență la sărutat.

– Învăț foarte repede, zise ea și își atinse buzele de ale lui.

Cum îndrăznea un bărbat să aibă o buză de jos așa de plină? O tachina.

– Deci, spuse el, vreau doar să înțeleg regulile.

Ăsta era Jem.

– Cunoștințe utile? zise ea cu sprânceana ridicată.

– Fără obrăznicii, tinere Harry, zise el. Cum te cheamă, dacă nu te superi?

– Harriet.

Ea văzu cum numele i se întipăreşte în minte şi cum creşte într-un zâmbet.

– Îmi place, zise el.

– Mie îmi place mai mult Harry.

– Eşti o virgină la săruturi, zise el, dar nu şi altfel.

– Am sărutat înainte! De multe ori, doar că nu... Nu aşa.

– Aşa?

Ea trebui să îi arate la ce se referea şi se lăsară distraşi. Dar el tot nu o atingea, aşa că ea îl trase îndrăzneaţă mai aproape şi îşi lipi corpul de al lui. El era grăbit, avea muşchi şi piele netedă. Şi ea se simţea moale, plină de rotunjimi şi delicioasă.

Mai mult decât se simţise vreodată în viaţa ei. Mai mult decât în ziua nunţii sau în noaptea nunţii.

– Harriet! exclamă el.

– Harry pentru tine, zise ea şi se frecă de el.

– Sunt curios câtă experienţă ai avut. Adică...

El scoase o exclamaţie când ea reuşi să se frece de ceva care se umflase în pantalonii lui. Şi nu era o şosetă rulată.

– Vorbim despre o partidă sau două la etaj? Mă întrebam...

– Am fost căsătorită ani întregi, îi spuse ea încântată de duritatea lui, chiar şi prin pantaloni, de sunetul gâtuit pe care-l scoase, de felul cum i se arcuiau şoldurile spre ea. Nu există *nici un lucru* pe care să nu-l ştiu despre bărbaţi.

El încremeni.

– Încă eşti măritată? Pentru că sunt absurd de demodat...

– Tu? Tu, care eşti proprietarul unei case cunoscute pentru aventurile care se petrec aici?

– Ridicol, nu-i aşa?

– Da, zise ea. Din fericire, eu sunt văduvă.

Ea își trecu mâna din nou pe partea din față a pantalonilor lui.

– Bine, reuși el să spună. Excelent. De fapt, îmi pare rău pentru pierderea ta.

Și cu asta, mâinile lui coborâră de pe ușă și alunecară pe spatele ei, lăsând în urmă o dâră de foc.

– Ești o femeie superbă, zise el. Știam că erai frumoasă. Am crezut că ești cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată. Dar, când mi-am dat seama că ești femeie, am știut că ești cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Era așa de ridicol, încât Harriet nici nu mai asculta.

În afară de asta, el o dezmierda, trecându-și degetele peste pielea ei în cercuri mici și cu mișcări care o făceau să tremure și să exclame de plăcere. Mai ales când, în sfârșit, el ajunse încet la sânii ei. Nu îi apucă plin de entuziasm tineresc, cu genul de dezmierdări cu care era obișnuită.

În schimb, îi mângâie cu buricele degetelor de parcă ar fi fost făcuți din sticlă, de parcă pielea ei ar fi fost cea mai delicată mătase din lume. Degetele lui cântau pe pielea ei.

Și uite așa ea își pierdu puterea din genunchi, însă brațul lui era acolo să o susțină.

– Îmi pare rău, murmură, el, dar trebuie să mă grăbesc.

– Ah...

Și apoi ea fu pe jos, întinsă cu grijă pe un morman de haine – cămașa ei distrusă, jachetele lor, cămașa lui. Când gura lui îi atinse sânul, era la fel de alunecoasă și fierbinte ca degetele lui.

Ea gemu, cu capul dat pe spate, degetele îngropate în coama lui deasă, pe care o desfăcu din legătura panglicii.

El nu o băgă în seamă, sărutând-o peste tot, buzele atingând pielea dezgolită până când dezmierdarea

fu prea mult, până când ea era pe cale să înceapă să implore, să plângă.

– E timpul, gemu ea și îl trase în sus.

El râse.

– Căsătorită și totuși așa de grăbită?

Ea își arcui spatele.

– Te rog, Jem!

– Cât ai fost căsătorită? întrebă el fără să o atingă.

– Ani întregi, zise ea nerăbdătoare.

– Ani întregi fără copil?

Ea știu ce spunea el. Era doar o înțepătură de tristețe, o secundă care trecu.

– Nu e nevoie de prezervativ, zise ea cu voce forțat veselă.

Așa că el veni spre ea și se poziționă deasupra ei cu părul căzând ca mătasea în jurul feței sale.

Harriet era obișnuită să facă dragoste, cu senzația de uscăciune de la început care uneori ustura și durea un pic ca să lase loc unei fricțiuni calde, încântătoare. Cu felul în care se simțea corpul unui bărbat în brațele ei, fierbinte și ușor nădușit.

Dar acum era complet diferit.

În primul rând...

– Nu sunt sigură de asta, exclamă ea. Așteaptă un pic!

– Orice pentru o lady, zise el și se aplecă să îi captureze din nou buzele.

Dar ea își ridică gâtul să se uite între corpurile lor. Avea dreptate.

– Mm, Jem?

El reuși să îi fure un sărut așa de sălbatic și de dulce încât ea aproape că nu observă ce făcea el cu șoldurile, dar corpul ei da.

– Oprește-te! îi porunci ea. Așteaptă! Ea simțea, dar nici măcar nu era sigură ce simțea. Se uită din nou în jos. Ce e asta?

– Ultima dată când am verificat, zise Jem, era partea favorită din corpul meu. Cea mai fericită. Aș îndrăzni să spun... cea mai bună parte.

– Este... începu ea, dar închise gura.

Ce gândea era neloial. Dar se mai uită o dată. Trebuia să fie de două ori mai mare decât a lui Benjamin.

– Nu sunt sigură...

– O să fie bine, zise el și făcu un mic dans cu șoldurile, care o făcu să exclame surprinsă. Te rog, putem să încercăm?

– Da, zise ea.

Nu erau nici uscăciune, nici o înțepătură, nici o durere. El pătrunse complet în ea și apoi se opri.

– Ne potrivim, zise ea destul de năucită. Ca piesele de puzzle.

Jem părea ușor chinuit.

– Ești mică, zise el.

Vocea îi era răgușită.

– Da, știu, la fel sânii mei.

Ea își trecu mâinile peste umerii lui.

– Crede-mă, zise el gâfâind, asta nu e o problemă!

Și se implântă adânc. Asta era partea favorită a lui Harriet din partidele de dragoste. O făcea să se simtă adorată. Importantă. Ea se foi ușor, pregătindu-se să fie gata pentru el, o platformă de ridicare pentru lucrarea lui. Partea bărbatului părea să funcționeze. Benjamin se înroșea mereu tot.

– Sunt pregătită, zise ea.

Fața lui Jem nu era roșie. El se uita în jos la ea cu sprâncenele ridicate.

– Îmi vin tot soiul de gânduri stranii în minte despre căsnicia ta, Harriet.

El se simțea într-adevăr minunat. Ea își simțea tot corpul relaxat, acceptându-l, trăgându-l în ea.

– Mm, zise ea. Putem să discutăm asta mai târziu?

Pieptul lui era acoperit de mușchi și de un puf de păr. Își freca buzele de fruntea ei, ceea ce însemna că pieptul lui se freca de sfârcurile ei.

Jem se opri o clipă, ca un tânăr armăsar nu se putea controla. Era o problemă.

Ea era văduvă, dar nu știa cum să facă dragoste. Ea părea la fel de implicată ca o saltea, deși îi oferea cel mai adorabil zâmbet.

I-ar fi frânt inima dacă s-ar fi dovedit a fi una dintre femeile care nu puteau să simtă plăcerea. Pe vremuri, înainte să se fi căsătorit cu Sally, se găsise de câteva ori în pat cu unele de genul ăsta.

Obișnuia să facă tot ce putea și știa foarte bine că tot ce putea el era cel mai bun lucru, iar dacă nu funcționa, renunța, își lua propria plăcere și pleca.

Dar nu voia să plece de data asta. Corpul mic și rotund al lui Harriet era feminin în toate privințele, mătăsos și alb ca laptele. Îl voia. Voia ca ea să se zvârcolească în brațele lui. Și, la naiba, avea să se asigure că asta avea să se întâmple!

Era dureros, dar se retrase din cel mai dulce și îngust canal pe care avusese plăcerea să îl viziteze.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, clipind spre el.

Ea nu era nici pe departe acolo unde trebuia să fie. Nici pe departe.

El îi zâmbi somnoros, genul de zâmbet pe care aligatorul îl oferea victimei înainte să o înghită.

– Am decis că îmi e foame.

Harriet părea complet confuză. Soțul ei trebuie să fi avut un membru de dimensiunea unei păstăi de mazăre și tehnică pe măsură.

Se întinse și o linse pe obrazul neted și delicat precum jumătatea unei piersici. Un bărbat! Cum Dumnezeu fusese așa de prost încât să creadă că ea era bărbat?

Era rușinos. Își trecu limba pe lungimea maxilarului. Harriet avea un maxilar puternic. Poate că asta era. Ea nu avea acel maxilar slab pe care-i aveau așa de multe

doamne, genul de doamne care stăteau în grupuri și cotcodăceau despre broderiile lor. Ea avea maxilarul unei femei care știa ce voia, care lupta cu sabia și făcea o treabă al naibii de bună, care...

Uită în ce direcție îi mergeau gândurile pentru că ajunsese la buzele ei. Erau mari și trandafirii. Își mai ținu încă o lecție de morală de vreo două secunde cu privire la propria prostie și apoi permise sărutului să devină sălbatic.

Doar ca ea să înțeleagă de la bun început, el luă controlul gurii ei și se avântă în ea, revendicând-o, numind-o, asigurându-se că știa că era femeie. Nu bărbat. Femeia lui.

Gândul era undeva într-un cotlon al minții, dar el știa oricum asta. Nu așteptase opt ani după ce murise Sally doar ca să-și mai găsească o amantă.

Oricine era Harriet, propria lui văduvă, ea era a lui de-acum.

El se retrase, se propti într-un cot și trecu la sânul ei. Îl revendică. Ea îi răspunse. Mâinile ei începură să se plimbe neliniștite peste umerii lui, strângându-l, alunecând peste pieptul lui și pe spate în jos. Ea chiar îi atinse rotunjimea posteriorului, dar se retrase imediat, de parcă ar fi fost înțepată.

Într-o clipă, el știu care era problema. Harry făcuse treabă destul de bună jucând rolul unui bărbat. Dar fusese educată să se poarte și să vorbească asemenea unei lady – și să facă dragoste ca o lady.

Deși nu era o lady.

Ea era o războinică, o amazoană a sufletului său, o femeie care întâlnea un bărbat în condițiile ei și solicita ce voia.

– Atinge-mă! îi porunci el.

– P-poftim?

Ochii aceia mari de culoarea panseluței începeau să arate ușor tulburi, ceea ce era un lucru bun. Harriet a lui gândea prea mult. Avea nevoie să fie șocată. Iar

el era exact bărbatul potrivit ca să facă asta, se gândi Jem cu un rânjet.

– Acum, Harry, zise el cu voce tărăgănată, trebuie să știi ce soi de bărbat sunt eu, nu-i așa?

Doar ca ea să-și facă o idee vagă, el îi frecă sfârcul cu degetul mare. Iar ea, ca un dulce îngeraș, își arcui spatele.

Dar mintea ei enervantă încă funcționa, pentru că ea deschise ochii și îl privi.

– Știu ce fel de bărbat vrei să creadă toată lumea că ești, Jem. Nu sunt așa de sigură în privința persoanei reale.

În mod evident încă nu era în faza în care mintea nu îi funcționa, dar acolo trebuia să ajungă.

– Sunt un libertin, îi spuse el și o trase înapoi, pentru ca trupul ei să stea întins în fața lui ca o mâncare delicioasă.

Apoi se aplecă și o sărută pe sâni până când auzi gemete și gâfâieli ușoare. Ei îi plăceau micile mușcături, așa că el trecu la următorul sân și aplică același tratament. De-acum ea se zvârcolea sub el.

– Desfrânat, vulgar, amator de plăceri, îi spuse el.

Dar o subestimase, pentru că ochii ei se deschiseră din nou.

– Aiureli, zise ea. Nu te-ai culcat în viața ta cu o târfă.

El deschise gura și apoi își dădu seama că nu prea putea câștiga această dispută, având în vedere faptul că îi displăcea profund să plătească pentru intimități.

În schimb, abordă argumentul la care se pricepea cel mai bine. Genul pe care era sigur că îi putea folosi ca să câștige.

– Noi, amatorii de plăceri, vrem totul când facem dragoste, zise el și coborî în jos pe corpul ei. Desfă-ți picioarele, iubito!

Ea se uita la el, dorința amestecându-se cu neliniștea.

– Vrei să... vrei să te uiți la mine?

– Chiar așa. Ești așa de roz și moale acolo jos – zise el și îi împinse picioarele să se deschidă –, încât mi-aș dori să vezi ce văd eu. Frunze mici și alunecoase ca niște petale de trandafiri. Și cea mai dulce și mică ușă pe care a văzut-o vreodată un bărbat.

De fapt, îi era tot mai greu să vorbească, pentru că nu era obișnuit cu toată conversația asta de amor – el credea că acțiunea era o idee mai bună.

Îi desfăcu picioarele mai mult și se aplecă să depună sărutul care transforma orice femeie într-o amazoană.

Evident, Harriet era mai rezistentă în privința asta.

Sally, de pildă, doar oftase și spusese „Slavă Domnului!" înainte să se întindă.

Dar Harriet își dădu picioarele la o parte și se ridică în genunchi înainte ca el să reușească să o prindă.

– Ei bine, Harriet, zise el, va trebui pur și simplu să participi la dorințele mele depravate. Nu pot să fac altfel.

– Poftim?

– Altfel nu pot să fac dragoste cu tine, zise el răbdător, în timp ce întregul lui corp trăda dorința lui de a face orice era necesar. Trebuie să te gust.

– Aiureli! zise ea. Erai pregătit să faci dragoste cu un minut mai devreme!

– Nu mai sunt, zise el trist și se rostogoli într-o parte pentru ca ea să nu vadă că avea o erecție mai dură decât avusese vreodată de la 15 ani încoace.

Continuă să îi frece ușor sfârcurile pentru că își dădu seama că era o femei căreia îi plăcea asta.

– N-am mai auzit de așa ceva, zise ea bănuitoare.

Dar el vedea că ochii i se îmblânzeau din nou.

– Nu poți să te aștepți ca eu să fac dragoste la fel ca acel... acel cavaler de la țară cu care ai fost măritată, zise el.

Ea deschise ochii și știu că el îl descrisese perfect pe soțul ei. Sigur că el era un cavaler de la țară. Era singurul lucru care avea sens. Ea nu fusese protejată de o mamă excesiv de grijulie, ci de un cavaler de la țară

îngust la minte. Poate că ei era unul dintre acei fermieri gentilomi.

– Presupun că ai pretenții diferite, zise ea, uitându-se cu mare îndoială în jos pe corpul ei. Doar că nu cred...

– Să nu crezi, zise el.

Se postă apoi între picioarele ei și începu să o muște ușor de coapse.

Și uite așa Harriet începu să scoată mici sunete moi, ușoare. Erecția lui pulsa lipită de podea, implorând, dar ajunsese deja în centrul ei, limba lui trecând peste mierea ei, făcând-o să-și arcuiască șoldurile iar și iar.

Ea nu era incoerentă, deși cuvintele îi tot zburau de pe buze: nu, da, Jem și alte câteva lucruri pe care el nu le putea înțelege.

– Îmi place foarte tare gustul tău, îi spuse el, doar în caz că ea nu își dădea încă seama de asta. Ai gust de zahăr, de condimente și de lămâie...

– Săpun de lămâie, gâfâi ea.

El se opri câteva minute într-un loc deosebit de sensibil, doar ca să o pedepsească pentru că avusese raționalitatea de a aminti de săpunul de lămâie.

Apoi se opri.

– Ce ai spus? întrebă el și își menținu un ton inocent.

Ea își înălță capul cu o privire sălbatică. El știa ochii aceia și îi iubea, era expresia unei femei pe cale să plesnească un bărbat.

– Scuze, zise el inocent, am pierdut șirul a ce făceam?

Ea era cu degetele în părul lui și gâfâia.

Totul era bine.

Câteva clipe mai târziu, el își ridică din nou capul.

– Săpun de lămâie?

Ea se uită amețită în jos spre el.

– Te rog...

– Ce mă rogi? nu se putu el abține să nu rânjească.

Se jucă un pic cu degetele, deși știa că nu era același lucru. Ea se foi sub el.

– Te rog! zise ea.

– Spune-mi *să te sărut!* îi ceru el.

Amazoana lui trebuia să spună lucrurilor pe nume, să le stăpânească.

– Te rog, suspină ea, sărută-mă, te rog!

O lady până la final.

Așa că își plecă din nou capul, iar de data asta își lăsă degetele să se plimbe peste tot, pentru că fiecare *nu* era înghițit de un *da*.

Și apoi o aduse la apogeu.

Avu nevoie de toată puterea ca să nu alunece în ea. Dar o convinsese, îi poruncise și îi ignorase protestele până când ea începu să își strângă degetele de la picioare și să scoată mici strigăte.

Și el o aduse acolo unde voia, ea strigă iar și iar, apoi corpul ei dulce se arcui spre el, convulsionat de plăcere.

– Asta e, iubito, zise el. Dă-i drumul, hai!

Harriet se uita la tavanul din galeria cu tablouri. Era foarte departe și părea să se legene ușor. Parcă întreaga lume se înclinase, iar ea alunecase într-o parte de pe ea.

– Oh!

Jem era din nou deasupra ei, sprijinit pe brațe.

– Te-ar deranja dacă am face dragoste acum?

Se uită la el fără să poată forma cuvinte.

El își împinse șoldurile spre ea. Ea scoase un sunet strangulat. Genunchii i se ridicară din proprie voință.

– Iau asta ca pe un da, zise el și apoi alunecă în față.

Nu era ca nimic din ce trăise până atunci. Plăcerea pe care tocmai o simțise era în oasele ei, dar se transformase într-un fel de foc vesel. Ea își ridică șoldurile spre el, fără măcar să-și dea seama ce făcea.

– Asta e, zise Jem cu voce profundă.

El era cel mai frumos bărbat din lume pentru ea. Începu să-și treacă degetele peste pomeții lui, peste ochii aceia sălbatici și inteligenți, peste bărbia puternică. În jos pe umeri, șolduri, pe mușchii răspunzători pentru cascada de fiori pe care îi simțea.

El se împlântă din nou și, ca prin magie, șoldurile ei se ridicară să-l întâmpine.

Și din nou.

– Vezi cum trebuie? zise el.

Părea să aibă dinții încleștați. Fața lui nu era roșie, dar pe frunte avea mici broboane de sudoare. Și pe umeri.

Ea le gustă – aveau gust de sare, de sare curată și de Jem.

El continuă să se miște cu mișcări lungi și puternice, iar ea nu-și mai putu ține mintea concentrată asupra explorării corpului său. Începea să se simtă neancorată, de parcă întreaga ei atenție s-ar fi îndreptat doar asupra focului declanșat de mișcările lui. Mult după ce Benjamin s-ar fi prăbușit deasupra ei, Jem continuă să se miște, constant, de neînfrânt, de parcă nu avea să se mai oprească niciodată.

Ea nu putea să respire. Nu putea decât să îl urmeze în furtună, cu degetele încleștate pe umerii lui și scoțând mici strigăte din gât.

– Asta, e, zise el răgușit. Asta e, Harriet!

Mâinile ei alunecară de pe umerii lui și se încordară pe fundul lui. Era neted sub degetele ei, musculos și puternic. Îi simțea întregul corp de parcă era al ei, pulsând și avântându-se adânc în ea.

Ea nici măcar nu-l auzi pe Jem, pentru că lumea ei se sparse și zbură, se refăcu în alt loc, un loc în care genul acesta de plăcere, pe care nici nu și-l putea imagina, era posibil.

Nici nu și-l putuse imagina.

capitolul 24

Scandal! O femeie în pantaloni

Cina fu destul de stranie. Jem nu era așteptat să participe, dar apăru dintr-odată.

Harriet se înecă.

Povy se năpusti într-o agitație de activități, grăbindu-se să aducă un scaun și să-l pună în capătul mesei.

– Nu îți face așa de multe griji, Povy, zise Jem. O să mă strecor lângă ducesa de Cosway. Dacă nu te superi, domnule Cope.

Harriet își mută grăbită scaunul spre stânga și îi permise lui Povy să pună un scaun între ea și Isidore.

– Deranjez simetria de la cină, știu, și îmi cer scuze pentru sosirea târzie, zise Jem și zâmbi în jurul mesei. Dar nu am putut rezista ocaziei de a vorbi cu ducesa.

În stânga ei, Nell o ciupea agitată pe Harriet de braț.

– Știe? șopti destul de tare în urechea lui Harriet.

Jem se așeză și piciorul lui se lipi instantaneu de al ei. Harriet își luă șervetul. Jem acceptă o farfurie de mâncare și începu să discute cu Isidore, aflată în dreapta lui.

Nell o ciupi din nou pe Harriet.

– I-ai dat tot poemul? Probabil de asta a venit la cină. El de regulă nu vine la cină!

– I-am dat restul poemului, șopti Harriet.

Nell trase adânc aer în piept și își strânse mâinile la piept.

– O să mă mărit cu el, să știi. Chiar m-am decis.

Harriet descoperi că nu mai simțea dorința de a fi la fel de tolerantă cum fusese cu câteva zile în urmă.

– Serios? făcu ea puțin cam rece.

– Probabil nu știe sigur cine a scris biletul. Te rog, Harry, nu poți să faci ceva?

– Eu nu sunt desf... Ea își drese glasul. Vreau să spun că nu sunt proprietar de bordel, Nell, nu pot să îți aranjez legăturile.

– Dar deja ai făcut-o, zise Nell cu ochii sclipind de încântare. Și nu o să-i cer lui Strange nici un ban. Nu fac asta niciodată.

Nell era lipsită de subtilitate.

– Poți măcar să mă prezinți ca autoare a poemului? îi șopti Nell în ureche.

Harriet se întoarse spre Jem și în același moment mâna lui se așeză pe piciorul ei. Ea îngheță. Sigur că Nell nu putea vedea. Nimeni nu putea. Își pusese șervetul peste braț.

Degetele acelea... degetele acelea... Pielea ei luă foc instantaneu. El îi zâmbea lui Isidore, în timp ce degetele îi alunecau mai sus spre îmbinarea dintre cracii pantalonilor.

– Harry! șuieră Nell.

Harriet își drese glasul. Jem își termină fraza și se întoarse spre ea.

– Dragă domnule Cope, zise el, îmi cer scuze că nu te-am salutat.

Harriet își înclină capul.

– E o plăcere să te avem printre noi, Lord Strange.

– Întotdeauna caut plăcerea, ori de câte ori pot, zise el neglijent. Acum, spune-mi, domnule Cope, care e numele tău de botez?

Harriet își miji ochii.

– Numele tău mic, spuse el. Doar cei mai ascunși prieteni își vorbesc cu asemenea formalități.

Harriet își împinse scaunul ușor în spate.

– Voiam să ți-o prezint pe autoarea poeziei care te-a fascinat și te-a încântat, zise ea.

– Ah, domnișoară Gale! Ce surpriză!

– Nell, zise ea și îi zâmbi cu gropițe. Sper, desigur, că nu a fost o surpriză neplăcută.

– Nici pe departe, zise el și îi oferi un zâmbet dintre cele mai fermecătoare. Bănuiesc că știi numele mic al domnului Cope, nu-i așa? E prea rigid ca să ni-l împărtășească și nouă, tuturor.

Nell avea pe frunte o cută mică, indicând că nu era foarte interesată de întrebarea lui.

– E Harry, zise ea.

– Harry! Oh, nu, nu! zise Jem.

– De ce nu? întrebă Harriet aproape de granița politeții. E un nume cât se poate de bun.

– Nu are o tonalitate morală, anunţă Jem. Nici una. Nu ai putea fi judecător cu numele ăsta. Nici episcop. Ar fi dificil chiar şi pentru un preot de parohie. Acum, dacă ţi-ai spune Harold, care e probabil numele tău adevărat, ar fi totul foarte diferit.

El făcu o pauză, dar Harriet nu avea să încurajeze o asemenea discuţie stupidă şi rămase tăcută.

Nell se aplecă pentru a i se vedea decolteul.

– Cum ar fi diferit, Lord Strange?

– Te rog, zise el, trebuie să îmi spui Jem.

Harriet se gândi că, fără îndoială, Nell părea a fi în culmea fericirii de încântare.

– Acum, dacă tânărul Harry ar fi să ia numele de Harold, el ar găsi iute tonul moral pentru toate temele abordate. Ar putea să îşi publice observaţiile în *Gentleman's Magazine*, bunăoară. Ei spun cele mai îngrozitoare minciuni despre femei.

– Cum ar fi? întrebă Harriet.

– Se pare că nişte femei libertine au început să-şi strângă mâna.

– Dumnezeule! făcu Nell. Sunt şi eu vinovată de aşa ceva.

– Noi nu aprobăm aşa ceva, nu-i aşa, Harold? întrebă Jem.

– Numele meu e Harry, nu Harold! se răsti Harriet. Şi cred că domnişoara Nell poate să dea mâna cu cine doreşte.

– Nu se ştie niciodată unde au fost mâinile acelea, zise Jem, mişcându-şi degetele un pic mai sus.

Ea ar fi trebuit să îl oprească. Ar fi trebuit, doar că simţea că o cuprindea cea mai delicioasă langoare.

Mai devreme, după o baie, decisese că întregul episod din după-amiaza aceea fusese ca un vis minunat, la fel de irepetabil pe cât era de inacceptabil. Dar acum corpul ei îi trimitea semnale că ar fi fost bucuros să repete fiecare moment din ce se petrecuse.

– N-o să mai dau mâna niciodată, zise Nell. Ce altceva mai scrie în revista aia, Jem?

Ea îi șopti numele de parcă ar fi fost deja împreună în pat. I se rostogoli de pe limbă visând la rochia de mireasă și la noaptea nunții, se gândi Harriet acru.

– Autorul este practic virulent în privința femeilor, zise Jem. Imaginează-ți! Zice că femeile poartă pistoale asupra lor.

– Doamna Gradison avea unul în săculeț, care s-a declanșat și a făcut o gaură în covorul din salonul ei, zise ea. Așa că și asta e adevărat.

– Trebuie să fie o exagerare. Autorul susține că unele femei au renunțat la șaua laterală ca să călărească asemenea bărbaților. Poți să-ți imaginezi? Ba poartă și pantaloni!

– Pantalonii par teribil de inconfortabili, zise Nell. Cred că afirmațiile astea nu sunt foarte probabile, nu crezi, Harry?

Harry – sau Harriet – nu prea putea gândi limpede, pentru că degetul mare al lui Jem se mișca într-un ritm care o făcea să se simtă cam amețită.

– Sunt de acord, reuși ea să spună.

– Dar pantalonii sunt foarte convenabili, zise Jem ușor.

În mod evident, se distra de minune.

– Hainele unei femei sunt imposibile, cu crinoline, jupoane, pantalonași...

Nell chicotea nebunește.

– Ce bine ne cunoști! rosti ea tare.

Jem se aplecă peste Harry spre Nell, ceea ce îi permise să o frece și mai tare. Harriet scoase o exclamație și tresări în scaun.

– Nu te deranja, Cope, zise Jem. Voiam doar să îi spun punctul de vedere lui Nell. De ce crezi că poartă femeile toate hainele alea?

– Ca să fie atrăgătoare, zise Nell cu promptitudine.

Aruncă o privire spre rochia ei într-o manieră care sugera că ea se simțea într-adevăr foarte atrăgătoare.

– Dar gândește-te cât de atrăgătoare ar fi femeile dacă ar purta doar pantaloni. Gândește-te cum ar putea ochii bărbaților să se delecteze cu membrele lor, cu rotunjimea... Doar nu te șochez, nu-i așa, Nell?

– Nici pe departe. Ochii lui Nell erau fixați asupra lui ca a puilor asupra mamei. Harriet era cea care se simțea tot mai îmbujorată.

– Va trebui să mă scuzați, zise ea și se trase în spate, ridicându-se.

Mâna lui Jem căzu în lateral. Ea își simțea genunchii puțin slăbiți.

– Ai terminat de mâncat? întrebă Jem.

– Absolut, zise ea. Am terminat, murmură ea și încercă să se adune. O voi însoți pe ducesa de Cosway înapoi la Londra mâine, așa că ar trebui să verific împachetarea bagajelor.

Jem se uită iute la ea și își dădu seama că uitase să îi spună.

Nell se mută pe scaunul eliberat de ea.

– Oh, Dumnezeule, Harry! gânguri ea, zâmbindu-i lui Harriet. Îți doresc o călătorie minunată!

– Da, într-adevăr, zise Jem cu o privire destul de neprietenoasă.

– Sunt sigură că te vom mai vedea aici, zise Nell, jucând rolul de stăpână a casei.

– Într-adevăr, rosti Jem și se întoarse spre Nell cu un zâmbet.

capitolul 25

Aerul amețitor de la Fonthill

Harriet urcă scările gândindu-se la trei oameni de la care trebuia să-și ia rămas-bun. Eugenia, Villiers și Jem.

Era surprinzător cât de diferit se simțea față de Villiers în comparație cu doar o lună în urmă, când îl urâse din suflet. Anul trecut vorbise cu Jemma ca să-l facă de râs la șah și își dorise să moară de o boală îngrozitoare. Voia răzbunare.

Iar acum...

Acum era singura persoană din lume în afară de ea care îl iubise pe Benjamin. Și nu îl mai ura.

Intră în camera lui și fu bucuroasă să-l vadă îmbrăcat și stând așezat, nu întins. Ea se duse spre el și se trânti într-un fotoliu din fața lui, întinzându-și picioarele.

– Frumos, zise el și o studie. Picioarele tale au cu siguranță o libertate zveltă care indică un bărbat. Cum merge cu tânăra femeie care te curtează?

– Din nefericire, a trebuit să îi dezvălui un fapt foarte trist.

– Că nu ai echipamentul cu care să-i oferi plăcere?

– Exact.

– A spus cuiva că ești femeie?

– De fapt, ea crede că sunt eunuc.

Zâmbetul lui se lăți.

– Un eunuc. Cum naiba ai ajuns în acea stare jalnică?

– Am fost destul de vagă, îi zâmbi Harriet înapoi. Un accident sau ceva de genul ăsta.

– De genul ăsta! Cei mai mulți bărbați își petrec cea mai mare parte a timpului asigurându-se că asemenea accidente nu se apropie de părțile lor intime.

– A plâns pentru mine.

– Asasinul inimii unei tinere lady, zise Villiers cu satisfacție. Am eliberat un monstru în casa lui Strange.

– Ea nu a apărut deloc la cină, îi relată Harriet.

– Probabil jelește în camera ei și nu poate mânca.

– Mă îndoiesc de asta, zise Harriet gândindu-se la poftele trupești ale lui Kitty. Dar poate că își caută consolarea în altă parte.

– Alte evenimente palpitante? întrebă el.

– Îți amintești că îl curtam pe Lord Strange pentru Nell?

– Cu poezii?

– Exact. Am prezentat-o drept autoarea acelei poezii și i-am lăsat împreună la masă.

– Nu se va întâmpla nimic. Strange nu se joacă, zise Villiers. Eu, în schimb, da. Mi-a luat câțiva ani ca să înțeleg că se înconjoară de femei frumoase care ar putea fi cu siguranță declarate libertine, dar nu profită niciodată.

– Ce ciudat, zise Harriet.

– Era sălbatic când a venit de la Oxford, zise Villiers. Eram împreună când am avut și eu niște aventuri, dar nu ca Jem. Era pe cale să obțină titlul de cel mai teribil cuceritor din toată Londra; făcea parte din toate cluburile care se bucurau de femei.

– Erai și tu membru în cluburile alea? întrebă Harriet curioasă.

– Eu sunt un om de șah, zise Villiers și ridică din umeri. Găsesc o ofertă prea generoasă de sâni de femeie obositori, dacă îmi ierți formularea directă.

– Sunt sigură că aș simți același lucru despre părțile masculine mai interesante. Deși, adăugă ea, aș putea să casc gura în primele nopți.

El pufni.

– Mă surprinzi. I-ai arătat latura asta lui Benjamin?

– Crezi că ar fi fost interesat?

El rămase tăcut.

– Nu. Trebuie să fi fost un soț îngrozitor, dacă stau și mă gândesc. Crezi că eu aș fi la fel de rău?

– N-am idee.

– Vreau să mă însor într-o bună zi, zise Villiers. Și oricât de nebunesc ar suna, mi-ar plăcea o căsnicie fericită. Așa că, te rog, dă-mi niște sfaturi!

– Nu încerca niciodată să recapitulezi o partidă de șah când ești în pat cu o femeie, indiferent cât de minunat ai performat.

– Țelul meu în pat este întotdeauna o performanță splendidă, murmură Villiers.

Harriet își dădu ochii peste cap.

– Pretinde că șahul nu este viața și nu e sângele tău, nu e rațiunea ta de a trăi... Ea se întrerupse. Nu o să funcționeze, să știi. Ai putea găsi pe cineva ca Jemma, căreia să-i placă șahul. Atunci amândoi ați putea sta împreună și ați bombăni despre nebuni și regi când sunteți prea bătrâni pentru alte activități.

– Am încercat să o fascinez pe Jemma, zise el. Dar apoi am descoperit o senzație ciudată în privința lui Beaumont, pentru că suntem prieteni vechi. Sfârșitul poveștii mele este că am refuzat eroic avansurile Jemmei, apoi m-am răzgândit și m-am trezit rănit de fratele ei înainte să am ocazia de a o impresiona cu șarmul meu. Intenționez să mai încerc o dată când mă voi reface complet.

– Ea probabil se va bucura de un recital de mișcări de șah, zise Harriet. Dar, dacă vrei să te însori – și cred că asta ai spus –, ai nevoie de altcineva. Jemma e surprinzător de măritată, cea mai mare parte din timp. Dar am venit să îți spun că vom pleca mâine-dimineață. Isidore a descoperit că nu e chiar așa de predispusă la comportamentul libertin.

– Asta e valabil pentru multe doamne, remarcă Villiers. Cât despre tine, pe de altă parte, uite ce bucuroasă ești cu o viață de cuceritoare!

– E minunat, admise Harriet. Urăsc crinolinele, pudra, perucile și restul. Nu am mai fost așa de fericită de ani întregi.

Villiers își miji ochii.

– E ceva diferit la tine... zise el și se ridică mai sus. Cred că ai cedat aerului amețitor din casa lui Strange. Cineva a descoperit sexul adevărat.

Ea zâmbi ușor, dar nu zise nimic, doar se ridică să plece.

Îi făcu cea mai elaborată plecăciune a ei, care se termina cu un gest elegant înflorit cu mâna dreaptă.

– Nu e rău, zise Villiers. Apoi adăugă: Ești sigură că vrei să pleci cu Isidore? Ești bine-venită să rămâi drept pupilul meu. Ar trebui să fiu în picioare mâine dacă totul merge bine.

Dar Harriet era sigură. Nu era nimic real din ce se întâmplase la Fonthill cu Jem. Fusese delirant de minunat. O învățase lucruri despre bărbați și femei și despre corpul ei. Dar viața ei era acasă, nu îmbrăcată în pantaloni.

– Au fost câteva zile minunate, zise ea foarte sincer. Am putut, în sfârșit, să îl îngrop pe Benjamin, dacă are sens ce spun.

El își înclină capul.

– Și ești foarte sigură că vrei să părăsești persoana oricine ar fi ea?

– Foarte sigură, zise ea cu voce calmă. Trebuie să mă întorc la viața reală. Ea îi zâmbi. Nu o să mă mai îmbrac niciodată în Mama Gâscă.

În ochii lui apăru un zâmbet drept răspuns.

Ea plecă.

Eugenia construia un castel din mucava când ajunse Harriet la ea, trecând de servitorul care stătea de pază în fața camerei. Ea se așeză pe jos, lângă castel. Era remarcabil de reușit. Pereții erau tăiați cu destulă precizie și lipiți. Eugenia desenase mici dreptunghiuri care reprezentau cărămizi.

– E minunat! zise Harriet. Ce urmează? Și ce face mușcătura ta de șobolan?

Eugenia ridică privirea.

– Tu ești! Speram că o să vii în vizită. Uite ce construiesc!

– Un castel, zise Harriet.

– Am făcut și alte castele, zise Eugenia nerăbdătoare. Dar acum o să fie și o bătălie, așa că fac și soldați.

Ea decupa mici soldați și îi plasa pe metereze.

– Am vrut să reprezint atacul sarazinilor, dar m-am răzgândit.

– O armată de câini? întrebă Harriet văzând ce era aranjat lângă zidurile castelului.

– Șobolani, zise Eugenia mândră. Le vezi cozile? E greu să decupezi cozile. A trebuit să montez și un spital pentru șobolani răniți, pentru că îmi tot aluneca foarfeca.

Și într-adevăr era un morman mic de șobolani schilodiți într-o parte.

– Ce face mușcătura? întrebă Harriet.

Eugenia își întinse mâna.

– Aproape că a dispărut, vezi?

Într-adevăr, urmele de mușcătură păreau să se vindece frumos.

– Trebuie să plec mâine-dimineață, zise Harriet. Am venit să-mi iau rămas-bun.

– Guvernanta mea a plecat. La fel servitorul. Oamenii se duc mereu acasă.

Ea se întoarse la șobolanul pe care îl decupa și părul îi căzu pe față.

Harriet i-l dădu cu grijă la o parte.

– Ai vrea să îmi faci o vizită dacă tatăl tău e de acord?

– Eu nu plec niciodată de la Fonthill, zise Eugenia. *Papa* nu prea mă lasă să ies din încăperile astea.

– Nu e adevărat, zise Harriet. E doar îngrijorat din pricina ta.

– De asta aduce toți actorii aici, pentru că nu vrea să mă duc la Londra la teatru, zise Eugenia în continuare fără să se uite la ea. El zice că ar putea să mă răpească cineva pentru că avem prea mulți bani. Nu o să mă lase să te vizitez.

– O să-l întreb, zise Harriet. Dar nu cred că tatăl tău vrea să stai tot timpul în camerele tale. E doar îngrijorat pentru siguranța ta.

Eugenia îi oferi un zâmbet strâmb.

– E în regulă. Una dintre cameriste a zis că în casa noastră era plin de monștri. Când eram mică o credeam, dar acum nu o mai cred.

– Monștri! exclamă Harriet. Ți-a fost frică?

– Da, dar acum mi-e mai frică de șobolani, zise Eugenia. Fața i se lumină. Dar tata a zis că îmi ia un cățel, unul care poate să omoare un șobolan. Și poate să locuiască aici cu mine, în aripa de est.

– O să vorbesc cu tatăl tău mâine-dimineață, Eugenia. Îți promit. Nu sunt monștri în casa asta. O să îl rog să te lase liberă din când în când. Și să mă vizitezi.

Eugenia sări în picioare și făcu o reverență.

– Dacă ai face asta, Harry, ți-aș fi recunoscătoare.

Harriet făcu o plecăciune, dar simplă, fără înflorituri. Apoi o sărută de rămas-bun.

Și în cele din urmă o îmbrățișă.

capitolul 26

În care Harriet se alătură Jocului. În sfârșit!

El o prinse din urmă când mergea pe coridor, îndepărtându-se de camera Eugeniei.

– Te-am căutat peste tot, zise fără introducere. Haide, e timpul pentru Joc! Începe.

– Joc? Ce Joc?

– Primero. E perfect pentru tine.

Harriet alergă un pic ca să țină pasul.

– Perfect? Trebuie să-mi fac bagajul.

El se uită peste umăr spre ea.

– Găzduiesc Jocul aproape în fiecare seară din ultimii șapte ani. Ești prima femeie invitată.

Harriet alergă un pic mai repede.

Intră într-un birou de la etajul al doilea ca să descopere că erau aranjate două mese, iar Villiers era așezat la una dintre ele.

– Ce plăcere, murmură el când ea se așeză lângă el.

Se uită la Strange cu un zâmbet în colțul gurii.

– Uneori chiar dai semne de bun-simț, Strange.

Harriet se uită în jur.

Camera era tapetată cu mătase. Patru sau cinci bărbați stăteau în jurul focului. Încăperea nu avea alt mobilier în afară de două mese mici, pătrate și un număr de scaune confortabile.

– E o onoare să fii invitat la Jocul lui Strange, îi spuse Villiers. Toți îl numim Jocul, cu majusculă, în caz că te întrebi. Și e o chestie de onoare să nu amintești de el decât în fața bărbaților care au participat, așa că a trebuit să te las neinformat.

– Și unde intervine onoarea?

Harriet vedea că erau acolo și cel mai interesant dintre profesorii de la Oxford, dar și bărbatul care juca rolul principal la Hyde Park Theater. El îi spusese seara trecută că ura Hamlet, apoi îi explică toate lucrurile stupide din piesă, ea simțind că nu avea să mai savureze niciodată piesa.

– E faimos. În unele seri, aici sunt patru oameni, în alte seri, opt. Nimeni nu îndrăznește să se plângă dacă sunt excluși pentru o seară sau pentru totdeauna. Dar am cunoscut oameni care au stat săptămâni întregi la Fonthill, dorind să fie invitați măcar o dată la Joc.

Harriet se uită din nou în jur.

Povy împărțea pahare cu un lichior rubiniu. Încăperea era plină de un zumzet vesel.

– Jucăm pentru bani?

– Mize mari, zise Villiers. Foarte. Te deranjează?

– Benjamin zicea mereu că este meschin să joci pe bani, nu din pasiune pentru joc.

– Jocul de cărți este diferit de cel de șah, comentă Villiers.

– Ce fel de joc e primero?

– Oh, e un joc de putere! De bluf și de minciuni. El nu mai spuse altceva. Uită-te la asta, murmură el. Se pare că sosirea ta a stârnit ceva interes.

Ea ridică privirea să vadă un bărbat cu aer de lup care se holba la ea.

– Tânărul Cope, dacă nu mă înșel? mormăi el.

Ea se ridică și făcu o plecăciune.

– Într-adevăr, domnule, sunteți în avantaj față de mine.

– Lord Skipwith.

– Lord Skipwith, se auzi tonul măsurat al lui Villiers, este persoana cea mai importantă în Parlament în chestiunea rezoluțiilor irlandeze. E bine că l-ai cunoscut, băiete!

Harriet mai făcu o plecăciune.

Skipwith o studie din cap până-n picioare, păru să facă o pauză, cu ochii mijiți când ajunse la picioarele ei. Harriet își ținu răsuflarea.

Dar Skipwith se întoarse cu un pufnet, iar Harriet se așeză la loc.

– A decis că ești fătălău, zise Villiers.

– Ce înseamnă? Că am tot auzit termenul.

– Un bărbat care preferă să se culce cu alți bărbați, nu cu femei. Uneori au o apariție mai efeminată. Sibble e foarte conservator în gândire.

Harriet își desfăcu picioarele și le întinse în fața ei într-o manieră indiferentă, masculină.

Villiers se uită la ea.

– Poate că ai vrea să și râgâi, sugeră el.

– Pari să te distrezi, replică Harriet.

– Asta e partea amuzantă când ai fost aproape de moarte, zise Villiers. Descopăr că viața este mult mai tolerabilă decât credeam.

– Așadar, ai venit la Fonthill ca să te alături Jocului, nu-i așa?

O nedumerise motivul lui Villiers de a veni la petrecerea lui Strange. El părea să nu fie interesat

de nenumăratele femei disponibile, nu arătase nici un interes pentru vreun experiment științific sau față de producțiile dramatice, cele două forme de distracție.

– Nu poți să trăiești doar cu șahul. Ah, aici erai, Strange! Și Lord Castlemaine. Ce splendid că vă alăturați! Îl cunoașteți pe domnul Cope?

Harriet se ridică și făcu o plecăciune spre Castlemaine. Era un bărbat mai tinerel, cu o barbă tunsă scurt și o pereche de ochelari.

– Castlemaine e unul dintre cei mai importanți oameni de la bursă, zise Villiers când Jem se așeză.

– Bursa financiară? întrebă Harriet.

– Într-adevăr, zâmbi Castlemaine încet, arătându-și dinții.

– Presupun că ești ocupat până peste cap cu afacerea asta dintre rege și comisarii de bord, zise Jem.

Castlemaine își țuguie buzele.

– Mă tem că vor avea loc anumite schimbări în privința coroanei de care Maiestatea Sa nu va fi mulțumită.

– În cazul acesta, Maiestatea Sa trebuie să asigure proviziile.

Castlemaine se uită la Jem.

– Asta e părerea dumneavoastră, Lord Strange?

– Într-adevăr, zise Jem, împărțind rapid cărțile. Acum, Cope, în jocul primero fiecare persoană are două cărți de joc. Poți să te uiți la ale tale.

Harriet se uită. Avea două dame, ceea ce i se păru o mână foarte bună.

– Mergem în jurul mesei. Alegerea ta e să zici pas, în care caz trebuie să renunți și să tragi. Mizează punând bani jos sau pariază, zise Villiers. Eu, bunăoară, pariez 100 de lire cu 47.

– Cine are 47? întrebă Harriet confuză.

– Nimeni, zise Jem. Villiers vrea să te facă să crezi că el are.

Dură câteva minute până ce prinse ritmul jocului, dar apoi Harriet își dădu iute seama că pariurile erau mult mai mari decât crezuse. De pildă, Castlemaine ridică miza, dar, dacă nu se înșela, puse jos dreptul la provizii al comisarilor de bord. Pentru toată Anglia.

Villiers ridică dintr-o sprânceană, dar zise pas.

Jem parie o sumă foarte mare pe contract și fu din nou rândul lui Harriet. Ea se uită la ce avea în mână. Începuse să îi cunoască fața lui Jem. El nu avea toate punctele pe care pretindea că le avea. Așa că putea câștiga. Dar să aprovizioneze toți acei comisari? Nu știa nimic despre asta. Pe de altă parte, era în mod evident un contract foarte avantajos. Și poate că aveau să joace din nou.

Ea câștigă.

– Te arunci cu inima în joc într-o manieră nesăbuită, Cope, zise Castlemaine, arătând ușor nemulțumit.

Villiers se aplecă în față.

– Cope este tânăr, dar nu e nesăbuit, Castlemaine. Jucăm și plecăm în seara asta. E mai important să știi că domeniul lui ar putea cu siguranță să aprovizioneze comisarii de nenumărate ori. E ruda *mea*.

Și așa continuă, cu râsete și insulte deocheate ocazionale. Din ce putea auzi Harriet de la cealaltă masă, jocurile și pariurile erau la fel. Mari. Puternice.

Luară o pauză între runde, iar ea se aplecă spre Jem.

– Jocul ăsta...

– Foarte important pentru guvernarea Angliei, zise el. Și mult mai interesant decât să pierzi vremea prin Parlament și să răgușești strigând unii la ceilalți.

– Dar dacă câștigă cineva care...

– Nu-ți face griji, zise el. O să iau contractul de provizii de la tine în runda următoare. Castlemaine știe că îl vreau.

– E legal? întrebă Harriet.

Jem păru surprins.

– De ce naiba nu ar fi? Sigur că e.

încă o rundă. Harriet începea să se distreze. Toate orele petrecute în tribunalul judecătorului Truder citind în privirile bărbaților care erau acuzați de infracțiuni și în privirile acuzatorilor îi erau acum de mare folos. Ea știa când Jem mințea. După două runde, îl știa destul de bine și pe Castlemaine ca să poată ghici dacă avea o mână bună și, deși Villiets era mai dificil, reuși să îl bată și pe el.

Dar Villiers arăta de-acum obosit.

– Mă tem că va trebui să mă retrag, domnilor.

Contractul de provizii era încă în mâinile lui Harriet, care câștigase 400 de lire de la Castlemaine.

– Banii chiar vin de la dumneata? întrebă ea franc.

– Fonduri discreționare din partea Coroanei, zise Castlemaine. Regelui i-ar fi plăcut să participe el însuși la Joc, dar nu ar fi eficient. O să-i trimit mâine-dimineață o misivă cu rezultatul. Trebuie să recunosc că va fi foarte surprins că un domn așa de tânăr a preluat contractul de provizii, dar, având în vedere că am văzut cum joci, nu mă îndoiesc că este în mâini bune.

Harriet se gândi cu un mic fior la reacția regelui când avea să afle că ducesa de Berrow deține acum contractul.

– Vă rog să nu îi scrieți încă, zise ea încet. Mă gândesc să pariez contractul la Jocul de mâine, când s-ar putea să ajungă în alte mâini.

Ba chiar voia să se asigure că avea să o facă.

– De ce nu își organizează regele propriul Joc? întrebă ea.

– E greu să îl bați zdravăn pe rege, zise Jem. Mai ales pe un rege irascibil.

– Nu am știut că există un Joc ca ăsta, zise Harriet.

– Întotdeauna e un Joc în spatele fiecărui guvern, făcu Jem. Uneori se întâmplă să fie în dormitorul regelui și alteori în anticameră. Și uneori la Fonthill.

– Adesea la Fonthill se pare, remarcă Harriet.

El făcu o plecăciune și plecă să discute cu ceilalți oaspeți.

Așa că ea plecă.

capitolul 27

Lăsând în urmă rolul de spectatoare pentru totdeauna

Harriet nu reușea să doarmă. Deși nu voia să recunoască, ea crezuse că Jem avea să vină în patul ei. Pleca a doua zi de dimineață... Nu mai voia să facă dragoste încă o dată?

Și, cu toate astea, cum putea ea să spună că făcea dragoste?

Ea reuși să adoarmă în sfârșit, făcând în minte lista cu toate lucrurile minunate pe care avea să le facă împreună cu Eugenia când avea să vină în vizită, de la a găsi pisoi – erau mereu pe undeva pisoi în hambar – la a bea ceai cu fetițele lui Froibles și la a se îmbrăca cu rochiile acelea elisabetane din pod.

Harriet avea un vis minunat, unul din cele mai bune din viața ei. Era pe spate, moale, și Jem o săruta peste tot. Gura ei era deschisă și limba lui o dezmierda, până când începu să tânjească după mai mult, până când murmură...

Până când se trezi.

– Ce faci aici? exclamă ea.

Cămașa de noapte îi era ridicată până sub brațe. El era întins lângă ea, gol-pușcă.

– Cum ai intrat în camera mea?

El se opri să o sărute pe coaste suficient cât să răspundă.

– Am intrat.

Era un răspuns așa de laconic, specific lui Jem, încât inima începu să îi bubuie în piept. Degetele lui urcau în sus de la glezne.

– Și acum? făcu Harriet, scoțând o mică exclamație.

– Acum o să fac dragoste cu tine.

– Trebuie să vorbim despre Eugenia.

– Nu. Trebuie să facem dragoste.

Ea îi dădu degetele la o parte şi se ridică.

– E foarte drăguţ din partea ta, Jem, dar cred că m-aş simţi mai confortabil dacă ai asculta ce am de spus.

El gemu şi degetele îi căzură de pe coapsele ei.

– Eugenia are nevoie de compania altor fetiţe, îi spuse ea.

El îşi trase o pernă sub cap.

– Ştiu că urăşti ideea, zise ea plină de înţelegere. Dar nu trebuie să o trimiţi la şcoală. Dacă ai trimite-o la mine în vizită din când în când, aş invita copii acasă. Sunt nişte fete foarte drăguţe chiar mai jos pe alee.

El spuse ceva, dar era înăbuşit de pernă.

Anii de căsnicie o învăţaseră pe Harriet multe despre bărbaţi, aşa că ea continuă să vorbească. Dacă el chiar avea ceva de spus, putea da perna la o parte.

– Eugenia crede că o ţii încuiată în camerele ei de parcă ar fi un fel de prizonieră. Una dintre cameriste i-a spus că e plin de monştri în casă.

Perna zbură pe jos. Ochii lui erau goi. Dar ea nu putea să-l protejeze de adevăr, chiar nu putea.

– Se pare că era speriată de monştri, dar acum spune că e mai speriată de şobolani.

– La naiba! mârâi Jem şi se dădu jos din pat cu un salt.

Traversă camera spre şemineu şi se aplecă să ridice un buştean.

Harriet îi privi linia zveltă şi puternică a corpului.

– Ar putea să mă viziteze, zise ea. Adesea, sunt pisoi în hambar. Familia de mai jos de pe drum are trei fetiţe. Le-aş invita la ceai. Ar învăţa să călărească un ponei.

– O petrecere cu ceai? Aş putea...

Lucrurile dure trebuiau spuse direct, era de părere Harriet. Era ca atunci când curăţai o rană.

– Fetiţele de familie bună nu pot să vină la Fonthill, zise ea plat. Las-o să mă viziteze, Jem!

El pocni cu palma pe blatul şemineului.

– Am încurcat rău lucrurile, nu-i așa? Ar fi trebuit să o trimit de aici.

– Presupun că ai fi putut face asta, zise Harriet prevăzătoare.

– Sally a murit în noaptea în care ea s-a născut. Nu mi-a venit să cred. Nu am putut crede asta luni întregi. Sally era așa de tânără, nici măcar nu m-am gândit la moarte. Nu mi-a trecut prin cap. Am fost un prost!

Vocea lui era sălbatică.

– Dar, dacă te-ai fi gândit la asta, ce ai fi putut să faci?

El se întoarse spre ea cu ochii în flăcări.

– Tu nu știi? Ești văduvă.

– Nu, zise ea încet. Nu am descoperit niciodată dacă există vreo modalitate să te pregătești pentru moarte.

– Aș fi putut să-mi iau adio, zise el cu buzele ca o linie subțire. I-aș fi spus adio, i-aș fi spus că o iubesc. Aș fi...

El se opri.

Pe obrazul lui Harriet se rostogoli o lacrimă.

– Sunt sigură că știa că o iubești. Ea știa.

– Mă îndoiesc. Nu i-am spus niciodată.

– Nu trebuie să ți se spună lucrurile astea, zise Harriet. Oamenii vorbesc rareori despre iubire.

– Tatăl meu a aranjat căsătoria, zise Jem cu gura schimonosită. Eram prea sălbatic, a zis el. Un pericol pentru toată Anglia.

– Serios? întrebă Harriet, bucuroasă de șansa de a discuta pe un ton mai lejer. Toată Anglia?

– Adevărul e că, având în vedere circumstanțele actuale, afirmația e destul de ironică, zise el zâmbind vag. Tatăl meu nu era deranjat că eram sălbatic la Oxford. Nu i-ar fi păsat cu câte prostituate m-aș fi culcat. Mi-a repetat de multe ori, încă de când aveam cinci ani, că un bordel e versiunea despre paradis a bărbaților.

– Oh!

– Revolta mea personală, făcu Jem gânditor, este că nu am plătit niciodată pentru atențiile unei femei. Și nici nu o voi face.

Harriet înghiţi în sec.

– Presupun că asta e bine, se aventură ea.

– Când eram tânăr, am reuşit să găsesc destule femei dispuse să o facă pe gratis; am urmat aşadar tradiţia familiei în timp ce îmi puneam la cale mica revoltă. Doar când tatăl meu a crezut că umblu după bărbaţi a început să se preocupe de mine.

– Bărbaţi! exclamă Harriet.

– Bărbaţi, făcu el şi ridică din umeri. Nu e pentru mine. Dar unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei la Oxford era diferit. Era un prieten adevărat. Nu iubitul meu, dar pe tata nu l-a interesat să vadă diferenţa.

– Mai trăieşte?

El clătină din cap.

– A fost ucis. Nici atunci nu a existat un adio. În orice caz, tata a crezut că îi împărtăşeam predilecţia prietenului meu şi m-a însurat cu Sally.

– Cum era?

– Amuzantă, zise Jem. Dar sunt, desigur, furios pe ea. Era înaltă şi subţire, iar eu m-am gândit că tatăl meu a ales-o pentru că arăta ca un băiat. Dar era femeie până în măduva oaselor. Ştia să facă glume din orice.

Gelozia se manifestă uneori sub formă de ură. Dar câteodată este vorba doar de ură pură. Harriet se gândi că probabil o ura pe Sally cea subţire şi înaltă.

– Au trecut opt ani de când a murit, zise el. Am avut foarte puţin timp împreună. Dar, cât a trăit, am avut perioade amuzante.

– Minunat, zise Harriet plat. Apoi adăugă: Înţeleg de ce ţi-ai dorit să-ţi fi putut lua adio. Îmi pare rău că nu a fost posibil.

– Tu ţi-ai luat adio de la soţul tău?

– Nu.

– S-a întâmplat brusc?

Ea aprobă din cap.

– Au venit şi mi-au spus că Sally a murit, zise Jem şi se lăsă să cadă într-un fotoliu. Şi apoi mi-au adus-o

pe Eugenia. Era urâtă, desigur. Avea un cap ciudat, pentru că Sally a fost în travaliu așa de mult. Mi s-a părut că arată ca un fel de maimuță. Dar s-a uitat la mine cu ochișorii ei mici și am văzut-o pe Sally în ea.

– E minunat! zise Harriet și simți un nod în gât.

– Nu chiar, zise el. Nu am văzut-o pe Eugenia. Nu am văzut decât că Sally mi-a lăsat o parte din ea în urmă și că trebuia să o prețuiesc. Așa că am cumpărat casa asta și am avut grijă ca aripa de vest să fie aranjată pentru ca ea să fie în siguranță.

– Dar de ce Dumnezeu ar trebui să îți faci atâtea griji? întrebă Harriet. Nu pot să înțeleg...

– Sunt cel mai bogat bărbat din Anglia, zise Jem. Și tata a fost. Iar sora mea...

– Ce s-a întâmplat cu sora ta?

– Un bărbat a răpit-o și a obligat-o să accepte o falsă căsătorie. Tata l-a găsit și a dat poruncă să fie ucis, desigur. Și uite așa sora mea a devenit văduvă.

– Trebuie să fi fost îngrozită de tot ce s-a întâmplat! strigă Harriet.

– Ea era îngrozită cu mult timp înainte, zise Jem.

Dar tonul nu invita la mai multe întrebări.

– Trebuie să existe o modalitate prin care Eugenia să poată avea o copilărie, zise Harriet. Dacă ar veni în vizită la mine, nimeni nu ar bănui cine e; ar fi în siguranță.

– O să mă gândesc la asta, zise el. Toată povestea asta despre vizite... Încă nu ai plecat, Harriet. Ești în casa mea...

Ea iubea expresia aceea de pe chipul lui.

– În patul meu...

Mâna lui se strecură sub ea și îi cuprinse fundul gol; ea dădu să spună ceva, dar gura lui se aplecă peste un sân. Asta nu era o dezmierdare scurtă și șoptită. Gura lui era caldă și umedă. Simți cum o scutură un fior. El supse mai tare și orice mai voia să spună Harriet i se stinse pe buze.

El îi frământă fundul în mână, trăgând-o în sus și apoi spre gura lui. Își croi drum pe corpul ei cu mușcături ușoare, iar fiecare atingere a gurii lui o făcea să se cutremure.

El se ridică, iar ea deschise din nou ochii. În ochii lui sclipea ceva răutăcios, ceva care vorbea de dorință și de pasiune pură.

– Te vreau. Acum. El își trecu un deget peste sfârcul ei. Înțelegi, Harriet?

– Da, șopti ea.

El frecă un pic mai tare.

– Cred că o să vreau să fac dragoste cu tine și de dimineață.

Ea deschise gura să spună ceva, dar el își trecu degetul mare între picioarele ei și ea începu să gâfâie.

Cu ochii încă într-ai ei, el îi puse o mână pe sân.

– Ești parte din asta, Harriet. Nu doar spectatoare.

– Știu, zise ea și auzi dorința din propriul glas. Apoi înțelese ce spunea el. Ce vrei să fac?

Ea se uită destul de frenetic la corpul lui. I-ar fi plăcut să fie sărutat?

El rânji și scânteile din ochii lui dansară sălbatic.

– Deocamdată, întinde-te și spune-mi exact cum te simți.

Avu nevoie de ceva timp. Harriet nu fusese educată să le spună bărbaților ce să facă. Dar poate faptul că exersase acest talent în tribunal îi asigură succesul. Douăzeci de minute mai târziu, era foarte confortabilă cu practica asta.

– Da, se trezi spunând. Nu, nu acolo... *Acolo!*

Și în cele din urmă nu mai reuși să găsească vorbe, dar deja Jem îi transformase corpul într-un instrument muzical. El știa care îi erau corzile, notele și melodiile...

El îi știa cântecul și îi plăcea asta.

Făcură o baie – Harriet îl puse pe Jem să se ascundă în dulap și să rămână acolo până când veni și plecă servitorul. Baia fu interesantă.

Făcură spumă de săpun în cadă cu un cearșaf și își găsiră drumul înapoi spre pat, epuizați.

Harriet se trezi cu corpul mare și cald al lui Jem încolăcit în jurul ei. „Nu sunt doar spectatoare."

Era un concept la care nu se gândise niciodată. Ea *fusese* spectatoare în cea mai mare parte a vieții ei: spectatoarea lui Benjamin pentru șah, spectatoarea tribunalului pentru pledoarii.

Să nu fie spectatoare era un concept fascinant.

Își trecu mâinile peste pieptul lui musculos, prin părul lui de pe piept, înconjură un sfârc cu degetul. Jem scoase un sunet în somn și se întoarse pe spate.

Un mădular, decise Harriet, era un lucru ciudat. Deși îi plăceau pantalonii, era fericită că nu avea așa ceva. Își lăsă mâna să alunece pe abdomenul lui și îl atinse.

Era neted și tare ca o bucată de marmură. Asta stârni întrebări în mintea ei. Ce gust avea? Cum s-ar fi simțit în gura ei? Cum ar fi simțit Jem asta?

El dormea așa de liniștit, cu genele lungi odihnindu-se pe obraji în timp ce pieptul i se ridica și îi cobora. Dar fapt, se gândise că el o tot săruta în locurile ei intime. Și fără să vrea un fior îi scutură tot corpul. Cu siguranță el își dorea ca ea să facă același lucru.

Ea îndrăznise să-l atingă în baie, mâna plină de săpun alunecând în sus și în jos pe mădularul său. El își dăduse capul pe spate și gemuse de parcă l-ar fi durut. Dar apoi o oprise.

Pe fața lui se vedeau aceeași dorință pură, același fel de pasiune zdrobitoare care o făcuse pe ea să țipe când el o săruta și să-și arcuiască șoldurile, implorându-l să vină la ea.

Da, se gândi că lui chiar i-ar fi plăcut dacă l-ar fi sărutat.

Așa că o făcu.

El era mai cald decât marmura și avea gust de săpun. Săpun cu lămâie, pentru că fusese în baia ei.

Începu să experimenteze şi uită că el era parte din tablou până când, dintr-odată, un corp de bărbat erupse de pe cearşaf şi o răsuci.

Preţ de o clipă, Harriet se relaxă, savurând atingerea lui, expresia sălbatică din ochii lui, felul în care corpul său...

Dar...

– Nu!

Jem încremeni. Înghiţi ca un băieţel care fusese prins cu o prăjitură furată. Harriet începu să rânjească şi îşi trase corpul în jos.

– Nu!

– De ce nu?

Vocea lui suna răguşit. Nu senzual şi catifelat, ci disperat.

Ea începu să râdă şi alunecă de sub el.

– Eu nu sunt spectatoare, îi spuse ea şi se aplecă, iubindu-i pieptul, braţele şi felul în care muşchii îi defineau abdomenul. Acum tu eşti spectatorul.

Apoi îl împinse în jos şi începu în mod deliberat, încet şi puternic, să preia conducerea jocului. Făcându-l al ei. Corpul lui era... al ei. Stăpânit prin cunoaşterea fiecărui colţişor şi cotlon.

Ea îi transformă corpul într-un instrument muzical şi în cele din urmă îl ţinu neajutorat, gemând, implorând cu mâinile înfipte în părul ei.

– Eu nu-mi pierd niciodată controlul, o avertiză el, mai mult pentru sine. Avea dinţii încleştaţi. Harriet...

Ea îl ignoră şi alunecă peste corpul lui.

Şi preluă controlul. Îl fură cu sărutări, dezmierdări, iubire lentă, umedă...

Ea nu era spectator.

După aceea, el rămase întins în tăcere.

– Eşti în regulă? şopti ea.

– N-am fost niciodată mai în regulă, îi spuse el o clipă mai târziu.

Părea năucit. Ea își permise să râdă și apoi se cuibări lângă el.

De data asta, când el se rostogoli peste ea, ajunseră ca o împletitură de membre, de tăcere, într-un acord mut.

Apoi el o pătrunse, iar ea îl simțea atât pe el, dur ca marmura, pulsând de viață, cât și pe ea, catifea moale, umedă. Îi simțea corpul la fel de mult ca pe al ei.

El își lăsă capul în jos și se sărutară. Nu rată nimic, iar corpul ei se ridică să-l întâlnească pe al lui.

Parcă n-ar mai fi fost doi oameni, se gândi Harriet obosită. Dar acele valuri delicioase de căldură începeau să se răspândească, să crească de la picioare și să îi cutremure întreg corpul și totul i se șterse din minte, în afară de senzația corpului lui puternic în brațele ei, sălbăticia limbii și puterea corpului său.

capitolul 28

Cererile în căsătorie sunt așa de romantice... Uneori.

9 februarie 1784

– Trebuie să îmi fac bagajele, zise Harriet a doua zi de dimineață foarte devreme. Și tu trebuie să pleci din camera asta. În orice clipă, Lucille va intra să mă ajute să mă îmbrac și probabil o să țipe așa de tare încât o să se adune toată casa dacă te vede.

– Nu plec, declară Jem.

Harriet mai văzuse expresia asta pe fața unui bărbat. Era expresia pe care o avea Benjamin când abia începuse o partidă de șah, iar ea voia să plece de la petrecere și să se ducă acasă. Era expresia pe care o afișa tatăl ei când mama ei îi cerea să poarte tocuri cu giuvaiere.

– Și, adăugă Jem, nici tu nu pleci nicăieri. O s-o trimit pe ducesa de Cosway acasă cu șase călăreți care

să o protejeze, dacă vrei. O să trimit tot personalul cu ea. El se rostogoli pe o parte și îi puse degetul pe nas. Tu, domnișoară Harty, nu pleci nicăieri, rămâi cu mine.

Harriet era conștientă de sentimentul de bucurie amețitoare.

– Nu pot să stau aici pentru totdeauna, reuși ea să spună. Sunt lucruri de care trebuie să mă ocup acasă.

– Cavalerul tău de țară nu mai e. Soția mea nu mai e. Nici unul din noi nu are alte motive de a fi undeva în afară de patul ăsta. Nu ai copii, nu-i așa?

– Nu.

– Harriet, credeai că vei putea să pleci pur și simplu și să te întorci la micul tău domeniu, oriunde ar fi el?

Ea clipi spre el.

– Sigur că da. Ea nu se putu abține să nu zâmbească. Apreciez momentele în pat când îți impui punctul de vedete, Jem, dar asta e diferit. Nu o să rămân cu tine. Mă voi întoarce la domeniul meu și m-aș bucura foarte mult să o iau pe Eugenia cu mine pentru o vizită prelungită.

– Nu.

– Ești sigur? întrebă ea și își mușcă buza. Nu e bine pentru ea să stea singură în camera aia tot timpul. Ai văzut jocul pe care îl joacă acum?

– Mi s-a părut că unii șobolani sunt foarte bine desenați, zise el. Mă simt vinovat că nu a fost spălată cum trebuie înainte de culcare. Am adus exterminatorul în casă. Nu a găsit dovezi ale unei infestări cu șobolani.

– Ce ar însemna o infestare?

– Că în casa asta e un sat întreg de șobolani. El crede că șobolanul care a mușcat-o pe Eugenia a intrat ca să scape de frig și era speriat. Dar o să primească un pui de terier din sat care să stea cu ea, de îndată ce este destul de mare să plece de lângă mama lui. Și nici un șobolan nu va intra în camera ei cu terierul acolo.

– Nu cred că în casa mea sunt șobolani...

– Nu cred că sunt nici într-a mea! zise el cu voce ridicată.

– Dar știu că sunt fetițe care locuiesc lângă mine, zise ea implorator. Te rog, las-o să mă viziteze, Jem!

– Nu înțelegi. Ea nu te vizitează pentru că *nu* pleci.

Harriet începea să se simtă exasperată.

– Trebuie să mă asculți, Jem. Se pare că ești la fel de tentat ca mine să fii spectator. Ea își lăsă picioarele pe margine patului. Mă întreb unde e Lucille.

– Va veni într-o jumătate de oră și reputația ta va fi distrusă pentru totdeauna.

În glasul lui se simți o notă de satisfacție.

– Nu a mea, zise Harriet. Ci a domnului Cole.

– Ei bine, atunci reputația mea va fi distrusă pentru totdeauna, zise Jem, pentru că tu ești domnul Cole. Cele mai rele coșmaruri ale tatălui meu se vor adeveri.

– Atunci ai face bine să pleci.

– Nu plec.

Harriet oftă și începu să își caute halatul.

– Când a murit Sally, sporovăi Jem, bănuiesc că toată lumea a crezut că o să mă întorc la viața mea de crai. Dar n-am făcut-o.

– Pentru că o iubeai așa de mult?

Harriet spera că tonul ei nu fusese morocănos. Ea nu se simțea morocănoasă... Nu prea mult.

– Nu, am iubit-o. Dar a iubi o femeie moartă nu îl împiedică pe un bărbat să se culce cu o curtezană foarte vie.

Asta, găsi Harriet, era logică de bărbat.

– Dacă nu pleci, zise ea plat, voi pleca eu. Să nu mă urmezi! Isidore cu siguranță nu e îmbrăcată.

Când el bătu la ușă, ea fu precaută și o încuie.

Isidore scoase capul de sub plapumă. Părul îi cădea în jos pe umeri.

– Ce se întâmplă? întrebă ea năucită.

Apoi făcu ochii mari.

– E un șobolan în camera ta?

– Nu tocmai, răspunse Harriet.

– Harriet, deschide ușa asta! răcni Jem.

Isidore căzu pe spate.

– Oh, Harriet!

– O să te măriți cu mine! strigă Jem. Și știi asta.

Harriet se înecă.

– Nu o să mă mărit cu tine. Dar mulțumesc pentru propunere.

– Lord Strange ți-a cerut să te măriți cu el, zise Isidore pe un ton ușor uimit. Harriet!

– Iar eu am spus nu, rosti Harriet cu inima bătându-i foarte tare.

Era pentru prima dată când un bărbat o cerea de soție de bunăvoie. Ea bănuia că cererea lui Benjamin venise după un aranjament între părinții lor.

– De ce nu vrei? șuieră Isidore. Nu vreau să fiu crudă, dar, în caz că ai uitat, e teribil de bogat. Și fermecător.

Ușa se scutură din cauza pumnilor lui Jem.

– Harriet, deschide ușa, altminteri o dărâm! răcni Jem.

Isidore scoase un strigăt alarmat.

– Deschide ușa!

– Hai să vedem dacă poate într-adevăr să o dărâme, răspunse Harriet.

Întreaga ușă se scutură și se auzi lemnul care plesnea.

– Chiar poate, făcu Isidore bucuroasă. Ea se ridicase în pat. E așa de palpitant. Și de romantic! Mi-aș dori ca soțul meu să spargă ușa ca să vină după mine.

Ușa se cutremură la următoarea lovitură.

– Am auzit tot ce ai spus. Ai fetițe în vecini și pisoi în hambar și ce vrei să spui de fapt este că o iubești foarte tare pe Eugenia.

Harriet deschise ușa larg.

El stătea acolo cu părul sălbatic și privirea feroce.

– O să te măriți cu mine.

– Ba nu!

El își miji ochii.

– O să discutăm asta mai târziu. Dacă rămâi, o să te las să o iei pe Eugenia pentru o vizită.

– Nu pot să rămân pentru totdeauna aici. Asta nu funcționează pentru mine, Jem. Nu sunt cine crezi tu că sunt.

– Știu exact cine ești, zise el prompt. Ești soția unui cavaler de la țară care a murit într-un accident oarecare.

Isidore făcu o mișcare bruscă, dar nu zise nimic.

– Soțul meu nu a murit într-un accident!

Dar ea nu voia să îi spună adevărul. Moartea lui Benjamin încă era secretul ei.

– Spune-i cum vrei, zise Jem. A murit în patul lui atunci.

Era mai mult sau mai puțin adevărat, așa că încuviință din cap.

– Ai venit aici dintr-o toană și acum vrei să zbori înapoi în cuibul tău mic și aranjat. Dar nu o să te las. Nu am cerut niciodată o femeie de soție, niciodată! Îți dai seama?

– Nu m-ai cerut, preciză ea. Ai formulat un ultimatum. Și chiar dacă sunt mulțumită că trăiesc experiențe noi, nu intenționez să mă mărit cu tine.

Jem schimbă instantaneu tactica.

– Adevărata discuție este dacă vrei sau nu să te viziteze Eugenia și dacă poți să te împaci cu conștiința ta ca să pleci și să o lași închisă în aripa de vest, ca o rudă bătrână și nebună, expusă șobolanilor și Dumnezeu mai știe la ce.

– Nu ar trebui să o folosești pe Eugenia ca să mă șantajezi, se încruntă ea. E fiica ta.

– E asul meu din mânecă, zise el. Începi să o iubești, Harriet, ceea ce e un lucru bun, pentru că după ce mă însor cu tine o să fii mama ei.

– N-am spus că mă mărit cu tine, zise Harriet cu oarecare exasperare. Pur și simplu nu vrei...

El prinse în brațe. Ai fi zis că sărutul lui ar fi trebuit să fie la fel de agresiv ca vorba, ca să nu mai vorbim de faptul că aproape dărâmase o ușă.

Dar nu era. Era așa de dulce încât îi topi inima. Buzele lui erau fierbinți peste ale ei, tăcute și delicate. Dar ea nu era proastă. Era un sărut diplomatic, de negocieri. Era aruncat peste arcurile corabiei de pirați, un avertisment că nu avea să plece de pe teritoriul lui fără o luptă.

Și, Dumnezeu să o ajute, îl cuprinse cu brațele pe după gât! El o răsplăti strângând brațele în jurul ei. Ea deschise buzele spre el ca o femeie înfometată, iar ce îi oferi el îi făcu inima să înflorească, îi făcu sângele din corp să se înflăcăreze, fierbinte și arzător.

– O să rămâi? o întrebă el un pic mai târziu, cu voce tăcută și calmă. Te rog să rămâi, Harriet! Nu mă pricep prea bine să ascult, dar o să învăț să fiu spectatorul tău. Îmi amintesc tot ce mi-ai spus. Te rog!

Harriet o auzi pe Isidore oftând lângă ea.

– Nu mă deranjează să rămân, zise ea blând.

– O să rămân, reuși Harriet să rostească.

Degetele lui lungi îi cuprinseră obrazul.

– Nu pot să-ți dau drumul.

– O să mă ții încuiată în aripa de vest? Ea nu știa de unde venise întrebarea asta, dar avea sens.

El încremeni un moment, corpul lui lung rămânând nemișcat.

– Se pare că îmi dai o lecție, Harriet a mea.

– Bună dimineața, Lucille! se auzi o voce veselă din patul din spatele ei. Ignoră-i pe ăștia doi!

Harriet se întoarse, dar Jem o trase înapoi lângă el.

– Vezi tu, Lucille, zise el și se aplecă să o sărute pe Harriet pe gât, am descoperit secretul stăpânei tale și trebuie să spun că mă face foarte fericit.

– O să mai stau câteva zile, Lucille.

– O să rămân și eu, zise Isidore prompt.

Lucille părea uluită. Ducea un teanc de ciorapi împachetați perfect, gata să fie puși în cufărul lui Harriet.

– Pot să te trimit acasă cu călăreți, Isidore, zise Jem. Vei fi în siguranță. Pot să găsesc o femeie cumsecade din sat care să te însoțească.

Dar Isidore chicotea.

– Nu. E ca și cum m-aș uita la piesa mea favorită.

– Dar, Excelență... începu Lucille și se opri surprinzând privirea lui Harriet.

– Voi rămâne în hainele mele bărbătești, desigur, zise Harriet calmă, de parcă Lucille nu ar fi spus nimic. Vom mai rămâne o perioadă scurtă.

Jem râse.

– Uite așa s-a dus reputația mea!

– Trebuie doar să te porți firesc, zise Harriet, răsucindu-se să se uite la el.

– Oricât vrei, iubito!

– O să savurez privind, zise Isidore cu o satisfacție dulce ca mierea în glas. Am impresia că reputația lui Lord Strange o să ajungă și mai jos și voi fi aici ca să văd totul.

– Aiurea, zise Harriet iute. Voi sta departe de Jem în public și nu trebuie decât să-și păstreze obiceiul normal, nepoliticos de a-și ignora oaspeții. Nu văd nimic în toate astea care i-ar putea afecta reputația.

Lucille în mod evident dezaproba asta. Harriet văzu tot felul de întrebări care îi tremurau pe buze, unele oprite de prezența lui Jem, altele oprite de bariera dintre cameriste și ducese.

– Haide, du-te! îi spuse lui Jem și îl împinse ușor pe ușă.

– Uitați-vă la genele lui Harriet, zise Jem și se propti în ușă.

Isidore și Lucille se uitară la chipul ei.

– Așa de feminine, zise el cu voce mai profundă. Am știut că e femeie din clipa în care am văzut-o.

– Ba cu siguranță nu ai știut! exclamă Harriet.

– Nici un bărbat nu are buze așa de erotic curbate.

– Când ai descoperit că Harriet e femeie? întrebă Isidore curioasă. Ai știut într-adevăr de la bun început?

– Mi-a spus Villiers, zise Jem. Deși ghicisem înainte să-mi confirme.

– Ți-aș mulțumi dacă ai ieși pe ușă înainte să îi distrugi reputația lui Isidore, zise Harriet. Ai putea să te trezești într-un duel. Amintește-ți că Isidore are un soț care să o protejeze!

– Vorba vine, murmură Isidore. Mă simt de parcă învăț foarte multe despre femei și bărbați privindu-vă pe voi doi. S-ar putea să îmi șochez soțul când va sosi.

– Sosirea lui e clară, indică Harriet. Cu toate astea, aș prefera ca restul casei să nu-l găsească pe Lord Strange în ușa ta și pe tine în pat. Soțul tău ar sosi doar ca să divorțeze de tine.

Isidore făcu ochii mari.

– Afară! zise ea și arătă spre ușă.

De data asta, Jem ascultă, dar își băgă capul înapoi pe ușă scurt.

– Scrimă la 11.

capitolul 29

Surse de inspirație

10 februarie 1784

– E totul foarte frustrant, zise Isidore a doua zi de dimineață. Am crezut că voi primi un răspuns de la avocatul soțului meu. I-am scris despre planurile mele cu luni în urmă. Soacra mea ar fi trebuit să își pună în aplicare magia de a-l aduce acasă.

– Soțul tău e un prost, zise Harriet. Vii la micul dejun?

Isidore stătea întinsă în pat, îmbrăcată delicios într-un neglijeu franțuzesc, citind o carte.

– Categoric nu. Abia am început manualele de război ale lui Tacticus.

– Cine e Tacticus?

– Era, o corectă Isidore. Un tactician grec. Dacă va trebui vreodată să conduc o armată în luptă, sunt foarte pregătită.

– O să rețin asta, îi promise Harriet și o lăsă pe Isidore sorbind fericită ciocolată caldă și mișcându-și degetele de la picioare.

Nell o aștepta în fața salonului de mic dejun. Harriet încetini când o văzu, dar Nell o luă de braț și o trase deoparte.

– Vreau să știi că nu te învinuiesc pentru asta.

– Pentru ce? întrebă Harriet confuză.

– Pentru că mi l-ai luat, zise ea. Parcă mi s-au deschis ochii după seara trecută, pentru că, după ce ai plecat tu de la masă, el a rămas supărat și tăcut. Și am știut că fusese amuzant pentru tine, iar eu nu îl interesam deloc.

Ochii îi erau umflați și Harriet simți o înțepătură de vinovăție.

– Eu...

– Vreau doar să știu un lucru, zise Nell, întrerupând-o.

Harriet clipi spre ea.

– Ați râs de mine? Voi doi ați compus poezii și ați râs de mine în timpul ăsta?

– Nu! strigă Harriet. Categoric nu! Am scris poezia pentru tine pentru că am crezut... zise, dar se opri.

– Ai crezut că era interesat de femei, spuse Nell. Așa am crezut și eu, evident. Știi că într-un fel e mai ușor? Chiar am crezut că mă place. Voiam doar să-ți spun că, dacă e să fie altcineva, mă bucur că e vorba de tine. Pentru că nu e altă femeie.

Ochii ei o fulgerară.

– Ar trebui să te omor dacă ai fi femeie, Harry!

– Dumnezeule sfinte! zise Harriet speriată.

– M-am gândit la asta toată noaptea... De aceea nu s-a auzit niciodată de Strange că ar fi fost cu o femeie.

Harriet înghiți în sec.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Lucrez în teatru. Dar am fost orbită de felul lui de a fi.

– Știu, zise Harriet și simți un val de simpatie.

– În seara asta avem ultimul spectacol și apoi plecăm înapoi la Londra, zise Nell. Și știi ceva, vorbeam cu domnișoara Linnet seara trecută. Ea a avut rolul principal la Drury Lane anul trecut și are un aranjament foarte drăguț cu un prinț. Cred că un prinț mi s-ar potrivi foarte bine, nu-i așa, Harry?

– Absolut, făcu Harriet ferm. Un prinț te-ar iubi, Nell.

După micul dejun, Jem îi făcu semn cu degetul și sfârșiră în galerie, la lecțiile de scrimă.

Doar că scrima se transformă în altceva. Se duseră să o viziteze pe Eugenia, iar pe drumul de întoarcere Jem o coti dintr-odată într-un dormitor liber.

În seara aceea, la Joc ea câștigă patentul pentru o mașină stranie de calculat care făcea sume. Era foarte frumoasă, dar nu foarte utilă, în mintea lui Harriet. Așa că mai târziu îi permise lui Jem, care credea că o putea îmbunătăți, să o câștige de la ea într-un alt fel de joc pe care-l jucau noaptea.

– Vreau să știu mai exact când ai ghicit că sunt femeie, zise ea cândva după miezul nopții.

– Ești sigură că nu vrei să fie un secret? Aș putea să-ți spun când vei împlini 50 de ani. Ca o surpriză.

Ea pufni.

– Înțeleg că nu, zise Jem. E un pic jenant. Nu am știut de la bun început.

– Evident.

– De fapt, era complet demoralizator felul în care mă tot uitam la tine și... În fine, te doream și tu erai bărbat.

Ea râse.

– O să crezi că sunt un prost.

Ea se întoarse și se uită la el.

– Foarte bine, sunt un prost, gemu el.

– Hai să acceptăm asta și să mergem mai departe, sugeră ea și îi zâmbi.

El începu să o sărute și amândoi uitară de subiectul conversației începute.

– Am fost idiot de lent în a-ți descoperi secretul, zise el ceva mai târziu.

– Hai să acceptăm și asta, spuse Harriet. Dar când ți-ai dat seama prima oară?

– În momentul în care te-am acuzat că l-ai sărutat pe băiatul de la grajduri. Ai fost așa de îngrozită, deși îl sărutaseși.

Harriet pufni.

– Ce bestie degenerată ești! Îmi amintesc că dintr-odată ai devenit foarte vesel.

– Așa eram. Știi că luasem inimaginabilul în calcul?

– În privința mea? râse ea.

– E ceva la tine care e doar... al meu, zise el. Bărbat sau femeie... Nu sunt sigur dacă ar fi contat cu adevărat.

– Mă bucur că sunt femeie. Așadar, ce v-ați spus mai exact tu și Villiers în latină?

El se încruntă.

– Abia dacă îmi amintesc. M-am gândit să te testez. Evident, dacă nu știai latină, erai femeie. Și n-ai știut. Dar apoi Villiers a profitat de ocazie să-mi spună că, dacă îi permit lui Kitty să se apropie dezbrăcată de tine, o să-mi ia capul.

– Îl iubesc pe Villiers, zise Harriet cu satisfacție.

– Acum iubește-mă pe mine, zise Jem și se rostogoli peste ea.

Trecură câteva zile ca perlele dintr-un colier, erotice, lascive, frumos aranjate, splendide.

Harriet înțelegea acum casa lui Strange. Secretul pentru care exista se învârtea în jurul Jocului. Nu era de mirare că Jem venea arareori la parter să își cunoască oaspeții. Jocul era cel care conta și jumătate dintre noii oaspeți erau acolo doar ca să ofere distracție jucătorilor.

Iar acum Harriet știa de ce Grațiile stăteau așa de mult în casa lui Jem, deși Jem însuși nu era interesat

de talentele lor. Şi de ce diferite tinere aveau bijuterii şi zâmbete în privire.

Uneori, jocul continua până la 2 sau 3 dimineaţa. Într-o seară, Lord Sandwich a iniţiat o conversaţie despre cum să adune 300 000 de lire pentru folosul secretarului de la Interne. Villiers sugeră un impozit generalizat. Jem clătină din cap. Harriet sugeră o taxă pe vinuri.

– Şi ce e asta, tinere domn? întrebă Sandwich.

– Vinul e un lux, zise Harriet. Alcoolul este cauza celor mai multe incidente judecate în tribunalele familiale.

– Nu ştiu cine eşti, bombăni Sandwich.

– Va trebui să studiezi ghidul de bune maniere *Debrett's* mai atent, zise Villiers pe un ton foarte tăios. Am foarte puţine rude, Sandwich. Nu pot să-mi permit să ignor vreuna.

– Ai puţine rude pe partea corectă a patului, zise Sandwich.

– Tânărul Cope e unul dintre ei, zise Villiers netulburat. O taxă pe vin e o idee foarte bună.

– Nu-mi place, zise bărbatul care se dovedi a fi lordul păstrător al sigiliului.

Dar conversaţia se învârti în jurul pasiunii lui Sandwich pentru un vin roşu bun şi, în cele din urmă, ideea taxei pe vin fu acceptată. Era o senzaţie ameţitoare. Ea, Harriet, influenţase politica Angliei.

Jem începu să vină la cină în fiecare seară. Şi la prânz de cele mai multe ori. În unele seri stătea lângă ea, alteori stătea în capul mesei şi flirta cu Isidore.

Plăcerea ameţitoare de a fi bărbat – de a putea călări liber, de a se duela şi de a argumenta – îi deveni lui Harriet tot mai dragă. Găsea fiecare conversaţie interesantă.

Într-o seară, discută în contradictoriu cu unul dintre oamenii de ştiinţă despre recenta descoperire a unei planete noi, numită Uranus. Domnul Peddle susţinea că Societatea Regală nu ar fi trebuit să-i ofere lui Herschel, omul care descoperise planeta, medalia Copley.

– Ce a făcut cu adevărat? Omul stă și se uită la stele, asta e tot. Și acum e ales membru al Societății Regale! Pentru nimic. Știți, Sir Giles, cel de acolo – făcu semn în josul mesei spre un profesor cu ochelari –, a identificat genul găinușei purpurii de mlaștină. Ei, asta e un motiv foarte bun de a deveni membru. Omul ăsta doar se uită la stele și observă o stea!

– Dar e nevoie să creăm o hartă a cerului nopții, zise Harriet. Trebuie să înțelegem lumea noastră. Și, după mine, stelele nu sunt diferite de aripile unui fluture.

– Nu sunt de acord, făcu Peddle. Când o să fiți mai în vârstă, veți înțelege cât de diferit e să petreci timp făcând analize științifice exacte și să stai într-o seară cu un pahar de vin alături, așteptând ca o stea să îți atragă atenția.

Jem îi trase un cot.

– A fost refuzat ca membru al Societății, îi murmură el la ureche. Obiceiurile migratoare ale lăcustei nu au fost considerate un subiect adecvat. A lucrat șapte ani la studiul ăsta.

– Strange a fost admis în Societatea Regală datorită experimentelor sale cu picioarele broaștelor, zise Peddle. Nimeni nu poate contesta asta.

Harriet ridică o sprânceană spre Strange.

– Într-adevăr.

– Tot felul de lucruri care au de-a face cu electricitatea, zise Peddle destul de vag. Picioare de broaște și metal. Trebuie să fi citit despre asta.

– A fost cu cinci ani în urmă, zise Jem. Broaștele sunt o chestiune din trecut.

El avea un zâmbet secret în ochi. Era mândru, dar pretindea că nu conta.

Harriet se întoarse spre domnul Peddle și îl întrebă cum cântau cosașii. Mai târziu, întrebă despre picioarele de broască, dar Jem nu mai era interesat de subiect.

– Picioarele de broască zvâcnesc, zise el. Era destul de fascinant, dar am scris tot ce știam. Asta m-a dus spre matematică, așa că mi-am urmat instinctul și nu m-am mai întors la picioarele de broască.

*

Harriet clătină din cap.

– Nu ești mândru că ai fost acceptat în Societatea Regală?

El ridică din umeri.

– Mândru... Sunt mândru de *asta*, zise el și se dădu jos din pat gol-pușcă.

Se dovedi că era cel mai mândru de un pod.

– Cinci arcade, zise Jem. Mai mult de 30 de metri peste râu.

– E superb, zise Harriet, trasându-l cu degetul.

– Nu aș fi putut să-l fac fără fonta lui Darby. Vezi, fiecare e turnat din două bucăți!

Ea aprobă din cap. Începea să înțeleagă cum combinația dintre teribil de puternica minte a lui Jem și inventivitatea lui schimba lumea. Literalmente, schimba lumea.

– Tu de ce ești cel mai mândră? întrebă el mai târziu.

Nu existau poduri cu care să se laude.

– În orașul în care locuiesc, zise ea în schimb, e un judecător bețiv. Așa că uneori, când era acesta nu era în stare, soțul meu prezida tribunalul.

– Asta e legal?

– Întotdeauna s-a făcut așa.

– Aristocrați, zise Jem amuzat. Așadar, cavalerul de la țară venea și salva situația!

Să îi spună? Ar fi trebuit. „Sunt ducesă." Cât de greu era să spună asta cu voce tare? Foarte tare. Cuvintele o speriau. Ea nu reușea să se gândească decât la cuvintele Jemmei – că nimeni nu face dragoste cu o ducesă fără să se gândească la rang. Titlul schimba totul.

– Mi-l imaginez pe Villiers făcând asta, zise Jem, trasând alene un model pe umărul ei cu vârful degetului. Ce s-a întâmplat după ce a murit soțul tău? A preluat rolul următorul cavaler?

– Eu l-am preluat.

El se ridică încet cu gura căscată într-o manieră satisfăcătoare.

Dar apoi o închise.

– Sigur că ai făcut asta. Sigur că da!

Sfârșiră vorbind despre Loveday Billing și despre femei ca ea, femei ale căror vieți puteau fi schimbate printr-o vorbă înțelegătoare și poate 2 lire.

– E uimitor ce poate face o sumă mică de bani, se trezi Harriet spunând.

Ea îi spusese lucruri pe care nu le spusese nimănui, ce părere avea ea despre lume și despre nedreptățile din ea.

Dar lui îi plăceau cel mai mult poveștile despre Sibble, cel mai creativ infractor din Berrow.

– Chinuie orașul, zise Harriet din toată inima. Nimeni nu e în siguranță. E un joc pentru el.

Jem râse iar și iar.

Într-o seară, Jem se ridică de la cină și anunță că bărbații aveau să se retragă la un pahar de Porto. Doamnele plecară spre salon cu o expresie nemulțumită. Bărbații rămaseră în jurul luminii tremurate a lumânărilor ore întregi, discutând despre sclavie, tăieri de impozite, noi tehnici de taxidermie, orice le trecu prin minte. În seara aceea nu se jucă Jocul.

Harriet își puse coatele pe masă. Refuzase trabucul, dar băuse mai mult vin de Porto decât era bine pentru ea. Jem stătea la un capăt al mesei cu ochii veseli, fără să se uite prea mult la ea.

Dar apoi el spuse ceva despre operele de artă dintr-un vechi oraș roman, Pompei. Se părea că fiecare desen conținea un falus.

Ba, chiar mai interesant, deveni clar că cei mai mulți dintre domni studiaseră acele desene în mod special în călătoriile lor prin Europa.

– Obiectul meu favorit este baia păsărilor, zise Jem alene. Cope, tu ai văzut bazinul păsărilor când ai făcut marele tur, nu-i așa?

El se juca cu focul.

– Desigur, zise Harriet cu voce fermă, un pic mai joasă. A fost o inspirație.

Lordul Pensickle chiui și îi aruncă o privire tăioasă.

– L-ai găsit o inspirație, zici? Asta e destul de revelator.

– Trebuie să presupunem că *tu* ți-ai găsit inspirația în altă parte, zise Villiers.

Harriet era încântată de faptul că avea doi apărători: presupusa ei rudă, Villiers, și gazda ei.

– Bordelul, zise Pensickle prompt. Frumoase fresce! Frumoase femei! Nu văd nimic deosebit de interesant la o baie de păsări care urinează apă. Și nimeni nu e dotat cu ceva de dimensiunile alea.

Le aruncă o privire mijită și Villiers zâmbi în barbă.

Jem își părăsi locul unde stătea și se așeză lângă Harriet.

– La urma urmei, zise el șoptit, aici sunt doar bărbați.

Harriet era așa de fericită încât nu se îngrijoră din cauza asta. Jem îi turnă vin și râse la glumele ei. Când toți bărbații ajunseră la versiunea plină de viață numită *Târfa din Westminster*, el o împunse cu cotul până când li se alătură și ea.

Când Lord Oke plecă legănându-se de la masă și urină într-un colț, Harriet chițăi și Jem îi trase un cot ca să tacă.

– Am crezut că e o oală de noapte aici, se văicări Oke.

Jem sună după Povy și scoase pe toată lumea din cameră ca să se poată face curat.

În noaptea aceea stătură întinși în pat, Jem jucându-se cu picături de vin de Burgundia, vechi de patruzeci de ani, ce se prelingeau pe sânii ei, pe care apoi le lingea.

– Nu ai spus nimic despre cererea mea de căsătorie, zise el după ce se îmbăiară și căzură înapoi în pat.

– *Poftim?*

– Ți-am cerut să te măriți cu mine luna trecută, zise el și părul îi căzu peste ochi, așa că ea nu putu să-i vadă. Îți amintești?

– Eu... A fost o glumă. Nu-i așa? întrebă ea și își ținu respirația.

– Cum era soțul tău? întrebă el.

– Îi plăcea să mănânce terci de ovăz dimineața.

– Nu voiam să spun asta.

– Nu făcea dragoste cu mine așa cum faci tu.

– Știu. Spune-mi ceva ce nu știu.

– Iubea șahul. Mai mult decât orice altceva, iubea șahul.

Jem rămase tăcut, dar ea îl cunoștea de-acum și știa că mintea îi zburase direct la gândul că Benjamin nu o iubise la fel de mult ca pe joc.

– Îi plăcea să se joace de-a judecătorul?

– Nu. Ea ezită. De fapt, am început să particip la ședințele curții comitatului dinainte să moară. El era foarte ocupat.

Era o minciună, dar era o minciună de soție.

Petrecură restul nopții vorbind despre focurile din ultima zi de Guy Fawkes, când arsese lăptăria lui Peter Nicoll și despre cât de greu era să dai vina pe o mulțime de bărbați beți. Ea îi spuse despre furtul a șase portocale și apoi vorbiră din nou despre Loveday Billing și cei cinci soți ai ei.

– Cinci! exclamă Jem. Loveday e o femeie plină de energie.

– Ei o tot părăseau, zise Harriet. Cred că ea voia doar unul, dar nu putea ține unul în casă, pentru a nu pleca.

– Nu aș fi putut să nu mă gândesc la celelalte soții ale mele, zise Jem. Pentru mine nu ar fi funcționat.

– Pentru Loveday, odată ce soțul ei a ajuns la închisoare sau în Italia, el nu mai era.

Jem avea din nou părul peste ochi.

– Pentru mine n-a fost așa când a murit Sally. Ea a mai fost prezentă multă vreme. La micul dejun sau în grădină. Tot aveam impresia că voi da peste ea după colț.

– Pare foarte dureros.

Ea îi dădu părul la o parte.

– Nu a fost la fel și pentru tine?

– Nu.

– Deci, după ce soțul tău n-a mai fost, tu nu ai mai avut niciodată impresia că îl vezi în pragul ușii, nu ai uitat că nu mai era, nu ți-ai amintit că voiai să îi spui ceva?

Cum putea să îi spună cum era când cineva se sinucidea?

Era singurul fapt cu care trăise, în fiecare zi, timp de luni întregi, un an întreg. Ea nu avea să uite cauza morții suficient de mult timp ca să creadă că îl vedea pe Benjamin în grădină.

Durerea ei era în oase, în picioare.

– S-a sinucis. Ea se forță să spună asta pentru că nu mai putea să tacă. S-ar putea să vrei să te răzgândești în privința cererii tale de căsătorie. Destul de multă lume e de părere că Benjamin era profund nefericit din pricina... din pricina mea.

El o luă brusc în brațe și o ținu la pieptul lui fără vreun cuvânt. Acel cuvânt vechi, anglo-saxon, genul de înjurătură violentă, nu îi ieși deloc pe gură.

Zidul de apărare pe care îl construise în jurul ei ca să îl țină la distanță se fisură un pic. Și poate că apăruse o fisură mică și în zidul de dedesubt, în cel pe care-l ridicase între lume și ea după ce Benjamin se împușcase.

– Iubita mea, zise Jem răgușit.

O sărută pe păr și o strânse așa de tare că o durea pieptul.

Ea își înăbuși un suspin pentru că nu voia să plângă, nu acum. Voia să audă ce spunea el.

El nu prea vorbea. Îi tot spunea cât de dulce era ea și cât de idiot fusese soțul ei. Cât despre oamenii care puteau sugera că sinuciderea avea de-a face cu ea, ei bine, erau și ei niște idioți. Ba mai rău.

– Nu a fost asta, zise ea. Asta n-a contat prea mult. A fost faptul că nu m-a iubit destul ca să rămână aici.

– A fost un prost, zise Jem aspru. Știi asta, nu? Nu pot să nu vorbesc de rău morții în cazul ăsta.

Ea aprobă din cap.

– Benjamin nu era prost. Era doar așa de nefericit încât a uitat de mine. În mintea lui nu era loc pentru mine.

– În mintea mea ești doar tu, zise Jem.

Apoi începu să îi dovedească într-o manieră complet satisfăcătoare.

capitolul 30

O căsătorie neașteptată

19 februarie 1784

Harriet păși în salon nepregătită să o vadă pe Isidore sclipind ca o pasăre a paradisului. Sau o prințesă. Chiar clipi o clipă, privind-o cum se agăța de Jem de parcă era un copac în care se decisese să-și facă cuib, ceea ce era la fel de straniu și de neașteptat.

Purta o rochie care i se potrivea ca o a doua piele. Era făcută dintr-un material argintiu, care sclipea la fiecare mișcare. În talie se legăna în falduri unduitoare, transparente, trase în spate ca să dezvăluie o mătase de un albastru profund. Era o rochie pentru Maria Antoaneta. Era o rochie pentru o prințesă.

Chiar mai mult, când se apropie, Harriet își dădu seama că partea de sus și fustele erau îmbinate printr-o cusătură de mici pietre sclipitoare. Diamante. Isidore avea diamante și în păr.

Avu nevoie de câteva minute ca să ajungă lângă ea; domnii se strânseseră în jurul ei la fel ca somonii care înotau în amonte, iar Jem era ca o stâncă la mijloc. Îi întâlni privirea pe deasupra capului lui Isidore și schiță niște cuvinte, dar ea nu reuși să înțeleagă.

– Dragă domnule Cope! strigă Isidore plină de pasiune.

Ochii îi sclipeau de plăcere, dar în ochii lui Harriet ei păreau sălbatici.

Ea făcu o plecăciune.

– Excelență.

– Uită-te la această amuzantă misivă pe care am primit-o astăzi, zise Isidore și depuse ceva în mâna lui Harriet în timp ce se întorcea să îl salute pe Lord Castlereigh.

Harriet desfăcu o bucată șifonată de pergament.

„Am descoperit că am o proprietate lipsă", scria pe bilet. Harriet se încruntă. Cuvintele erau scrise de o mână puternică, grăbită, de parcă cel care le scrisese nu ținea foarte mult la caligrafie. Aproape că rată ultimul cuvânt: „Diseară". Și mai era un „C." scrijelit într-un colț.

Harriet scoase o exclamație de uimire. Ducele. Cosway al lui Isidore. Planul lui Isidore funcționase. El era acolo, nu doar în Anglia, ci *acolo*.

Ea vru să se întoarcă lângă Isidore, împungând unul dintre jongleri zdravăn în coaste.

– Domnule Cope, zise Isidore din nou.

Ea era absolut superbă – și albă ca un nufăr.

Harriet o luă de braț și o trase departe de Jem, care păru destul de ușurat. În mod firesc, toți bărbați se întoarseră să o urmeze, de parcă Isidore ar fi fost un fel de iepure, iar ei, vulpi.

Isidore zâmbi – acel zâmbet erotic, generos pe care îl avea, care promitea bărbaților totul și nu le oferea nimic. Harriet putea să-l vadă pe bărbatul care era cel mai aproape de ea cum tremura un pic.

– Dragul domn Cope mă va însoți la...

– Ne vom întoarce, domnilor, zise Harriet și o trase de acolo.

– Nu sunt pregătită! strigă Isidore în momentul în care se eliberară din mulțime. M-am răzgândit, Harriet! Nu vreau...

– L-ai adus tocmai de pe malul Nilului, zise Harriet. Sigur că îl vrei!

– Nu sunt pregătită! zise Isidore sălbatic. În patul meu, Harriet! Nu sunt pregătită pentru asta. Cu un străin. *Diseară!* Într-adevăr, era destul de înspăimântător, dacă era să vorbească deschis. Isidore se opri. E mai rău pentru că vă văd pe voi doi și...

Harriet o ciupi.

– Taci!

– Știi ce vreau să spun...

Harriet știa. Când fusese măritată, dacă ar fi știut câtă plăcere, bucurie puteau simți un bărbat și o femeie împreună, comparația cu propria viață i-ar fi frânt probabil inima.

– Isidore... zise ea în timp ce treceau de ușă spre holul de la intrare. Trebuie...

Dar cuvintele i se opriră în gât.

Când intrase în salon, cu doar două minute mai devreme, holul mare de la Fonthill era populat doar cu un grup de servitori apatici. Dar acum ușa de la intrare era deschisă, aducând înăuntru un mic vârtej de zăpadă și întuneric.

Ea auzi vocea măsurată a lui Povy.

– Într-adevăr, Excelență, este o iarnă neobișnuit de rece.

Și apoi un râs profund.

– Nu sunt obișnuit. Tremur ca un miel tuns, vă asigur.

Isidore înțepeni și scoase un mic sunet de spaimă. Bărbatul intrase, dar era cu spatele la ele. Era uriaș, învelit într-o mantie groasă și cu o căciulă enormă de blană.

– Trebuie să mă duc sus, șopti Isidore.

– Prea târziu, zise Harriet, oprind-o. O să te vadă pe scări.

– Nu pot...

Harriet afișă expresia încruntată pe care o folosea în fața infractorilor din sala ei de judecată.

– Ba da, poți!

Parcă se întâmpla totul cu încetinitorul. Mantia grea dispăru, la fel căciula. Harriet abia avu timp să vadă o cascadă de păr negru tăciune, fără pudră și nici măcar legat la spate înainte ca el să se întoarcă.

Primul ei gând fu că nu putea fi englez. Nu mai văzuse un englez cu pielea de o astfel de culoare – un mahon superb. Purta o jachetă pe care Villiers ar fi invidiat-o, de un albastru-deschis, dar nu era încheiată în față așa cum se cuvenea. Ea îi putea vedea pielea maronie pe jos pe gât. Unde îi era lavaliera? Nu purta nici vestă. Manșete lungi, albe îi cădeau pe mâini, dar nu erau prinse cu butoni la încheieturi și le avea deschise. Era doar pe jumătate îmbrăcat.

Se lăsă un moment de liniște completă în hol. Ducele se uita doar la Isidore.

Tocmai când Harriet se gândea să spună ceva – un fel de prezentare –, el făcu o plecăciune extraordinar de adâncă.

Cu ochii fixați pe chipul lui, Isidore se afundă într-o reverență foarte joasă. Fără să spună vreun cuvânt, ea întinse mâna.

– Ducesa mea, presupun, zise el și îi duse mâna la buze.

Vocea îi era întunecată și străină, ca a unui bărbat obișnuit să vorbească limbi străine.

Harriet se simțea de parcă s-ar fi uitat la o piesă. Cum știa Cosway că se afla în fața soției sale? Și nu voia să se retragă în camera lui înainte să o salute?

Fața nu îi era proaspăt bărbierită. Domnii – ducii! – nu umblau niciodată nebărbieriți, din câte știa ea. Pentru asta existau valeți: să se asigure că ducii își puneau butonii, purtau veste și își încheiau jachetele.

Nici un valet nu putea îmblânzi sălbăticia feței lui Cosway.

– Aș vrea să vă prezint un prieten foarte drag, domnul Cope, zise Isidore.

Harriet făcu o plecăciune, dar, în clipa în care se îndreptă, ea văzu că el știa foarte bine ce era. Instantaneu. Ochii lui dansau plini de amuzament.

– Domnule Cope, zise el ușor. Dacă știam că prietenii soției mele sunt de... acest calibru, nu m-aș fi grăbit să traversez Anglia ca să o salvez.

– Nu am nevoie să fiu salvată, zise Isidore rece, de parcă nu ar fi plănuit exact asta.

– Nu mă îndoiesc, zise el. Din nefericire, mama are o dispoziție agitată. Cred că ar fi înotat în Nil și s-ar fi luptat cu crocodilii ca să mă aducă acasă.

– Excelența Voastră dorește să se împrospăteze înainte să se alăture celorlalți oaspeți? întrebă Povy.

Harriet uitase că el era acolo.

Ducele clătină din cap.

– Eu și ducesa vom pleca de dimineață și tânjesc să văd ce plăceri decadente oferă Fonthill. Tocmai m-am întors de la nunta extraordinară a prințesei Ayabdar și totuși, din descrierile mamei mele cu privire la Fonthill, mă aștept să fiu șocat până în străfunduri de scenele bahice ale lui Lord Strange. Mărturisesc că sunt nerăbdător.

– Mă tem că Excelența Voastră va fi foarte dezamăgită, zise Isidore. La fel voi fi și eu dacă voi fi obligată să plec de dimineață. Eu intenționez să plec peste câteva zile.

El îi luă din nou mâna și o duse la buze zâmbind. Harriet aproape că făcu un pas în spate.

– Ah, dar, draga mea, zise el cu voce prea joasă ca să fie auzit de Povy și de valet, sunt foarte nerăbdător să avem propria nuntă.

– Suntem căsătoriți, zise Isidore tăios. Chiar dacă ai ignorat asta ani întregi, te asigur că e adevărat.

El clătină din cap.

– Am semnat niște hârtii, sau cel puțin eu am făcut-o. Nu sunt sigur că tu erai suficient de mare ca să știi să citești. După cum spuneam, am venit de la o nuntă așa

cum se cuvine. A durat patru zile sau poate chiar mai mult. A fost greu să ţinem şirul zilelor de plăcere.

– Într-adevăr, zise Isidore. Ce noroc pe tine!

– Mi-am petrecut timpul gândindu-mă la tine, îi spuse el. Aşa cum i se cuvine unei prinţese – în cazul acesta unei ducese care a aşteptat prea mult ca ducele ei să o trezească la viaţă cu un sărut. Cu siguranţă te simţi de parcă ai fi dormit o sută de ani.

Isidore rămase tăcută.

Harriet abia respira, atât era de fascinată de sexualitatea încărcată electric care scăpăra între ei.

– Nu am considerat niciodată că am nevoie de un prinţ, zise Isidore în cele din urmă.

– Va trebui... să te conving că ai nevoie, zise ducele şi zâmbi.

Nu era deloc de o frumuseţe clasică, în genul englezesc. Avea un nas mare, părul negru, bogat şi pielea maroniu-aurie. Dar Harriet îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată.

– O căsătorie, zise ducele. Genul de căsătorie care se celebrează în Gondar, de unde tocmai m-am întors. Mama pregăteşte domeniul şi invitaţiile vor fi trimise în toată Anglia. Va trebui să îi trimitem, desigur, o invitaţie specială domnului Cope. Din cine ştie ce motiv, cred că mama nu îi ştie numele.

Ochii lui alunecară spre ea, iar Harriet îşi dădu seama dintr-odată că stătea pur şi simplu acolo ca o proastă.

– Aş fi onorat, zise ea slab.

– Mă veţi ierta că nu vă întind braţul? Având în vedere circumstanţele?

Diavolul râdea în ochii lui.

Harriet rămase în urmă şi făcu o plecăciune, iar Cosway o conduse pe Isidore în salon. Urmă un moment de tăcere de moarte, apoi sporovăiala celor din salon răzbi până în hol.

capitolul 31

În care reputația lui Lord Strange capătă o turnură ciudată

20 februarie 1784

Noaptea următoare începu din nou – o masă plină de profesori de la Oxford pe jumătate beți împreună cu niște actori stranii și foarte inteligenți, Lord Pensickle și domnul Nashe.

Villiers veni la cină și rămase pentru vinul de Porto. Toată lumea vorbea doar de întoarcerea ducelui de Cosway și de felul în care își luase ducesa la Londra după numai o seară la Fonthill.

– Mi-am dat deodată seama de ceva, zise Harriet către Jem.

El era întins în fotoliu lângă ea. Acum aveau o rutină. De îndată ce plecau doamnele, el se muta mai jos la masă și se așeza lângă ea fără vreun cuvânt. Îi permitea să facă lucruri deochiate cu mâinile.

Se simțeau fericiți stând așa împreună. Nu spuneau asta niciodată, dar tăcerea nu făcea să fie mai puțin adevărat.

– Ce anume? întrebă el alene.

Se uita la domnul Nashe, care juca șah cu Lord Pensickle. Pensickle nu prea ținea la băutură și tot lua piesele greșite și le alerga pe tablă.

– Singurele persoane deșănțate din casa ta sunt femeile.

– Oh, n-aș spune asta! zise Jem. Uită-te la Villiers, bunăoară.

– Nu, vorbesc serios, zise Harriet și se uită prin cameră.

Erau poate douăzeci de bărbați în jurul mesei. Pe două locuri mai încolo, doi dintre profesorii de la Oxford sporovăiau despre recenta vizită la colecția ducesei de Portland de la Bulstrode Park. Sir Joseph Banks,

președintele Societății Regale, vorbea despre ceva care se chema Florilegiul lui Banks și nevoia de a strânge fonduri pentru proiect. Ascultătorii lui nu păreau convinși. Nashe și Pensickle jucau șah.

Adunate morocănoase în salon – doamnele se exprimaseră clar că nu le plăcea noul obicei de a-și petrece serile separat – erau Nell, Grațiile, Sophia Grafton și restul.

– Casa ta are reputația asta din pricina femeilor pe care le inviți.

– Asta e adevărat pentru orice casă, zise Jem cu o sclipire de supărare în ochi. Este una dintre marile nedreptăți ale vieții. Domnul Avery, bunăoară, o susține pe doamna McMahon în stil regal. Ea este fără îndoială în salon chiar acum și se laudă cu micile cutiuțe de argint pe care le-a adus cu ea. Dar e reputația lui mai proastă? Nu.

– Este grotesc de nedrept.

– Lumea e nedreaptă. Reputația e efemeră și nedreaptă. De ce ar fi faimoasă ducesa de Beaumont pentru aventurile ei și totuși doamna McMahon este o paria?

– Jemma s-a căsătorit înainte să aibă aventuri, sări Harriet în apărarea prietenei sale din copilărie. Și nu a avut aventuri până ce nu și-a descoperit soțul pe birou cu amanta.

– Un moment amar, bănuiesc, zise Jem.

– Foarte, răspunse Harriet. Ai avut și tu amantă când erai însurat cu Sally?

– Nu. Sally era de ajuns ca să mă țină ocupat.

Harriet își luă un moment pentru o înțepătură de neplăcere față de Sally cea înaltă, subțire și ocupată.

– Despre ce vorbiți voi doi? întrebă Lord Pensickle ridicându-și capul de pe tabla de șah.

– Șah mat, zise adversarul său.

Pensickle pufni a dezaprobare și se desprinse de tabla de șah.

– De fiecare dată când mă uit în lungul mesei, voi aveți capetele apropriate.

Harriet îi oferi o privire rece.

– De fapt, vorbeam despre amante.

– Nu-mi spune că tu ai una! zise Pensickle râzând zgomotos. Nu aș fi zis că instrumentul tău e destul de în vârstă ca să funcționeze.

Harriet se încordă. Dar, înainte să poată răspundă, Villiers interveni:

– Acum râde ciob de oală spartă, Pensickle. Judecând după lamentările așa de generos răspândite de fosta ta amantă, ai și tu... oarecare dificultăți. Totul se datorează vârstei, fără îndoială!

– Trebuie să admit, zise Jem, că am găsit poezia publicată în *Gentleman's Magazine* foarte amuzantă. Deși, fără îndoială, nu avea nimic de-a face cu tine, Pensickle. Trebuie să admit că glumele despre penița care nu aruncă cerneală erau destul de amuzante.

Pensickle își miji ochii.

– Penița meu are destulă cerneală, se răsti el. Și eu măcar o înmoi în călimara care trebuie, dacă nu te superi pentru formulare, Strange.

Preț de o clipă, Harriet crezu că Strange avea să sară peste masă. Dar corpul lui mare deveni dintr-odată foarte calm și apoi el rânji.

– Eu și Villiers îl învățăm pe Harry responsabilitățile bărbatului adult, îi dăm inclusiv lecții cu privire la tratarea corectă a sexului frumos. Poate că apoi te vom aborda pe tine, dar mă îndoiesc că lucrurile ar merge la fel de bine. La urma urmei, Harry s-a găsit în favorurile uneia dintre Grații.

Asta era foarte adevărat. Kitty fusese așa de întristată de îngrozitorul accident pe care-l pățise dragul ei domn Cope, încât o căuta pe Harriet cu fiecare ocazie, agățându-se de brațul ei și zâmbindu-i trist.

– Nu le pun la îndoială înclinațiile lui Harry, zise Pensickle și se ridică de la masă. Cred că voi pleca

de dimineață, Strange. Nu mă deranjează o casă puțin cindată, dar toți avem niște limite.

– Desigur, îi zâmbi Jem. De ce nu îl rogi pe majordomul meu să te ajute acum? Nu are rost să aștepți până dimineață. Gândește-te! Ai putea fi ademenit într-un alt joc de șah pe care să-l pierzi sau mai rău – una dintre tinerele fete din cealaltă cameră ar putea să solicite să îți folosească penița.

Pensickle răsturnă un scaun în drum spre ușă.

Harriet se simți ușor îngrețoșată. La masă se lăsase răceeala, desigur, dar acum sporovăiala fusese reluată, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Simțea apropierea piciorului lui Jem, deși el se întorsese și vorbea cu bărbatul din dreapta lui.

Ea se întoarse spre stânga. Frederick Sanders îi oferi un zâmbet vag și nesigur și își feri ochii de ai ei. Era un bărbat între două vârste cu o față roșie, bonomă și proprietarul mai multor mine de cărbune, venit să îl roage pe Jem să investească în cărbuni.

De fapt, Harriet îl convinsese pe Jem să nu investească, bazându-se pe faptul că minele erau periculoase pentru mineri, dar Sanders nu știa asta. Până acum fusese cât se poate de prietenos cu ea.

Apoi Villiers se aplecă peste masă.

– Vrei să ieșim la o plimbare, Harry?

Ea se ridică recunoscătoare de la masă. Și plecă fără să-și ia la revedere de la Jem, deși nu prea știa ce bârfe putea naște asta.

– Trebuie să încep să umblu, altminteri valetul meu mă ceartă, zise Villiers cu un mic oftat.

– Arăți mult mai bine decât acum câteva săptămâni, zise Harriet.

Toți servitorii stăteau pe coridor. Cât auziseră oare din furia lui Pensickle? Avea să îi spună ceva valetului său?

– Mă însănătoșesc, zise Villiers.

Povy îl înfășură pe duce într-o mantie enormă, iar Harriet se îmbrăcă în mantia ei.

Pășiră afară în noaptea rece. În aer plutea doar un pic de zăpadă ca o pudră subțire. Se așeza pe pălăriile lor, nepărând să cadă prea multă, pentru ca apoi să apară deodată rece pe buzele și nasurile lor.

Ferestrele de la Fonthill revărsau o lumină cețoasă, portocalie pe zăpadă. Pășiră în tăcere spre porțile mari, apoi Villiers se opri, sprijinindu-se de unul dintre stâlpi.

– La naiba, sunt umbra unui bărbat, zise el cu o urmă de scuză în glas.

– La fel sunt și eu, zise Harriet. I-am distrus pentru totdeauna reputația, Villiers?

– Trebuie să fii idiot să nu-ți dea seama că voi doi vă culcați împreună.

– Nu văd de ce! strigă Harriet frustrată. El arareori îmi șoptește ceva sau mă atinge.

– E vorba de ce e în ochii voștri când vă uitați unul la altul, zise Villiers. Dar aici, la Fonthill, e o adunătură stranie. Cele mai multe femei sunt aici pentru casa și masa gratuite și nu o să lase un lucru neimportant precum alegerea unui partener de pat să stea în calea unei șampanii gratis.

– Chiar crezi asta?

– Nu prea sunt cunoștințe de-ale lui Strange, zise Villiers. Uneori, el nici nu știe numele femeilor. N-am idee de ce își deschide casa pentru fiecare fustă ușoară care ajunge aici, dar o face.

– Niciodată pentru adevăratele femei ale nopții, obiectă Harriet.

– Presupun că are niște standarde, zise Villiers sec. Cele mai multe se descurcă singure în viață – ca actrițe sau ca artiste independente, dacă aș putea folosi termenul.

– Asta le face mult mai interesante decât multe doamne, zise Harriet.

– Exact, confirmă Villiers. Dacă vorbim de bărbați, atunci da, unii dintre ei sunt prieteni. Mai e Jocul,

desigur, dar cred că bărbaților le place casa asta mai ales pentru conversația inteligentă în combinație cu femeile ușoare și vesele.

- De asta ești aici?

– Nu sunt încă în poziția de a mă bucura de compania feminină, răspunse el, în continuare sprijinit de stâlp.

Harriet își dădu capul pe spate și se uită la stele. Undeva acolo sus era o planetă nouă, doar că nu era nouă cu adevărat. Doar nouă pentru ei. Stelele păreau reci și foarte-foarte departe.

– Ar trebui să plec? întrebă ea.

Și își ținu răsuflarea, pentru că nu voia să plece. Ea voia – cu mare lăcomie – și mai multe zile ca astea, pline de exerciții viguroase, discuții viguroase, partide viguroase de amor.

– O să descopere curând că ești femeie, zise Villiers. Iar dacă descoperă că ești ducesă, Harriet, atunci chiar că paiele au ajuns pe foc. Ar fi dezastruos – nu pentru Strange, ci pentru tine.

– Dar e o glumă, zise Harriet slab.

– Așa am văzut-o și eu. Dacă n-ar fi fost nimic altceva decât o scurtă mascaradă, am fi putut scăpa ușor. Dar am crezut că vorbim de câteva zile. Acum e doar o chestiune de timp. Felul în care Strange se uită la tine...

– La naiba! răbufni Harriet.

– Nu i-ai spus cine ești cu adevărat, așa-i?

Harriet clătină din cap.

– Nu o să accepte prea ușor asta. Și, Harriet, cu cât mai mult timp îți ascunzi rangul, cu atât mai mult va simți dezvăluirea ta ca pe o trădare.

– Am încercat să-i spun, zise Harriet aproape de lacrimi. N-am putut... O să plec.

- După ce îi spui adevărul, desigur. Merită măcar asta.

Villiers zâmbi vag.

– Ce norocoasă ești!

– Să fiu așa de aproape de o pierdere completă a reputației? întrebă ea uluită.

– Aș plăti pentru un asemenea amor. Mi-aș da și ultimele rămășițe din reputație pentru asta. Mai ia-ți o ultimă zi ca să savurezi totul. Pleacă apoi poimâine!

El porni înapoi spre casă, protejându-și în mers partea dreaptă și înaintând încet.

Dar Harriet rămase în urmă, uitându-se la spatele lui Villiers printr-un văl înghețat de zăpadă. Nu putea să alunge speranța din piept.

Cu siguranță, Jem nu putea să o vadă plecând. Erau despărțiți în timpul zilei, desigur. Ea citea în camera ei sau se juca deseori cu Eugenia.

Dar când se întâlneau o făceau cu atâta bucurie, cu o asemenea curiozitate intelectuală, cu o asemenea plăcere fizică! Cu siguranță nu avea să stea și să o privească plecând.

Ideea de a-și lua rămas-bun era la fel de amară ca stelele foarte îndepărtate.

El avea să îi spună că nu conta cine era. Că avea s-o urmeze. Eugenia și el aveau s-o urmeze. Aveau să își ia la revedere de la oaspeți și să vină la domeniul ei.

Cu siguranță avea să o facă.

capitolul 32

Dublează plăcerea!

21 februarie 1784

A doua zi, zăpada dispăruse și ziua era limpede și rece.

– Călărim? întrebă Jem, uitându-se la ea când intră în salonul de mic dejun.

Ea îi răspunse cu o mică aprobare din cap, apoi se întoarse să o salute pe Kitty. Aceasta o trase într-o parte a salonului.

– Am auzit totul despre ce s-a întâmplat! șopti ea cu voce încântată. Știu că te simți îngrozitor, dar nu o face. Le-am spus tuturor că nu ești fetiță.

– Oh, bine, zise Harriet.

– Știi ce e o fetiță, nu-i așa? întrebă Kitty.

– Da, desigur.

– Asta crede prostul ăla de Pensickle. De parcă el ar fi în măsură să vorbească! Știm toate despre el. În fine, le-am spus... începu ea și se aplecă pentru a șopti la urechea lui Harriet.

– Serios? exclamă Harriet. Tu...

– Nu doar asta, dar ne-ai făcut și pe mine, și pe Roslyn fericire. Roslyn crede că ești absolut adorabil și e foarte trist ce ți s-a întâmplat. Ea le spune tuturor că a fost cu tine. Roslyn e muza poeziei lirice și știi că poate spune o poveste animată, chicoti Kitty.

– În aceeași noapte?

– Împreună, noaptea trecută! Ai fost doar al meu, dar noaptea trecută ai fost așa de îngrozit de acele minciuni, încât te-ai întrecut pe tine!

– Dumnezeule sfinte! zise Harriet destul de slab.

Kitty o sărută pe obraz.

– Sunt prietena ta, Harry, pentru totdeauna. Să nu uiți asta! zise ea și se duse înapoi la locul ei.

Jem se ridică să plece, dar se opri o secundă. Amintirea a ceea ce se petrecuse între ei în miez de noapte sclipi între ei și Harriet simți că se îmbujorează. În întuneric, își dăruiseră unul altuia plăcere până ce rămăseseră cu răsuflarea tăiată, implorând, acceptând cu rândul tortura dulce...

– Din ce am auzit, se pare că ar trebui să iau lecții de bărbăție de la tine, zise Jem cu voce suficient de tare ca să se audă în toată încăperea.

Dinspre Kitty izbucniră chicoteli înăbușite.

Harry rânji.

– Există momente când tinerețea e în avantaj, zise ea. Pot să-ți ofer niște sfaturi.

– Au! făcu Jem și toată lumea începu să râdă.

„Va dura toată noaptea", se gândi Harriet și se așeză cu genunchii moi. Toți bărbații rânjeau spre ea. Nici unul nu-și ferea privirea, nimeni nu se simțea prost. Ba, mai mult, se simțeau invidioși. Ea se îndreptă de spate și acceptă de la un servitor o bucată de vită în sânge.

Micul dejun trecu într-o clipă. Kitty chicotea de fiecare dată când se uita la Harriet și la fel făcea Roslyn, care îi tot făcea discret semn cu mâna.

Sanders veni și se așeză lângă Harriet.

– Am auzit de povestea de noaptea trecută, zise el sub pretextul conversației. Toți ar fi trebuit să știm că Pensickle e un idiot. Toată lumea știe cât de capabil e omul în privința asta. Gelos, fără îndoială.

Harriet murmură ceva.

– Am avut un frate care avea un prieten cu orientarea asta, îi mărturisi Sanders.

Harriet își dorea să nu o fi făcut. Dar Sanders terminase cu subiectul ăsta și trecuse la altul.

– Când eram mai tânăr, mi-ar fi plăcut să am aventurile în care ai fost tu angajat noaptea trecută. Se uită la Kitty într-un mod semnificativ. M-am căsătorit prea tânăr, asta s-a întâmplat.

O bătu pe Harriet pe spate așa de brusc încât aceasta se înecă mestecând o bucată de vită.

– Faci treaba cum trebuie, Cope. Împrăștie-ți sămânța, împrăștie-o bine, îți zic.

– Mulțumesc, domnule, zise Harriet.

Fu o ușurare să scape. Până ce reuși să scape de toate semnele și bătăile pe umăr de la bărbați, de chicotelile și invitațiile voalate de la femei, era așa de obosită că ar fi vrut să se ducă înapoi în pat.

În schimb, își puse pantalonii de călărie și se îndreptă spre grajduri. Dimineața fusese senină, dar acum părea să se înnoreze din nou și ziua dădea semne de ninsoare.

– Astăzi chiar lucrăm, zise Jem când intră ea.

Nick o aștepta cu calul pregătit.

– O să verificăm grajdurile din nord și ne asigurăm că e totul bine izolat și avem de toate. Șeful de la grajduri crede că ar trebui să mai cumpărăm grâne ca să trecem iarna.

Harriet se avântă în șa cu un mic pufnit. Era o călăreață mult mai bună acum și nu credea că durerea ușoară dintre coapse putea fi atribuită doar călăritului după moda bărbătească.

Cel puțin nu călăritului de cai.

Gândul o făcu să zâmbească și se uită în sus doar ca să descopere că Jem avea privirea ațintită asupra ei. El își întoarse calul și ieși din grajd. Îl urmă, scâncind când aerul rece o lovi în față.

O așteptă și se aplecă spre ea, capturându-i gura într-un sărut apăsat.

– Să nu mai zâmbești niciodată așa când e altcineva în încăpere.

Inima lui Harriet cânta. El nu avea să-i dea drumul niciodată.

– Jem... zise ea, dar el dispăruse.

Cu un scurt îndemn, ea își lăsă iapa să gonească după el. De-acum era o călăreață bună, în stare să alterneze galopul, deși bunul-simț înnăscut o făcea să-și încetinească bidiviul. Jem pur și simplu se agăță de laturile calului său și porni mai iute.

În aer era miros de zăpadă și gustul acesteia se simțea în vânt.

Harriet începuse să obosească, dar deodată un hambar mare apăru în raza lor vizuală, în dreapta. Jem încetini pe dată calul și își croi drum prin câmpul înghețat. Apoi sări de pe cal și îl conduse înăuntru printr-o ușă mică, nu prin ușa mare pe care intrau cărușele cu fân.

– Haide, Harry! strigă el peste umăr.

Harriet descălecă destul de îndurerată. Gimnastica suplimentară din miez de noapte – deși era minunat de distractivă – se făcea simțită.

Își conduse calul la căldură, departe de vântul de afară. Stive de fân auriu se înălțau în turnuri deasupra capetelor lor, spre podul din lemn aflat foarte sus.

– Ăsta e cel mai mare hambar pe care l-am văzut vreodată, zise Harriet cu gura căscată.

– Hambarul de provizii al soțului tău nu e așa de mare? întrebă Jem.

Din glasul lui răzbătea doar o umbră de satisfacție care o făcu să zâmbească. Ei nu părea să îi placă Sally, iar lui Jem nu-i plăcea Benjamin. Deși ea nu îi spusese lui Jem prea multe despre Benjamin. Nu că ar fi contat, nu cu emoția puternică, adevărată care se simțea între ei doi.

Ea avea să îi spună la momentul potrivit. Jem legă caii, apoi o luă de mână și își croiră drum printre baloturile de paie.

– Trebuie să verific stocurile de grâne, zise el.

– Unde sunt?

– Aici, sus în pod. Avem o problemă îngrozitoare cu șoarecii.

– Poate șobolani. Ai avut mare noroc cu mușcătura Eugeniei, zise Harriet cu un fior. Ieri după-amiază abia dacă se mai zăreau urmele de mușcătură.

– Oierul își aduce șoricarii în hambar o dată pe săptămână, zise Jem. Ironic, nu-i așa? Am mare grijă de hambarul meu, dar îmi las copilul să fie mușcat.

Degetele lui Harriet se strânseră calde în jurul mâinii lui.

– A fost un accident.

– Pare să fie bine. Ți-a arătat ce s-a întâmplat cu castelul?

Harriet râse.

– Doar Eugenia putea transforma un dezastru într-un triumf.

Un servitor neîndemânatic scăpase un buștean pe una din laturile castelului de carton, strivindu-l. Așa

că Eugenia declarase prompt castelul ca fiind o ruină și spusese că șobolanii câștigaseră.

– Noaptea trecută era foarte ocupată să decupeze pui de șobolani.

– I-am văzut, zise Jem. Arătau ca niște mici budinci cu coadă, dar nu i-am spus asta. Uite și grânele!

El deschise un chepeng și se uitară în jos într-un grânar imens.

– O să-i spun să mai cumpere un obroc sau două, decise Jem.

Harriet băgă mâna înăuntru și lăsă semințele netede să îi curgă printre degete.

– Miroase așa de bine!

– Nu la fel de bine ca tine.

El se uită la ea din nou cu acel dor în privire.

– Crezi că asta va dispărea vreodată? întrebă ea, auzind foamea din propriul glas.

– Mă îndoiesc. Dar de ce să ne facem griji? Ne distrăm așa de bine în clipa asta!

El îi scoase mantia grea și își trecu mâna pe sub cămașa ei, doar ca să fie frustrat de pieptul ei legat cu bandaje. Așa că mâna începu să i se plimbe în jos.

La început stătură acolo, sprijiniți de balustradă, sărutându-se până ce ajunseră să gâfâie amândoi, până când inima lui Jem bubuia sub mâna lui Harriet.

– Dacă ne-ar putea vedea acum, zise el cu amuzament în glas. Mă tem că nici un fel de minciună spusă de Kitty nu ar mai ajuta.

Dar Harriet nu era interesată să își imagineze cum arătau împreună. Își împleti degetele cu ale lui și îl trase.

– Hai să ne întindem, zise ea.

– O hârjoneală în paie ca oierii... Nu pot.

– De ce nu?

– Paiele îmi dau urticarie, mă mănâncă pielea zile întregi, zise el cu ochii ațintiți asupra ei. Dar cred că reușim și în picioare, nu crezi, Harriet?

Mâna lui îi dezmierda încet șoldul.

– Da, șopti ea, cred că da.

Două secunde mai târziu, el îngenunche în fața ei, ea se agăță de balustradă cu toată disperarea, iar el...

El își trase capul înapoi.

– Știi, Harriet, zise el gânditor. Uneori am senzația că ți-ar plăcea să țipi. Pot să-ți amintesc că nu e nimeni pe kilometri întregi în jurul hambarului?

Harriet înghiți în sec, dar apoi îl trase din nou spre ea și limba aceea răutăcioasă îi transformă genunchii în lichid.

În cele din urmă, ea nu țipă cu adevărat. Era mai mult ca...

– Ei, ăsta a fost un strigăt, îl auzi pe Jem spunând. Știam că poți.

Dar acum era rândul ei, așa că se lăsă în genunchi înaintea lui și îi dovedi cu mare satisfacție lui Lord Strange că nu avea nici urmă de control când era vorba de Harriet.

Nici urmă.

Apoi el o întoarse cu abdomenul spre balustradă, mâinile lui largi frământându-i fundul.

– Dumnezeule, ce frumoasă ești, Harriet!

Ea voia să spună că nu era frumoasă. Șoldurile ei erau prea rotunde, fundul la fel și sânii erau prea mici, dar ceva din glasul lui îi amuți comentariul în gât.

Vocea lui o făcea frumoasă. Mâinile lui o dezmierdau, iar ea simțea de parcă ar fi fost mâinile ei; el o învățase ce erau frumusețea unei femei, dulceața unei rotunjimi sau a unui șold generos ori a locului delicat și misterios dintre picioarele unei femei.

Erau așa legați încât corpul lui știa ce voia ea înainte ca mintea ei să știe. Ea își arcui spatele, îl primi și suspină când catifeaua tare o dezmierdă. Mâinile lui o cuprinseră, protejând-o de balustradă.

El se mișcă încet, fiecare mișcare fiind o dezmierdare în mintea lui Harriet. Zilele se legau între ele, zile și nopți cu Jem...

Exclamațiile nu erau de ajuns. Existau momente când era nevoie de țipete, mai ales când Jem își strecură mâna în partea din față și începu un dans răutăcios cu degetele. El o călări până când ea se descompuse. O întoarse ca să o poată săruta din nou. O ridică pe balustradă, pentru ca picioarele să îi cuprindă șoldurile, spunând că nu voia să se elibereze fără să îi vadă chipul.

Ea plânse. Ce era un țipăt, la urma urmei, dacă nu un preludiu al lacrimilor?

El era așa de adânc înfipt în corpul ei încât nu se mai simțeau ca doi oameni.

Ci se simțeau ca unul singur.

capitolul 33

Teamă

Se întoarseră acasă încet, mai mult plimbând caii pe drum pentru că Harriet admise că o dureau mușchii coapselor.

– Te-aș lua în poala mea, zise el, dar am fi văzuți.

Harriet râse.

– Nu aș putea să irosesc talentul de povestitoare al lui Kitty.

Îi dădu recunoscătoare iapa lui Nick și se îndreptară pe jos spre casă.

Fură întâmpinați de Povy.

– E febră, milord, zise el fără nici o introducere. Domnișoara Eugenia are febră și e destul de mare! Am trimis după doctor.

Jem încremeni.

– Când?

– De acum o oră. Am trimis vorbă la grajduri, dar au spus că probabil erați deja pe drum spre casă.

Jem alergă bubuind pe scări în sus, dispărând într-o clipă.

Harriet se întoarse spre Povy.

– Ce ați făcut?

– Am poruncit cameristelor să facă o baie de zăpadă. O vom folosi dacă e nevoie. Deocamdată e în pat. Sunt sigur că o să fiți de mare ajutor.

În acea clipă, ea își dădu seama că Povy știa exact ce era ea – femeie – și că probabil știa și cine era – ducesă. Povy era pur și simplu genul acela de om.

– Mă duc să văd, zise Harriet și se îndreptă spre scări.

Ea se gândea cu disperare la muncitorul de pe domeniul ei, la bărbatul care murise de febra provocată de șobolani. Trecuseră mai multe săptămâni înainte să apară febra – da, ca în cazul Eugeniei. Dar el avusese și un fel de roșeață...

– Are roșeață pe undeva? întrebă ea.

Ea văzu aceeași înțelegere în ochii lui Povy. El știa probabil simptomele fiecărei boli.

– Nu încă.

Acel *încă* nu era nici o consolare.

capitolul 34

Iadul

23 februarie 1784

În primele două zile, Harriet încercă să nu-i stea în cale lui Jem. De când îi știa pe Jem și pe Eugenia? De câteva săptămâni, deși simțea că îi știa de ani întregi. Ea se ducea dimineața și seara să o vadă pe Eugenia. Îl întreba pe Povy dacă avea vești de fiecare dată când îl vedea.

Se întreba dacă trebuia să plece și nu putea suporta nici să iasă pentru o plimbare scurtă.

În caz că Jem avea nevoie de ea. În caz că Eugenia avea nevoie de ea. În caz că se întâmpla ceva îngrozitor, ceva ce nu putea concepe sau pune în cuvinte.

Cei mai mulți dintre oaspeții lui Jem nu părură să observe că gazda lui nu mai apărea niciodată.

Auziră că fiica lui avea febră și, după ce aflară că nu era contagioasă, își continuară activitățile. Grațiile plecară la casa episcopului pentru un spectacol lung de o săptămână. Probabil Jocul continua, deși Harriet nu știa și nici nu-i păsa.

În a treia seară, Harriet se uită în camera Eugeniei ca să-l găsească pe Jem prăbușit pe un scaun lângă patul ei, adormit. Se trezi brusc.

Petele roșii de pe obrajii Eugeniei vorbeau de la sine. Ea nu căzuse într-un somn adânc. Când și când, își scutura capul din stânga în dreapta, de parcă ar fi fost într-o ceartă.

– Ce face? șopti Harriet.

– Se luptă, zise Jem cu vocea încărcată de epuizare. Se luptă cât de tare poate.

Eugenia clătină din cap și spuse ceva neclar. În mormăirul ei se auzi undeva și un *nu*.

– E o luptătoare, zise Harriet. Unde e infirmiera ei?

– Eugeniei nu-i plăcea. Mâine va trebui să găsesc alta.

– Pot să te ajut cumva? întrebă Harriet.

Ea întrebase și înainte, dar el refuzase. Acum se uită la ea, tras la față și epuizat.

– Nu am nici un drept să-ți cer asta.

– Te rog, zise ea. Te rog, lasă-mă să ajut!

– Ei nu-i place infirmiera pe care a trimis-o doctorul. Dar îi place să te vadă pe tine. A cerut să te vadă.

Harriet veni grăbită spre el.

– Încercam să nu încurc. Ar fi trebuit să mă chemi când a cerut să mă vadă.

– Era miezul nopții.

Ei se ridică și își frecă ochii.

– Ai putea să stai cu ea măcar o oră sau două? Am nevoie de somn.

Harriet îl împinse spre ușă.

– Du-te! Vino înapoi dimineață!

Ea se cuibări pe scaunul de lângă patul Eugeniei.

La un moment dat, fetița se trezi și ceru apă. Îi zâmbi amețită lui Harriet. Spre dimineață, deveni agitată.

– Nu vreau apă, strigă ea. Mă doare într-o parte. Unde e *papa* al meu? *Papa!*

Intră o cameristă și vocea Eugeniei deveni și mai agitată.

– Nu o vreau aici! Fă-o să plece!

Harriet îi aruncă o privire plină de scuze servitoarei, care ieși grăbită din cameră.

Singurul lucru care o calma pe Eugenia erau cântecele. Așa că Harriet cântă.

Cânta *Bea doar cu mine* când Eugenia se trezi din nou. Harriet puse o cârpă rece pe fruntea fetei.

– O să te căsătorești vreodată cu cineva, Harry? întrebă ea adormită.

– Nu știu.

– Dacă ai avea un copil, l-aș putea ține în brațe. Când mă fac mare, o să am paisprezece copii.

– Serios? Chiar paisprezece?

– Doamna Billows din sat are cincisprezece și *papa* spune că e prea mult.

– Așa e...

Eugenia adormi cu un mic zâmbet pe față. Poate că visa la cei paisprezece copii. Măcar nu mai scutura din cap. Dar o oră mai târziu se trezi din nou cu febră.

– Vreau alt cântec, zise ea foarte agitată. Un cântec despre *papa*. Cântă-mi despre *papa!*

Harriet intră în panică.

Ea cânta refrenul din *Turnul lui papa se prăbușește* a paisprezecea oară când Jem intră în cameră.

– Am trimis după alt doctor la Londra, zise el în loc de salut. Cum te simți, dulceață?

– Sunt fierbinte, zise Eugenia cu buza de jos tremurând. Urăsc să stau în pat! Urăsc locul acesta! Vreau să merg afară. Să stau în zăpadă.

Harriet se ridică, poticnindu-se de scaun, iar Jem se aşeză. Şi continuară. Parcă ani întregi.

Febrele şi frisoanele alternau parcă într-un cerc nesfârşit. Harriet cânta cântec după cântec.

Nopţile erau mult mai rele decât zilele. Uneori, febra ceda uşor în timpul zilei, dar noaptea clocotea.

Alteori, în timpul zilei, Harriet îi vorbea:

– Bună, draga mea!

Apoi Eugenia deschidea ochii. Din când în când, se trezea şi părea complet raţională. Chiar şi când plângea şi spunea că o durea, ei luau asta drept un semn de forţă.

Dar noaptea nu dormea mai mult de o oră. Când nu dormea, începea din nou să se lupte, aşa cum descria Jem asta. Îşi legăna capul dintr-o parte în alta şi ţipa până ce i se frângea glasul. Când dormea, nu era un somn natural, firesc, ci genul de somn din care oamenii nu se trezesc întotdeauna.

Într-o bună zi, Harriet îşi dădu seama că Eugenia era foarte-foarte bolnavă de două săptămâni.

Stătea lângă patul ei, storcând o cârpă rece ca să o pună pe fruntea Eugeniei când îl auzi pe Jem în faţa uşii.

– Nu puteţi face nimic? îl întrebă pe doctor pe un ton feroce.

– Dumnezeule, aş vrea să pot! răspunse acesta cu voce joasă. Pur şi simplu nu ştim destule. Sunt oameni care studiază febrele, dar au prea puţine de spus în privinţa febrei provocate de muşcăturile de şobolan.

Şi apoi îl auzi pe Jem plecând în jos pe coridor, luând-o la fugă. El nu plângea niciodată în faţa ei. Dar în fiecare zi chipul îi era şi mai încordat, liniile din jurul gurii lui şi mai accentuate, crude.

Când se întoarse mai târziu în ziua aceea, Harriet se duse să facă o baie. Casa era tăcută – doar o casă enormă şi undeva un şobolan care îi provocase febra lui Harriet.

Doar o casă şi tatăl cu fiica lui muribundă.

Ea se opri şi îşi sprijini fruntea de peretele coridorului.

Zilele se transformară într-o săptămână.

Eugenia se topea în fiecare zi. Fața ei devenea tot mai ascuțită și mai obosită și ochii păreau tot mai mari.

Într-o zi, Harriet ieși să se plimbe, iar când se întoarse, văzu cu alți ochi ce știuse de fapt în sinea ei zile întregi. Eugenia murea. Simți cum i se opri inima, dar nu tăcută, ci cu o durere enormă, intensă.

Fata își scutura din nou capul dintr-o parte în cealaltă. Avea obrajii roșii și gemea, murmurând cuvinte de neînțeles, dar Harriet știa ce erau – o litanie de durere.

Ea se poticni și căzu în genunchi lângă pat.

Jem era alb ca varul și cu cearcăne enorme sub ochii.

– Nu scade. O omoară, zise el răgușit.

– Nu poți să știi asta, șopti Harriet. Nimeni nu poate ști.

– Nu o să mai poată rezista mult.

Harriet înghiți în sec și își îngropă fața în plapumă, de parcă n-ar fi vrut să audă.

– Doctorul zice că se poate întâmpla astăzi.

Vocea lui Jem nici măcar nu mai părea a lui. Suna de parcă era o voce care venea de foarte departe.

Lacrimile îi ardeau mâinile lui Harriet, îi ardeau nasul, inima.

– Ai vrea să fii singur cu ea? întrebă, ridicând capul.

Lacrimi i se prelingeau pe obraji.

El clătină din cap.

– Stai cu mine! Cu noi.

Așa că stătură împreună.

Ziua continuă. Spre seară, Harriet se trezi că avea gânduri dintre cele mai stranii: amurgul nu era cu adevărat întunecat. Era cenușiu. Soarele nu mai era, lumea devenea cenușie, fără emoție, fără culoare. Părea un moment potrivit pentru o fetiță să se elibereze de toată durerea, să plece.

Dar Eugenia nu o făcea. Cădea într-o tăcere adâncă, iar Harriet simțea cum inima îi era cuprinsă de panică, apoi ea începea din nou să scuture din cap.

– Se luptă, zise Jem dintr-odată după ore de tăcere, iar vocea i se frânse.

– Nu vrea să cedeze.

Harriet reuşi să-i zâmbească Eugeniei.

– Asta e bine, zise ea.

– Nu.

– Nu?

– Ea trebuie să ştie că e în regulă să plece. E în regulă, draga mea. E în regulă.

Vocea i se frânse şi lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

– Mama te aşteaptă. E prea multă durere aici, dulceaţă. E în regulă. Poţi să pleci, Eugenia.

– Nu te aude, zise Harriet.

– Ba da, mă aude.

El se aplecă peste pat şi îi cuprinse faţa mică şi îi spuse asta iar şi iar. Şi iar.

Harriet îşi îngropă fruntea în plapumă şi plânse.

Apoi, dintr-odată îl auzi vorbind cu altă voce.

– Bună, dulceaţa mea.

Îşi ridică brusc capul.

Eugenia se uita ameţită şi iritată la tatăl ei.

– Bună, *papa*.

Erau cele mai frumoase două cuvinte pe care le auzise Harriet vreodată.

Eugenia se încruntă.

– Încetează să-mi mai spui să plec, *papa*! Sunt prea obosită să plec undeva.

– Sigur că eşti, zise el. Sigur că eşti. Ştiu asta.

– Unde e Harry?

Harriet sări în sus, se încurcă în propriile picioare şi aproape că se prăbuşi pe jumătate peste Eugenia.

– Aici sunt.

– Cântă-mi cântecul ăla, te rog, zise Eugenia şi închise ochii din nou. Vreau cântecul ăla, Harry! Cântecul meu favorit.

Aşa că Harriet se aşeză pe pat şi începu să cânte. Vocea îi tremură şi se frânse.

– Soarbe-mă din priviri, doar cu ochii tăi, cântă ea. Și voi fi a ta mereu.

– Pune-mi mâna pe obraz, îi porunci Eugenia. Așa cum ai făcut înainte, Harry.

Așa că ea o făcu.

– Dar lasă un sărut în cupă... Nu reuși să atingă nota de sus și o luă în jos: Și nu voi cere vin.

În timp ce ei priveau, Eugenia adormi. De data asta era un somn adânc. Ea era așa de departe încât pieptul abia dacă i se mișca.

– Nu mai pot să suport, zise Jem dintr-odată și se ridică în picioare cu greu. Din piept îi răbufni un suspin frânt. Nu pot... Harriet...

– Du-te să te plimbi, zise ea și își ridică privirea spre el. Ea nu o să moară, nu acum. Nu în clipa asta.

El stătu încremeni în ușă.

– Nu pot să privesc. Nu pot să... privesc.

– Du-te, îi zise ea de dragul lui, de dragul Eugeniei. Îți promit că voi veghea și nu va muri. Nu încă.

El ieși din cameră poticnindu-se. Ea mințea, mințise. I se părea evident, așa cum înțelegea și Jem, fără îndoială, că Eugenia îi părăsea. Dacă nu în clipa aceea, în cinci minute sau într-o oră.

capitolul 35

Dar voi lăsa un sărut în cupă

15 martie 1784

Harriet o ridică pe Eugenia și o duse la balansoarul de lângă foc. Corpul ei micuț era numai oase.

Stătu cu ea lângă foc, legănându-se înainte și înapoi, cu lacrimile care cădeau uneori pe fața Eugeniei. Fetița stranie și amuzantă, cu o minte logică și care își dorea mulți copii i se vârâse în suflet.

Când Benjamin era în viață și abia se căsătoriseră, ea crezuse că sigur urmau să aibă copii. Acei copii nenăscuți se rostogoleau prin visele ei, rozând piese de șah, pășind în felul în care o făcea Benjamin, zâmbindu-i cu ochi ca ai lui.

Dar apoi copiii nu veniseră și cumva acele vise se estompaseră și obosiseră, precum căsnicia lor.

Mai multe lacrimi căzură pe părul Eugeniei. Ea găsise un copil doar ca să îl piardă din nou.

La un moment dat, Eugenia se agită, dar Harriet o calmă sărutând-o pe frunte și cântând câteva măsuri. Și fetița alunecă la loc în somnul greu.

Harriet încă se legăna când Jem se întoarse.

El păși în cameră, iar ea văzu întrebarea din ochii lui și clătină iute din cap.

– E încă aici, e încă aici.

El se uită în jos – disperarea îi era întipărită pe fiecare centimetru din corp.

– O să fac o baie și apoi o voi ține în brațe, zise el cu voce lipsită de expresie.

„E în stare de șoc. Încă nu poate să înfrunte realitatea."

Harriet continuă să se legene, cu brațele îndurerate de oboseală.

Printre draperii pătrunse o geană de lumină perlată. Sosiseră zorile.

Lumina nu mai era cenușie. Rozalie, pudrată cu alb perlat, juca peste ochii închiși ai Eugeniei. Ea nu se clinti. Harriet își eliberă un braț și puse o mână pe fruntea Eugeniei.

Jem intră în cameră, învelit într-o pătură de lână. Părea un om de zăpadă trezit la viață, rece, lipsit de emoții, pășind prin cine știe ce miracol.

Harriet încă era lângă foc, dar se oprise din legănat. Lui i se păru asta ca un semn rău și se apropie de ele. Harriet avea cearcăne sub ochi ca niște vânătăi. Părul îi era legat la spate cu o panglică simplă și șuvițe din părul

mătăsos și ondulat îi cădeau în jurul obrajilor. Eugenia era făcută ghem în brațele ei ca un pui de arici.

Ceva în privirea lui Harriet... El se uită din nou la fiica lui. Puse mâna pe fruntea Eugeniei.

Zâmbetul lui Harriet era așa de frumos încât îl simți până în măduva oaselor. Pătura în care se învelise căzu, iar el se clătină.

Lumina dimineții veni spre el ca o explozie de culoare.

– Febra, șopti el. Oare să fie...

Încă de la început febra cedase puțin, dar nu dispăruse niciodată. Doar că fruntea Eugeniei era rece. Rece.

Harriet încercă să spună ceva, dar plângea.

Eugenia deschise ochii.

– *Papa*, șopti ea.

El o luă în brațe.

– Cum te simți?

Își auzi vocea cum se frânse, fără să se rușineze.

– Mi-e foame, oftă Eugenia și-și puse capul pe umărul lui.

Chicotitul minunat, răgușit al lui Harriet era doar o umbră a ceea ce fusese, dar nu mai râsese de săptămâni întregi.

Nici Eugenia nu ceruse de mâncare de săptămâni bune.

Ea protestase la fiecare lingură de supă pe care i-o dăduseră. Jem râse și simți ceva umed pe obraji – își dădu seama că plângea.

– O să te faci bine, șopti el și își strânse brațele în jurul fetiței firave. Harriet, o să se facă bine!

Harriet râse din nou.

El o privi. Bucuria era aproape dureroasă.

– Te iubesc, zise el dintr-odată. Știi asta.

Harriet se îmbujoră ușor.

– Oh...

– Și eu, și Eugenia te iubim. Pe Harry a noastră.

Eugenia adormise din nou, aşa că o puse la loc în pat şi o luă pe Harriet în braţe.

Ea îşi puse capul pe umărul lui şi rămaseră aşa, privind focul care ardea dogoritot.

Fu nevoie de o oră, poate. Dar în cele din urmă el îi auzi vocea ca un sărut.

– Şi eu te iubesc, Jem.

El o strânse în braţe.

capitolul 36

Jocuri

16 martie, seara următoare

Jem ieşi din camera Eugeniei şi paşii i se îndreptară singuri spre dormitorul lui Harriet.

Eugenia era bine.

Ea avea să trăiască. Doctorul era de acord. Ea avea să trăiască.

Domnul Avery se plimba pe coridor.

– Ţi-am simţit lipsa la Joc, zise el. Cum se simte fiica ta?

– Mai bine. Poate mă alătur în seara asta.

– Copiii sunt creaturi enervante. Sunt chiar foarte mândru că nu am făcut copii. O să vină şi Cope?

– Desigur.

Avery acceptă asta fără să clipească.

Inima lui Jem cânta. Totul putea să se întoarcă la normal acum. Doar că, desigur, nu avea să fie niciodată la fel. Acum o avea pe Harrier.

Deschise uşa dormitorului fără să mai bată, sperând să o găsească dezbrăcată. Făcând baie.

Ea scria o scrisoare. El ştia că era un zâmbet în ochii lui şi îl văzu reflectat într-ai ei. Veni din spate şi îi scoase panglica din păr.

– Am nevoie de tine, zise el sălbatic.

Ea rămase în brațele lui și se întoarse, tăcută și mătăsoasă.

El o trase spre marginea patului, stând în picioare în fața ei ca să poate face dragoste cu ea, dar să o și vadă cu toate rotunjimile ei dulci și delicioase. Harriet nu avea nici o timiditate, nici o jenă. Stătea întinsă în fața lui ca un festin splendid, picioarele ei cuprinzându-i șoldurile.

Fiind Harriet, nu se oprea din vorbit.

– Mai adânc, zise ea.

Buzele ei sângerii și pline îi atraseră atenția. Se aplecă în față, acoperindu-le fără să rateze nici o mișcare.

Să facă dragoste cu Harriet era ceva ce nici nu putea descrie.

Așa că nu încercă, doar o trezi din moțăială câteva ore mai târziu.

– Haide, Harry! În picioare.

Ea se rostogoli pe pernă. Buzele îi erau umflate de la sărutările lui. Corpul lui se trezi la viață și făcu unul dintre calculele acelea rapide pe care bărbații le puteau face și în somn. Să o facă din nou? Să aștepte? Să aștepte.

– Pune-ți pantalonii, zise el. Ne așteaptă băieții.

– Care băieți?

– Jocul, zise el și o sărută. Le-am lipsit. Am promis că vom merge în seara asta.

Ea clipi spre el.

– Jocul a continuat? Fără tine?

– Desigur.

– Și ei cred că o să mergem să ne alăturăm?

– Ei cred că gazda lor și domnul Cope vor veni. I-am spus lui Povy că vom ocupa locurile șapte și opt.

Coapsele ei erau irezistibile. Își trecu mâna în sus pe piciorul ei drept, oprindu-se unde începea rotunjimea ei dulce.

Ea se încruntă și se întoarse. Dar asta însemna că el îi văzu posteriorul rotund.

El își trecu mâna încet peste șoldul ei.

- Ai jucat vreodată stăpânul și fata sclavă? întrebă el fără să se aștepte la un *da*.

Oricine fusese fermierul cu care fusese Harriet căsătorită, el nu păruse un stăpân.

Ea îi aruncă o privire și se ridică.

- Chiar vrei să îmi spui că toată cohorta de bărbați netrebnici care sunt interesați doar de Joc sunt încă aici și tu ai fost de acord să te vezi cu ei în seara asta?

El se gândi că ea formulase lucrurile destul de succint. Și apoi tăcuse.

- Dacă ai prefera să stai aici, zise Jem, schimbându-și atitudinea, eu nu am nimic împotrivă. Pot să te învăț un joc minunat numit stăpân și sclav.

- Oh, sigur! zise ea. Presupun că tu ești stăpânul, iar eu sclava.

- Invers, zise el și îi trase picioarele la marginea patului, căzând în genunchi.

- Poruncește-mi, stăpână!

El iubea chicotitul ei. Îi făcea inima să cânte, îl făcea mai tare decât o stâncă.

Dar ea era insistentă.

- Ridică-te, Jem! Nu crezi că o să ne întoarcem la... Joc în fiecare seară?

- Te-ai săturat de primero? El se ridică în picioare. Pot să mă duc singur, deși o să-mi lipsești. Povy poate foarte ușor să găsească pe cineva pentru al optulea loc. El se duse spre șemineu. Eugenia a mâncat două ouă la cină în seara asta.

- E minunat, zise ea.

Dar ceva i se strecura acum în minte. Cunoștea tonul acela. Fiecare bărbat din lume știa tonul acela.

- Harriet? zise el prevăzător.

Ea stătea cu brațele încrucișate.

- Doar nu crezi că totul va fi ca înainte, nu?

El își drese glasul.

- Păi...

- Jem, făcu ea după un moment sau două.

– Sigur că nu va mai fi la fel. Te iubesc, Harriet. Te iubeam și înainte să știu că te iubesc. Asta e diferit.

– Deci crezi că domnul Cope va veni să joace primero în seara asta?

Începea să-și dea seama că fusese o decizie proastă să o trezească. Ochii lui Harriet se întunecaseră. Deși era așa de furioasă, ea stătea acolo goală.

Nu putea să nu observe.

Iar ea văzu că el observase. Ochii ei alunecară în jos pe corpul lui, apoi se îngustară.

– Presupun că există o alternativă la o noapte de primero.

– Da, zise el prevăzător, simțind că pășea într-o capcană. Continuă iute: Am putea juca alt joc. Șah, bunăoară.

– Sau stăpân și sclav.

– Și asta.

– Viața nu e doar despre jocuri, Jem.

Nu putea să controleze ce credea corpul lui, așa că apucă un halat și se îmbrăcă cu el.

– Ai spus că mă iubești, declară ea.

– Așa e. Te iubesc.

– Nu vezi că lucrurile trebuie să se schimbe?

– Cum?

El simțea tensiunea care i se aduna în piept.

– Nu pot să fiu domnul Cope pentru totdeauna, zise ea.

El simți cum îl cuprinde ușurarea. Apucă alt halat și i-l întinse, pentru că nu se putea concentra.

– Sigur, nu vreau să fii domnul Cope. Vreau să fii Harriet. Am o idee în privința asta. O să-l ucidem pe domnul Cope într-un accident nefericită de trăsură. O să plec câteva zile și ne întâlnim. Apoi poți să vii acasă cu mine și să fii doar Harriet.

– Nu pot fi doar Harriet.

– De ce nu?

El simțea că se bâlbâia, dar ea avea o expresie care nu-i plăcea.

– Nu pot trăi așa.

– Dar...

– Așa, Jem! zise ea tăios. Cu Jocul și Grațiile care se vântură prin casă când nu distrează episcopi. Eu nu sunt...

Adevărul îl lovi ca un zid de cărămidă. Sigur că ea voia să se mărite. Și el intenționa să facă asta, sigur că da. O ceruse doar o dată, iar atunci din ușă, și ea nu răspunsese.

Se duse la ea și îi cuprinse chipul în mâini.

– Știu ce vrei să spui, zise el. Nu trebuie să îmi ceri.

– Nu trebuie?

Ea părea destul de uimită.

El intenționase să o ceară de soție din nou pentru că știuse din prima clipă în care făcuseră dragoste că era a lui. Că nu avea să o mai scape vreodată din ochi.

– Știi, când m-am căsătorit prima dată, am considerat căsnicia ca pe un fel de închisoare. Ca o cușcă. O pedeapsă cu închisoarea.

– Fermecător, zise ea, iar lui îi plăcu umorul ei sec așa de mult, încât aproape că zâmbi, dar momentul era prea important.

– Să mă căsătoresc cu tine va fi complet diferit.

– Nu ca o pedeapsă cu închisoarea?

Ea părea ușor ofensată.

– Te iubesc. Am iubit-o pe Sally, dar nu când ne-am căsătorit.

– Dar Sally era o companie așa de amuzantă!

– Da, dar...

– Presupun că ei îi plăcea Jocul dacă avea voie să joace.

– Ei bine, de fapt era foarte...

– Bună la primero, nu-i așa?

Lui nu-i plăcu felul în care sprâncenele ei se ridicară. Și cum Dumnezeu ajunsese la subiectul Sally?

Iubirea pe care o simțea pentru Harriet era mult mai profundă decât ce simțise pentru Sally. Ea părea o tovarășă de joc din trecut.

– Nu-mi amintesc dacă juca bine primero sau nu, zise el, alegând varianta sigură. Eram ca doi căţeluşi împreună, Harriet. Nu ca noi doi.

– Oh! Şi noi cum suntem?

– Adulţi, zise el ferm.

– Adulţi, rosti ea încet, de parcă ar fi gustat cuvintele. Şi cum se comportă oamenii aşa în vârstă, ca noi?

Ea era în mod evident furioasă.

Instinctul lui de autoconservare se instală, în sfârşit.

– Cred că ar trebui să discutăm asta mai târziu.

– Ai putea să ratezi Jocul dacă ne apucăm să discutăm despre viitor, zise ea.

– Sunt bucuros să discutăm despre viitor!

– Deci... viitorul. Harry Cope moare. Harriet, care se întâmplă să semene neobişnuit de mult cu Harry Cope, apare pe domeniul tău, iar după un flirt scurt, ne căsătorim. Un miracol de nouă zile.

– Ar putea să funcţioneze, zise el, dar simţea şi el cum se aduna furia. Ce făcuse oare ca să merite supărarea ei? Îi ceruse să se căsătorească? Doar asta. Îi ceruse să se căsătorească cu el.

– Ne-am petrece zilele învăţând să ne duelăm, să călărim, să facem schimb de poante cu Graţiile şi cu cele ca ele, să salutăm orice noi persoane care apar aici neinvitate...

– Eu invit pe toată lumea care vine aici! zise el rănit.

– Ne ducem jos să ne salutăm oaspeţii la apus, mâncăm ceva, începem Jocul... Oh, stai, eu nu voi mai fi parte din Joc, nu-i aşa? Presupun că o să le învăţ pe Graţii cum să brodeze sau altceva potrivit unei lady.

El simţi cum îl cuprinde tandreţea. Ar fi urât să i se arate libertăţile de care se bucurau bărbaţii şi apoi să fie obligat să renunţe la ele. I-ar fi frânt inima.

Evident că era la fel cu Harriet.

– O să schimbăm regulile, zise el şi îi cuprinse obrazul în palmă. Toţi bărbaţii... şi Harriet.

Ea îi lovi mâna şi o dădu la o parte, întorcându-se.

Surprins, el se poticni și se dădu înapoi.

– Nu înțelegi absolut deloc.

El reuși să se reechilibreze cu ajutorul unui scaun.

– Va trebui să fiu de acord, zise el în cele din urmă. Ți-am cerut să te măriți cu mine. M-am oferit să schimb regulile casei pentru ca tu să poți participa la Joc pentru că știu că iți place.

– Nu înțelegi nimic.

El simți cum se înfurie, dar se abținu.

– De ce nu încerci să îmi explici?

– Cu tine e vorba numai despre jocuri. Viața nu e un joc!

– Sugerezi cumva că nu muncesc destul de mult? zise el, iar buzele păreau să-i fie amorțite. Te asigur că îmi administrez singur proprietățile.

– Sunt sigur că o faci, zise ea pe un ton usturător.

El așteptă să vadă dacă ea voia să îi explice.

– E nevoie de multă muncă pentru a ține un domeniu așa de mare și un venit ca al meu la suprafață, Harriet. Nu poți să înțelegi asta, dar nu văd de ce ignoranța ta să ducă la o asemenea supărare.

– Și eu administrez un domeniu, zise ea.

Desigur, fermierul probabil lăsase un domeniu.

Probabil nu era cu titlu, ceea ce sugera că soțul lui Harriet nu fusese de viță nobilă. Nu că asta ar fi contat pentru el.

– E vorba de felul în care abordezi viața, zise ea. De parcă ar fi un joc lung.

Fața ei avea o expresie împietrită.

– Nu îți înțeleg critica. Te asigur că nu mă avânt în riscuri inutile cu domeniul meu.

– Doar cu copilul tău! se răsti ea.

El simți cum se albește.

Ea îndrăznea – *îndrăznea* – să spună că el își asuma riscuri cu Eugenia?

Cu toate astea, se forță să răspundă calm. Era aproape un miracol, dar își auzi propria voce cu un ton blând.

– Și cum aș fi putut să o protejez pe Eugenia de mușcătura șobolanului?

– Nu vorbesc despre asta! Oricui i se putea întâmpla asta, dar ea era singură când s-a întâmplat.

– Înțeleg că îmi critici abilitatea de a-i găsi guvernantă.

– Guvernanta aia era nepăsătoare și frumoasă, asemenea celorlalte femei din casa asta, spuse ea plat. Nu îi păsa de Eugenia și nu avea grijă deloc de ea.

– Era îndrăgostită. Asta i se poate întâmpla oricui.

Deși începea să se întrebe dacă lui Harriet chiar i se întâmplase.

– Ea era parte dintre femeile care vin să te viziteze! se răsti Harriet. Mama ar fi numit-o un linge-blide. Nu era nimic altceva decât o târfuliță în căutarea următoarei mese.

Jem simți cum se încordează și simți un fior de gheață pe șira spinării.

– Îmi pare rău că ești de părere că am angajat cu bună-știință o târfuliță care să aibă grijă de fiica mea.

– Nu ai angajat-o cu bună știință, strigă Harriet. Bănuiesc că pur și simplu nu știi cum arată o femeie cuminte.

– Nu sunt un pustnic, sublinie el și începu să numere în gând. Vizitez Londra adesea, care este plină de femei plicticoase și care trebuie să fie, drept consecință, virtuoase.

– Oh, sigur că virtutea e plicticoasă!

– Exact. Și are asemenea pretenții. Doar mirosul virtuții face ca o femeie să fie obositoare și, în același timp, teribil de îngâmfată.

– Eu sunt o femeie virtuoasă, zise Harriet printre dinții încleștați.

– Va trebui să fim de acord că tu ești excepția, zise Jem. Vibra de furie din pricina criticilor ei cu privire la modul în care avea grijă de fiica lui. Mă voi strădui foarte tare să angajez o guvernantă virtuoasă pentru Eugenia. Sau altfel voi încerca să găsesc una exact ca tine.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ai venit în casa mea sub un nume fals, îmbrăcată în pantaloni, preciză el. Când a devenit clar că eram compatibili, ai căzut în pat cu mine fără să dai dovadă de prea multă virtute. Slavă Domnului!

– Pe scurt, crezi că sunt o stricată.

– Doar în cel mai bun sens al termenului.

– O târfă.

El simți cum înțepenește și își încordă maxilarul.

– Nu e nimic îngrozitor în a fi o pasăre de noapte, Harriet.

– Așadar, ăsta e viitorul la care te gândești pentru Eugenia? De asta e închisă în aripa de vest, fără să se poată bucura de aer curat, în timp ce păsările rale de noapte umblă pe tot domeniul?

– Niciodată nu am ținut-o pe Eugenia să nu respire aer proaspăt. Nici nu am ascuns-o în mod nerezonabil de oaspeții noștri. A cunoscut mai multe tinere.

Își dădu seama că asta fusese o greșeală.

Ochii lui Harriet sclipiră. Ea scoase un sunet ca un mârâit care ar fi putut fi al unui bărbat.

– Deduc că ambiția ta este să o transformi într-o pasăre de noapte, având în vedere că îi asiguri o asemenea companie.

– Poți, te rog, să găsești alt termen pentru conversația asta?

– Ibovnică? Tonul ei era delicat, dar tăios ca un cuțit. Târfuliță? Stricată? Sunt așa de multe cuvinte potrivite!

– Și, ca o femeie virtuoasă, tu le știi pe toate, zise el împins dincolo de limita suportabilității. Femeile cuminți sunt încântate să arunce cu termeni din ăștia spre cele mai puțin norocoase, chiar dacă ele se comportă exact la fel.

Ea păli și el știu că lovitura își nimerise ținta.

– Presupun că ai dreptate, zise ea o secundă mai târziu.

– Voi, femeile virtuoase, vă uitați urât la cele pe care le considerați mai slabe și mai puțin cuminți. Și totuși...

– Vrei să spui că m-am jucat de-a târfa la tine în casă și acum nu am dreptul să te condamn pentru gustul în materie de tovărășii. La urma urmei, m-am transformat exact în ceea ce ți-ai dorit mereu.

El nu fusese niciodată bun în a gestiona un asemenea vârtej de emoții și se simți trăsnit de ele.

– Nu sunt sigur...

– Din fericire, eu sunt. Ai dreptate.

Ea așteptă până ce el spuse prevăzător:

– Oh!

– Nu am avut nici un drept să îți cer să te schimbi sau să cred că ai fi capabil de asta. Am crezut – ceva sclipi în ochii ei – că mi-ai citit inima. Am crezut că mă cunoști. Ce proastă am fost!

Ultimele cuvinte aproape că le șopti.

– Nu te întrista, zise Jem și o apucă de braț. Te cunosc, Harriet. Te iubesc!

Ea nici nu îl ascultă.

– Am țesut totul în capul meu, desigur, ca o proastă. Eu mă jucam de-a târfa și tu m-ai văzut ca pe o târfă, iar asta...

– Nu te-am văzut niciodată așa! Niciodată!

– Asta e, termină ea.

– Despre ce vorbești?

Ea în sfârșit se uită din nou la el.

– Pricep foarte greu, Jem.

– Și eu la fel, zise el. Pentru că habar nu am ce se petrece aici.

– Asta o să te facă să râzi.

Ochii ei se goliseră de expresie într-un fel care îl făcea să vrea să țipe la ea.

– Chiar am crezut că te vei... te vei schimba.

– Mă voi schimba! Ți-am spus că mă voi schimba. Vreau să mă însor cu tine.

– Nu asta.

– Nu am cerut niciodată cuiva să se mărite cu mine din proprie voință și impuls. Nu credeam că ar fi o ofertă refuzată cu ușurință.

– Am crezut că știi ce fel de femeie sunt. Am crezut că ai vrea... că vei deveni acel gen de bărbat.

– Dumnezeule sfinte! zise el. Eu sunt genul de bărbat potrivit pentru tine, Harriet. Nu înțelegi asta?

Ea clătină din cap.

– Ești un tovarăș minunat. Am crezut că ai putea fi ceva ce nu ești. Am crezut că ai putea fi genul de bărbat care se însoară cu o femeie ca mine – eu, cea adevărată, nu domnul Cope. Nu cu femeia cu un nume fals care are o aventură sălbatică. Ci cu mine, cea care administrează o moșie, Jem! Cea care stă și judecă în tribunalul comitatului. Chiar m-am purtat ca o pasăre de noapte. Ea probabil îl văzuse tresărind. Dar am crezut că știi că nu eram cea adevărată, am crezut că vei veni cu mine acasă.

El râse și își auzi propriul râs ca pe un lătrat.

– La ferma mică pe care ți-a lăsat-o soțul tău?

– Nu e mică.

– Oricare ar fi dimensiunile, draga mea, zise el, încercând să-și tempereze nerăbdarea, Fonthill are sute de acri. Nu e foarte practic să îmi abandonez moșia și să mă mut pe a ta.

– Voiam să spun... nu doar să vii fizic cu mine. Să vii cu mine în alte feluri.

– Să devin un fel de gentilom de țară, ca soțul tău?

– Soțul meu nu a fost un gentilom de țară.

– Orice ar fi fost, zise Jem pierzându-și răbdarea. Un gentilom fermier, care a trăit de pe urma moșiei cu porcii lui. Nu-mi pasă dacă n-a fost gentleman, Harriet. Nu mi-a păsat niciodată de rang. Ar fi trebuit să știi asta despre mine.

– Înțeleg asta, spuse Harriet. Dar, Jem, eu n-am fost cinstită cu tine. M-am jucat de-a târfa, dar nu sunt.

M-am distrat cu Grațiile și te-am făcut să crezi că aș putea trăi toată viața în felul ăsta.

Pe fața ei apăru o expresie aproape resemnată, care îl făcu să se simtă înnebunit.

– Nu-mi pasă.

– Am mințit prin omisiune, zise Harriet plat. Soțul meu a fost duce. Iar eu sunt ducesă.

În clipa în care ea rosti asta, el știu în străfundurile lui că era adevărat. Sigur că ea era ducesă. Avea coloana vertebrală a unei ducese și tonul firesc al cuiva care poruncea.

Ea nu se aștepta ca oamenii să o iubească, se aștepta ca ei să se teamă de ea. Să facă plecăciuni dinaintea ei. De asta îi plăcea așa de mult să fie Cope. O elibera în același fel în care o elibera să nu fie femeie.

– O ducesă, zise el și furia își croi drum, arzând în inima lui.

Ea își înclină capul. Era aprobarea unei ducese. Dar pe obraz i se prelingea o lacrimă.

– Ai pretins a fi altceva decât erai... De ce? Dar el știa. Știa. Nu sunt suficient de bun pentru o ducesă. M-ai înșelat zi după zi din cauza rangului?

– Nu e vorba de rang. Tu ești... tu însuți, zise ea. Și eu sunt diferită, oricât am pretins că sunt ceea ce nu sunt.

– Spui, așadar, că m-am îndrăgostit de o iluzie.

– Ceva de genul ăsta.

– Și tu? Și tu te-ai îndrăgostit de o iluzie, Harriet?

– Nu. Tu nu m-ai mințit niciodată. Nu cred că ești capabil de minciună, Jem.

El își încrucișă brațele la piept pentru că nu era frumos să strângi pumnii în timpul unei conversații politicoase.

În special cu o ducesă.

– Oricât de ironic ar părea, aș fi considerat sub demnitatea mea să pretind un rang mai mic decât al meu. M-am dăruit așa cum sunt.

– Știu asta! strigă ea. Ai fost cât se poate de cinstit cu mine. Asta e viața ta și... e minunat. Tu îți iubești viața. Și asta e minunat. Serios. Iar eu sunt o proastă, asta e tot.

– Ai vrea să îmi explici de ce te vezi așa?

Ea se uită o clipă la el, de parcă l-ar fi memorat chipul. Inima lui se zvârcoli. Ea chiar avea să o facă. Avea să-l părăsească.

– Tu ești singurul gentleman pe care l-am cunoscut căruia nu-i pasă cu adevărat de rang.

– Așa, și?

– Respect asta. Dar nu pot trăi așa.

Jem simți cum tonul i se înăsprește chiar înainte să vorbească. Știa de ce nu putea locui într-o casă fără rang: era ducesă, pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi fost ca și cum ar fi renunțat la cea mai valoroasă proprietate a ei.

– Așa cum?

– Într-o casă în care oamenii vin și pleacă, precum într-un fel de schimbări de scenă. Nici măcar nu îi cunoști pe toți, Jem!

– Nu sunt suficient de buni pentru o ducesă. Înțeleg.

– Nu e vorba de faptul că sunt buni sau nu. În fine, poate că e.

El văzu cum ea luă o decizie și ridică privirea spre el.

– Eu sunt o persoană conservatoare, Jem. Tot ce am vrut de fapt în viața mea au fost copii și un soț care să mă iubească. Asta a fost tot. Eu niciodată... Ea se întoarse, dar el văzu din nou sclipirea lacrimilor și îi frânse inima. N-am visat niciodată că voi fi așa de sălbatică precum am fost aici. Să joc primero cu mize așa de mari, să am o aventură... Eu nu sunt așa. Dar, de asemenea, nu pot trăi cu oameni precum Grațiile, nu pe termen lung. Nu vreau să fiu într-o casă plină de jucători itineranți și jongleri beți, ca să nu mai vorbesc de oameni de știință și politicieni. Dar am iubit fiecare clipă petrecută aici. M-a schimbat, mi-a schimbat viața. Nu îl mai învinuiesc pe soțul meu că a murit.

Gheața și furia îl loviră direct în inimă.

– Mă bucur că eu și Eugenia ți-am putut fi de folos.

– Nu, nu... strigă ea și îi întinse mâna. Să nu pleci supărat!

– M-ai mințit. Am crezut că ești o văduvă de *fermier*, scuipă el. Și în tot timpul ăsta te jucai cu noi. Te amuzai cu mine.

– Nu a fost așa!

El simți cum îl gâtuie amărăciunea.

– Știi ce cred eu, Harriet? Cred că minciuna cea mai rea nu a fost când ai pretins că ești o văduvă bondoacă. Am nimerit expresia corectă, nu-i așa?

Chipul ei se albi ca hârtia.

– Eu...

– Încetează! zise el cu dinții încleștați. A fost când ai pretins că ești soția unui gentilom de la țară. Villiers își punea în practică jocurile ducale aducând două ducese cu el. Nu știu de ce nu mi-am dat seama de asta; e exact genul de umor sucit pe care oamenii de rangul tău îl apreciază.

– Nu a fost o glumă!

– A fost genul de glumă pe care doar un duce o poate aprecia! zise el pe un ton lipsit de expresie. Știu că Eugenia nu o va face.

– Oh, nu trebuie să îi spui asta! Nu e adevărat. El o privi, apoi tăcerea deveni amară și apăsătoare între ei. O să încerc să țin părțile urâte ale adevărului departe de Eugenia. Tu întoarce-te în ducatul tău. Eu voi rămâne aici. Și sper, Dumnezeule, că nu ne vom mai întâlni vreodată!

Chipul ei era brăzdat de lacrimi, dar ea își ținu bărbia ridicată.

– Nu văd ce lucru atât de îngrozitor am făcut ca să merite o asemenea furie.

– Te-am iubit. Am crezut că te cunosc. Furia ar trebui să fie îndreptată asupra mea, nu asupra ta. Mă voi

strădui să fie așa. Dacă nu te superi, am o întâlnire, adăugă el.

– Așteaptă!

El așteptă în timp ce ea încerca să spună ceva. Dar cuvintele i se agățară de un suspin și ea își ridică din nou privirea.

– Ești sigur că nu ai putea veni cu mine, Jem? Eu te iubesc. Te iubesc așa de tare!

Era înnebunitor să îi pară rău pentru ea. Și încă să simtă iubire pentru ea. Era o mincinoasă care intrase în casa lui și se distrase cu el.

– Eu nu sunt o jucărie care să poată fi cumpărată, îi spuse în cele din urmă. Sunt un bărbat cu un domeniu uriaș și cu un copil.

– Și cu o petrecere de casă, zise ea cu un pic de amărăciune. Nu uita de toți oaspeții tăi!

– Am o viață. Nu e o viață perfectă și nu e o viață de duce, dar e viața mea. Eu sunt Lord Strange, mi-am câștigat reputația și...

Ea îl întrerupse.

– Nu e adevărat! Și știi că nu e adevărat! Nu cred că te-ai culcat cu vreo femeie de când a murit Sally. Nu-i așa?

– Amantele mele sunt irelevante.

– Nu-i așa? strigă ea spre el.

– Doar o dată.

– Atunci de ce, de ce nu puteai doar să mă iubești pe mine în locul atâtor oameni? Ea simți că i se gâtuie vocea. De ce ai nevoie așa de mult de Joc?

– Am iubit persoana care pretindeai a fi – o persoană amuzantă, inteligentă, căreia îi plăceau scrima și călăria și să joace pocher. Dar persoana asta nu e reală, nu-i așa? El se simțea lipsit de compasiune și totuși trebuia să o spună. Tu ești o ducesă. Nu ești Harry.

– Știai că nu sunt Harry.

– Am crezut că ești o femeie pe care aș putea să o iubesc, zise el plat. Și căreia să-i placă să fie aici cu mine.

Dar ai dreptate. O ducesă nu poate avea de-a face cu Lord Strange. Nici o ducesă nu ar trebui să deschidă vreodată ușa acestei case. Nu ar fi trebuit să vii.

El lăsă chipul ei alb și palid în urmă și plecă. Vocea ei îl opri la ușă.

– Te iubesc, zise ea și vocea nici măcar nu îi tremură. E adevărat că m-am dat drept altcineva și presupun că nu poți să mă ierți. Sau că nu vrei să mă ierți. Dar am văzut cine ești și cine ai putea să fii, Jem, și te-am iubit. Vreau să știi asta.

Ochii îl ardeau, așa că nu se întoarse.

– M-ai văzut ca pe un nebun care acceptă oameni fără rang în casă. Tu nu vrei asta.

– Te-am văzut drept un bărbat cu inima prea generoasă ca să refuze pe cineva pentru un motiv așa de frivol ca rangul. Un bărbat care își iubește fetița așa de mult încât a smuls-o din ghearele morții. Un bărbat care și-a onorat amintirea soției neavând aventuri nepăsătoare, indiferent cât de multe ocazii i s-ar fi oferit. Vocea îi tremură, dar ea se controlă.

– Un bărbat care m-a iubit. El se întoarse.

– Soțul tău nu te-a iubit, așa e?

– Oh, ba da, m-a iubit!

– Dar nu destul.

– Nu la fel de mult cum a iubit șahul. A fost mereu cinstit în privința asta. Și tu ești la fel de cinstit. Se pare că am talentul de a găsi bărbați cărora le pasă mai mult de un joc decât de mine.

– Sunt sigur că vei găsi pe cineva de rangul tău, se auzi el spunând.

Sclipirea din ochii ei ar fi putut să fie agonie – sau antipatie –, așa că el deschise ușa.

El nu pleca, pentru că de fapt ea îl părăsise.

Nu era suficient de bun pentru ea. Și ea nici măcar nu știa totul. Făcu o grimasă. Valetul lui doar îl privi și practic aruncă hainele spre el.

Apoi plecă pe drumul alunecos, urând-o pe ea, urându-se pe sine, cu inima sângerând pentru Eugenia. Cum putea să îi explice toate astea? „Ea nu ne-a iubit destul? Ce să îi spui unei fetițe care crede..."

De fapt, ce credea Eugenia?

Ea știa că Harriet era femeie. Dar nu-i spusese niciodată mai mult. Nu-i spusese că intenționa să se însoare cu Harriet.

Deși întotdeauna avusese de gând, își dădu seama, simțind cum i se răsucește stomacul. Aproape inconștient, el decisese cu mult timp în urmă că avea să îi facă o favoare lui Harriet însurându-se cu ea ca să o salveze de viața ei plicticoasă de la fermă.

Să îi ofere o viață luxoasă. Își îndemnă calul să alerge și mai repede, până când vântul începu să îi urle în urechi.

Îi oferea o viață de lux. Într-o casă țipătoare, plină de oameni străini și de jocuri primero. În timp ce ea probabil locuia într-un castel.

Dacă ar fi plâns, ceea ce el nu făcea niciodată, lacrimile i s-ar fi transformat în țurțuri pe obraji.

capitolul 37

Să fii mai bun decât un Joe

18 martie 1784, reședința de la țară a ducelui de Berrow

Harriet ajunse acasă, două zile mai târziu. Omul lui Villiers, Finchley, îi împachetase hainele, iar Harriet își adunase rămășițele stimei de sine și iubirea și le dusese pe toate acasă în trăsură cu ea.

Nici măcar nu plânse până când spanielul ei, Dna Custard, nu îi alergă în întâmpinare. Apoi se lăsă în genunchi în praf și îl îmbrățișă. Și coada lui flutura sălbatic.

– A verificat ușa din față în fiecare zi să vadă dacă veniți, Excelență, zise majordomul ei, Wilson, de undeva dinspre umărul ei drept.

Harriet își mușcă tare buza. Nu putea să plângă în fața servitorilor. Ea nu plânsese niciodată în fața servitorilor, nu când murise Benjamin, nu când...

Când se întâmplase oare ceva mai rău de atât?

În afară de a fi respinsă și de a i se frânge inima, azvârlită apoi în țărână la picioarele ei.

Ai fi zis că era obișnuită cu asta. Benjamin nu o iubise cu adevărat. Nici Jem nu o făcuse. Amândoi își iubeau mai mult jocurile – jocul de șah cu toate complicațiile lui și jocurile de putere, Jocul de a fi Lord Strange. Cu toată generozitatea lui stranie, cu camaraderia masculină, petrecerile și jocul de primero cu toate detaliile sale complicate, pariuri și lupte pentru putere.

O lacrimă căzu pe blana încărunțită a câinelui.

O dată, măcar o dată și-ar fi dorit să o iubească cineva mai mult decât un joc, în felul în care îl iubea ea.

– Servitorii vă așteaptă, Excelență, zise majordomul.

Voia să spună că erau toți înșirați dincolo de ușa de la intrare, așteptând să facă reverențele.

– Dumnezeule sfinte! Wilson, zise ea, încercând să folosească un ton lejer. Nu e ca și cum aș fi fost plecată luni în șir. Dă-le voie să plece, te rog!

– Dar...

– Dă-le voie să plece...

Ea nu folosea acel ton prea des.

– Aveți un musafir, continuă majordomul.

Educația lui nu îi permitea să trădeze un ton rănit, dar ea își dădea seama că ar fi vrut.

– Un musafir? Ce straniu! Nimeni nu știa că veneam azi acasă.

– A sosit în urmă cu două zile și a așteptat sosirea dumneavoastră, zise Wilson.

– Și? întrebă Harriet, ridicându-se și curățându-și palmele de fire de blană. Cine e?

Majordomul se ridică în poziție de drepți.

– E ducesa de Beaumont.

– Oh, Dumnezeule! zise Harriet și se îndreptă spre arcada mare de piatră care ducea spre curtea interioară. Unde se află acum?

– Cred că în salonul de muzică, Excelență.

Harriet intră în curte și trecu prin ușa de vest care ducea spre salonul de muzică, evitând intrarea principală și servitorii care așteptau. Își dădea seama că avea resentimente. Nu voia să o vadă de Jemma, oricât de dragă îi era. Voia să cadă în cel mai apropiat pat și să plângă. Voia să plângă până când o cuprindeau sughițurile și nu mai putea să se oprească. Voia să verse la fel de multe lacrimi ca pentru Benjamin.

Ceea ce era ridicol.

Jem nu era mort. El doar nu o iubea destul. O tragedie pentru ea, dar pentru nimeni altcineva. Și, cu toate astea, își simțea sângele pulsând în ritmul lacrimilor pe care voia să le verse.

Pentru că ea crezuse, chiar crezuse că el avea să vină cu ea acasă. Că o iubea cu adevărat, că o vedea cu adevărat. Dar el nu o făcuse.

O găsi pe Jemma în partea cu fotolii din salonul de muzică pe care Harriet îl numea pavilionul cu portocali. Încercase să cultive portocali, dar aceștia înfloreau, însă nu făceau fructe. Dar nu suporta să se despartă de pomi, așa că stăteau într-un colț, cu frunzele lucioase și parfumate.

Până ce ajunse să o vadă pe Jemma, lacrimile îi atârnau pe pleoape.

Jemma era așezată pe o bancă sub alt portocal, jucând șah, singură după cum se părea.

Harriet se apropie încet. Se simțea straniu îmbrăcată în rochie. Pantofii erau mult mai tăcuți decât cizmele.

În timp ce privea, Jemma mută o piesă albă și apoi una neagră. Ea ridică privirea și sări în picioare.

– Draga mea Harriet, ai venit acasă!

Apoi Jemma o prinse în brațe, scoase o batistă albă și Harriet se prăbuși în brațele ei.

– E doar... E doar...

– Știu, știu, murmură Jemma. Isidore mi-a spus.

– Ți-a spus că el nu mă iubește? Știa? De ce sunt doar eu așa de proastă? De ce sunt singura care nu știe niciodată?

– Isidore nu mi-a spus asta, zise Jemma. A zis că vă simțeați foarte bine împreună, doar că...

– El nu mă iubea, zise Harriet.

– Pot doar să văd un bărbat plin dorință, zise Jemma. N-am idee cât te poți baza pe Isidore în chestiuni din astea.

– Era plin de dorință, zise Harriet sughițând. Dar am crezut că mă iubește. Cuvintele și le smulse din adâncul sufletului. Fiica lui s-a îmbolnăvit, iar el m-a rugat să stau cu ea. Și am crezut că o face pentru că... Am fost așa de proastă!

– Poftim? făcu Jemma și o legănă un pic.

– Am crezut că se gândea că aș putea fi mama Eugeniei.

– Sunt sigură că s-a gândit la asta, zise Jemma.

– Am fost suficient de bună, făcu Harriet. Cel puțin cât am purtat pantaloni. Spunea că o să anunțe moartea lui Harry Cope, apoi se va însura cu Harriet și eu aș putea să mă întorc să joc primero în fiecare seară cu bărbații.

– Un fraier, decise Jemma.

– Iar apoi, când am zis că plec și chiar și când... când l-am implorat să vină cu mine, el nu a vrut. Era așa de furios pe mine! A zis că e tipic pentru o ducesă, că aveam impresia că era o jucărie care putea fi cumpărată. Nu a fost așa, chiar nu a fost așa! Ea plângea așa de tare încât se aplecase, cu mâinile strânse în jurul ei, plângând

în hohote și scoțând sunete stranii. L-am iubit, iar el nu m-a iubit destul, zise apoi cu voce frântă. M-am săturat, m-am săturat îngrozitor să fiu pe locul doi, să nu fiu niciodată de ajuns. Din momentul în care a aflat că sunt ducesă, totul s-a schimbat.

– Oh! făcu Jemma ușor și se opri o clipă ca să o mângâie pe Harriet pe păr. Oamenii întotdeauna tratează ducesele diferit. O ducesă este cel mai înalt rang din regat. Există mulți bărbați care nu ar flirta niciodată cu o ducesă.

– El nu trebuia să flirteze cu mine, zise Harriet, ridicându-se din nou și ștergându-și nasul. Trebuia doar să se însoare cu mine! Și atunci nu aș mai fi fost ducesă. Aș fi fost doar Lady Strange!

– Poate că voia, dar nu-și putea imagina așa ceva, sugeră Jemma.

– Nu m-a iubit destul. Și știi ceva? M-am săturat de oameni care nu mă iubesc destul, tosti Harriet cu voce tot mai puternică. Eu nu sunt chiar așa de neînsemnată. Chiar nu sunt Mama Gâscă. Nu voi fi niciodată așa de frumoasă ca tine, Jemma, dar sunt frumoasă. Sunt. Arăt mult mai bine în haine de bărbat, iar el m-a văzut în haine de bărbat. Și arăt și mai bine fără nici un fel de haine!

Jemma chicoti.

– Te cred.

– Și sunt deșteaptă. Poate nu așa deșteaptă ca tine... Ea se opri. Oh, Dumnezeule, ascultă cum vorbesc! Am zis-o chiar eu. Tu ești frumoasă și inteligentă, iar eu pur și simplu nu sunt suficient de bună, de deșteaptă.

– Eu chiar nu am cine știe ce inteligență, zise Jemma foarte pragmatică. Nu reușesc să înțeleg prea multe în afară de șah. Și ce mi-a adus asta? Am câștigat o sumedenie de partide de șah. Și unde am ajuns din pricina asta?

Amărăciunea din glasul Jemmei o amuți pe Harriet pe moment.

– Șahul nu l-a oprit pe soțul meu să își ia amantă. Șahul nu m-a oprit pe mine să distrug o potențială

fericire răzbunându-mă și culcându-mă cu alt bărbat. Șahul nu l-a făcut pe Elijah să mă iubească sau să îi pese că am plecat în Franța. Șahul nu mi-a adus nimic, făcu ea pe un ton feroce. Nu există nimic special la o minte pricepută la șah.

Harriet își suflă nasul.

– Strange e un prost, zise Jemma. Tu ești minunat de inteligentă și superbă, și îmbrăcată, și dezbrăcată, și nici măcar nu joci șah – ce și-ar mai dori un bărbat? I-ai fi fost loială...

– L-aș omorî dacă și-ar lua o amantă, zise Harriet feroce. Pe drumul de întoarcere am început să mă gândesc că ar putea să-și ia o amantă și aproape că am întors trăsura din drum.

– Vezi la ce renunță el? zise Jemma. La a fi căsătorit cu cineva care îl iubește suficient de mult ca să devină criminală. Ai inima frântă, dar inimile frânte se vindecă. Ești liberă să găsești un bărbat care știe exact ce persoană splendidă, inteligentă și frumoasă ești.

Harriet își trase nasul.

Nu părea să mai fie ceva de spus pe această temă, așa că după o vreme se retraseră amândouă în camerele lor.

Harriet se prăbuși pe pat și așteptă ca nefericirea să se reverse peste ea – dar nu se întâmplă.

În schimb, continuă să se gândească la faptul că merita ceva mai bun. Furia o împiedica să stea liniștită, așa că se ridică și ieși din cameră. Ea merita pe cineva care o iubea.

Ea nu era neînsemnată, chiar nu era. Poate că era mai neîndemânatică în rochiile cu crinolină, dar Jem nu știa asta. El știa că ea era foarte abilă la scrimă.

Și poate că arăta ca o potârniche în haine de femeie – dar, din nou, el nu știa asta. El o văzuse în toată splendoarea ei. Iar ea se simțise frumoasă când făcuseră dragoste. Chiar și gândul la după-amiaza aceea în hambar o înduioșă, dar o și înfurie. Cum putea el să dea la o parte ceva atât de prețios, așa cum ce avuseseră ei?

Ea aproape că se topi de lacrimi, amintindu-și cum îi cuprinsese el fața și îi spusese că avea să facă dragoste cu ea în grajduri când avea să împlinească 80 de ani.

Și îi spusese cel mai important lucru – chiar reușise să-i spună că îl iubea. Îl implorase să nu o părăsească.

Și el tot îi permisese să plece.

Asta era tot ce conta, nu cum se simțise el când aflase că ea era ducesă sau dacă era de părere că ea fusese o mincinoasă ori alte lucruri pe care le spusese el.

Era ca un cuțit rece, dar era bine. Dacă ar fi avut timp să îl implore pe Benjamin să nu o lase, el ar fi luat aceeași decizie. Ea știa asta. Dar i-ar fi plăcut să aibă ocazia de a-i spune pentru ultima dată că îl iubea.

Era același lucru, iar și iar, doar că Jem era în viață și probabil prefera Jocul, flirtând cu Grațiile...

Era același lucru, iar și iar.

El era mort pentru ea.

capitolul 38

Definiția bărbăției, din nou în discuție

21 martie 1784

Era timpul pentru Joc, așa că Jem se duse în birou. Lord Brouncker sosise cu vestea despre o mare ceartă între Compania Indiilor de Est și un bărbat pe nume Stallybrass, care inflama Parlamentul. Lui Jem nu-i păsa.

Paria sălbatic și fără prea mare chef. Sfârși pariind că Fox nu avea să împiedice adoptarea legii împotriva revoltelor, deși ura să cheltuiască banii în felul ăsta, la întâmplare.

Jocul se transformă în amintiri de la beție, toate implicând-o pe o anume cântăreață de operă Noelle Gray, care părea să aibă un temperament generos, ca să nu spună altceva.

Jem abia își putea controla iritarea.

Villiers îi zâmbea misterios din partea cealaltă a mesei. Îl provoca. Se răsti pe un ton războinic:

– Ce e?

– Păstram o tăcere plină de demnitate, remarcă Villiers.

– Ce urât! se răsti Jem. Domnilor, mai jucăm o rundă?

– Nu, făcu Brouncker, clătinând din cap. Nu fac față. Am stomacul răscolit. S-ar putea să dau la rațe.

Jem decise că nu avea să-l mai invite niciodată pe idiot. Se uită prin încăpere. Nu voia să-i mai vadă vreodată pe bărbații ăștia cu râgâiturile și micimea lor. Lord Oke iar urina la perete, deși știa foarte bine că erau oale de noapte pe coridor. Acum avea să pretindă că văzuse...

– La naiba dacă nu am văzut acolo o oală de noapte! răcni Oke.

– Îți lipsește ceva? întrebă Villiers.

Tonul lui era suficient de dur ca să usture. Jem se întoarse și se răsti iar la el.

– Dacă vrei să spui ceva, atunci fă-o! Fii bărbat măcar o dată!

– Nu e ăsta tocmai subiectul despre care vorbim? Ce e un bărbat, la urma urmei? întrebă Villiers încet.

Era îmbrăcat superb, cu o haină de culoarea zmeurei, tivită cu un fir împletit elaborat. Avea părul strâns la spate și fără pudră, desigur. Doar fraierii precum Oke se osteneau să-și pudreze părul înainte de Joc.

– Un bărbat, zise Jem, nu e o femeie.

– Concis.

– Bărbații nu sunt proști care...

– Care?

– Care se dovedesc a fi ce nu sunt.

– Ah, frumusețea logicii, făcu Villiers înțelegător. Cu adevărat mă minunez de ea. Se aplecă mai mult spre el. Îmi lipsește Harriet. Ea dădea dovadă de un remarcabil spirit de apreciere pentru cineva de sexul ei.

– Și de rangul ei.

– Ah! făcu Villiers, lăsându-se la loc pe spate. Și iată că apare șarpele din Grădina Raiului, nu-i așa?

– Trebuie să admiți că există o oarecare discrepanță în felul în care mi-a fost prezentată.

– Nu am ținut cont de rang, zise Villiers și își flutură mâna pe care purta un rubin.

– Nu, tu nu.

– Și totuși, dacă o judeci pe Harriet corect, nimeni nu spune că ia rangurile în serios, la fel ca mine și, în mod straniu, așa cum pari și tu să faci.

– Am crezut că e văduva unui gentilom de țară, zise Jem și-și frecă fața cu mâinile. Putea la fel de bine să îi spună lui Villiers. Am crezut că îi fac o favoare și o scot din existența ei banală de femeie de la țară.

Villiers izbucni în râs.

– Exact, zise Jem. Ce prost am fost!

– Ducatul Berrow nu e un cătun, zise Villiers.

– Berrow? repetă Jem și ridică brusc capul. *Berrow?*

– Despre ce ducat crezi că discutam?

– N-am întrebat niciodată.

– Nu suntem așa de mulți, remarcă Villiers.

Inelul lui de rubin părea să-i facă lui Jem cu ochiul.

– Atunci soțul ei...

– Benjamin.

– A venit o dată la Joc, zise Jem.

– Nu l-ai mai invitat, ghici Villiers.

– Nu. Nu era cu adevărat interesat.

– Benjamin a fost unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei, deși nu am înțeles asta până după moartea lui. Poți să faci greșeli teribile când vine vorba de iubire, să știi.

Jem scrâșni din dinți. Ultimul lucru de care avea nevoie era o predică din partea cuiva faimos pentru copiii săi ilegitimi.

– Ești un izvor improbabil de asemenea înțelepciuni, zise el.

– Sunt cât se poate de acord. N-am fost niciodată îndrăgostit de o femeie, bunăoară.

Jem se uită la el uimit.

– Nu, nici de un bărbat, zise Villiers și clătină din cap. Dar am iubit. Aici, acolo și dincolo. Știu valoarea unui sentiment.

– Am iubit-o pe Sally, zise Jem.

Dar Villiers îl știa de mulți ani, din acele zile de demult, și nu spuse nimic.

– Foarte bine, într-un fel n-am iubit-o. Dar Harriet e ducesă.

– Am stabilit asta.

Villiers își împinse paharul cu vin roșu spre Jem cu un deget.

– Uite, nu l-am atins.

Jem se uită la paharul său gol și îl luă pe al lui Villiers, ținându-l în mână.

– E o femeie bună. O femeie cumsecade. A zis că Jocul ar trebui să înceteze, iar eu ar trebui să o urmez. Dar ea n-are habar. Nu știe nimic despre familia mea.

– Enervante familiile asta!

– Reputația mea ar putea să o distrugă. Ea ar ajunge să mă urască.

– Presupun că îmi spui toate astea pentru că va trebui să renunț la a mă mai îndrăgosti.

– De ce ai face asta? întrebă Jem și dădu vinul pe gât.

– Oh, am niște copii din flori! Dar tu?

– Nu.

– Poftim? O singură fiică de care ai avut grijă așa de bine? Arată o stare de spirit deosebit de conservatoare, Strange.

Jem pufni.

– Sugerezi că din cauza lipsei mele notorii de interes față de progeniturile mele din flori și a reputației care o însoțește nu trebuie să mă îndrăgostesc niciodată?

Întrebarea lui Villiers era ușor înțepătoare.

– Nu înțelegi. Nu pot. Jocul...

– Ah, Jocul...

Villiers se uită prin încăpere.

Mirosea a urină mulţumită lui Oke şi aerul era parfumat cu miros de trabuc.

– O tradiţie încântătoare.

– Am încheiat majoritatea contractelor aici. Eu...

– Sigur, întotdeauna e bine să ai mai multe fonduri, zise Villiers. Mă întreb cum se multiplică averea şi domeniile mele când le acord aşa de puţină atenţie.

Jem îi aruncă o privire extrem de antipatică.

– Aş ghici şi că Harriet nu e foarte încântată de Graţii şi de celelalte doamne de teapa lor.

El ridică un deget spre un servitor care se grăbi şi îi aduse alt pahar de vin.

– Nu e ca şi cum le-ar dispreţui, zise Jem şi mai luă o gură zdravănă de vin.

– Nu vrea să ia micul dejun cu ele? Trebuie să recunosc că râsul lui Chloe m-a iritat destul de mult mai devreme în seara asta. Povestea pe care a spus-o la cină despre episcop şi baia de şampanie... Nu prea e de bun gust, nu crezi? Mai ales cu acele detalii... Despre mitra lui vorbea, nu-i aşa?

Jem mai luă o gură de vin.

– Nici o femeie cumsecade nu m-a iubit, zise Villiers, punând paharul jos cu un mic clinchet. Am fost logodit, să ştii. Anul trecut. Foarte frumoasă fata. S-a îndrăgostit de contele de Gryffyn şi a renunţat la mine. Ştii cum am descoperit? Se uita la el în felul acela. Avea în ochi expresia aceea.

– Ce fel de expresie?

– O văd din când în când, ridică Villiers din umeri.

Jem ştia unde o văzuse Villiers. În ochii lui Harriet, când se uita la el.

– Ştiu că Harriet mă iubeşte, zise el aspru. Dar i-ar distruge viaţa, nu înţelegi asta?

– Şi se zice mereu că femeile sunt sexul care se sacrifică mai mult, zise Villiers. Ce impresionantă e toată învinovăţirea asta! Mi-aş dori ca Roberta să fi luat în considerare un asemenea sacrificiu, dar ea s-a dus

și s-a măritat cu Gryffyn. Și cred că sunt foarte fericiți împreună.

Jem mârâi.

– Am crezut că domnișoara Charlotte Tatlock s-ar putea îndrăgosti de mine, zise Villiers. M-a vizitat când am fost bolnav.

– Pentru Dumnezeu, pari a fi un caz demn de milă!

– Un lucru sigur când te afli în pragul morții este că îți pierzi dorința de a-ți mai ascunde propriile slăbiciuni, remarcă Villiers.

Jem mulțumi în tăcere lui Dumnezeu că era sănătos.

– Domnișoara Tatlock s-a îndrăgostit de moștenitorul meu, continuă Villiers.

– Ești blestemat în dragoste, zise Jem. Mai trebuie să îmi spui că te interesează Harriet.

Villiers nu zise nimic.

Jem simți cum îi crește o dogoare în piept.

– Glumești, da? zise el cu voce înăbușită.

– Nimeni nu ar putea să nu fie interesat de Harriet, zise Villiers și se uită la Jem. E absolut adorabilă, după cum știi, în special în pantaloni. Știi că aproape am avut o aventură cu ea la un moment dat?

Jem crezu că avea să vomite. Clătină din cap.

– Am abordat-o, dar ea m-a pălmuit. Era măritată pe atunci, desigur.

– Am crezut că ai spus că Benjamin a fost unul dintre cei mai apropiați prieteni ai tăi.

– Enervant, nu-i așa? Pare că am o constituție care nu poate să fie atentă la pretențiile prietenilor. Dacă tu ai, bunăoară, pretenție la Harriet, mă voi strădui. Dar, desigur, adăugă el blând, tu nu ai.

Jem îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Încetează!

– Ce să încetez?

– Încercările tale jalnice de a mă manipula.

– Vai de mine! făcu Villiers sorbind din vin. Probabil îmi pierd îndemânarea.

– Dacă... dacă mă duc după Harriet, n-o voi face pentru că mă tem că mi-o vei fura tu. Ea oricum nu te vrea.

– O lovitură puternică, murmură Villiers. E nevoie de un prieten care să te doboare la pământ.

– Ea... începu el, dar se opri.

– Presupun că ar putea să se întâmple să te iubească şi prin urmare m-ar respinge, trase Villiers concluzia. Cât de nefericit, având în vedere circumstanţele! Din fericire, sunt obişnuit cu circumstanţele. În fine, trebuie să mă duc la culcare. A fost o conversaţie absolut fermecătoare, Strange.

El se ridică şi făcu o plecăciune absolut magnifică.

– Jem, zise Strange şi se uită în sus spre el.

– Dumnezeule, numele mici sunt aşa de intime! În cazul ăsta, numele meu e Leopold, dar ţi-aş fi recunoscător dacă nu l-ai folosi.

– Leopold, rosti Jem, încercând să vadă cum suna. Ţi se potriveşte, are un aer regesc.

– Îmi displace, zise Villiers.

– Trebuie să îmi spui Jem. Atâtea sfaturi date cu o asemenea precizie otrăvitoare... Cred că suntem cei mai buni prieteni.

Villiers făcu o pauză şi apoi un zâmbet îi încălzi ochii iernatici.

– Într-adevăr, zise el. Asta e şi impresia mea.

Se întoarse cu o răsucire a hainei sale superbe şi plecă.

Brouncker vomita într-un colţ.

capitolul 39

Originile paradisului

21 martie 1784

– Harriet a zis că o pot vizita, îl informă Eugenia. Pot să mă duc, nu-i aşa, *papa?* Ştiu că are pisoi în hambar pentru că mi-a spus că are.

– Desigur.

Eugenia i se sui în poală și inima lui Jem începu să bată mai tare când simți cât era de ușoară.

– Ai mâncat bine de prânz? întrebă el.

– Friptură, răspunse Eugenia. Și un ou special făcut pentru mine de bucătăreasă.

– Ce era așa de special la el?

– Era amestecat cu o brânză foarte rafinată numită *fromage bleu*, îi explică Eugenia.

– Mănânci ca o lady de 80 de ani, zise Jem și își strânse brațul în jurul ei.

– Îmi place *fromage*, zise Eugenia, savurând în mod evident sunetul silabelor în franceză. Îmi place și Harry. Sau Harriet. Mi-e dor de ea.

– Și mie.

De fapt, dorul de ea era aproape ca o durere în piept. Nu-și putea imagina cum mai putea trece peste încă o zi.

– Am crezut că ar putea să rămână cu noi, zise Eugenia.

El își drese glasul.

– Așa am sperat și eu, dulceața mea. Dar ea e ducesă și are lucruri importante de făcut.

– Am întrebat-o care sunt.

– Și ce a spus?

– A râs într-un fel și a spus că trebuie să aibă cineva grijă de oamenii de pe domeniul ei, așa cum și tu ai grijă de oamenii tăi aici. Și are un câine foarte bătrân care i-ar simți lipsa. Îl cheamă Dna Custard.

Jem deschise gura – și o închise la loc.

Harriet avea un câine foarte bătrân care o aștepta. Se ducea înapoi la o casă goală. Simți asta ca pe o lovitură de cărămidă în cap.

Eugenia se uita îngrijorată la el.

– Nu te teme, *papa*, zise ea dulce. Eu n-o să te las niciodată singur. Când mă fac mare, o să am o casă și o să poți veni să stai cu mine.

Era un idiot. Era mai mult decât un idiot. O iubea pe Harriet. Și iubirea însemna că nu lăsai pe cineva să se întoarcă la o casă goală și un câine bătrân, chiar dacă se dovedise a fi ducesă. Și chiar dacă era mai enervantă și mai sfântă decât orice.

Și chiar dacă...

El se uită în jos la Eugenia și brusc înțelese ceva așa de evident încât nu-i venea să creadă că nu își dăduse seama mai devreme.

Durerea din inima lui, cea care era așa de adâncă încât îl dureau până și oasele din pricina ei era din vina lui. El o acuzase pe Harriet că mințise. Dar, în realitate, el era cel care îi ascunsese cine era.

Era un prost, un idiot, un copil care nu înceta să caute aprobarea tatălui său – chiar dacă știa că tatăl său era mort și fusese imoral.

Din ce alt motiv transformase casa asta în versiunea despre paradis a tatălui său? De ce nu era el genul de tată pe care chiar îl admira – un tată care clădea o casă sigură?

Pentru că voia aprobarea tatălui său, un bărbat mort demult, care înainte fusese un bețiv și un desfrânat.

Eugenia îl trăgea de mânecă.

– *Papa*, arăți așa de trist! Îți promit că vei putea locui mereu cu mine.

El o luă în brațe și își îngropă fața în părul ei.

– Știu asta, dulceața mea. Îmi pare rău.

– Pentru ce îți pare rău? întrebă Eugenia, cuibărită aproape de el, dar, ca întotdeauna, întrebarea fiind logică.

– Îmi pare rău că nu am fost un tată mai bun. Pentru că am permis să te muște un șobolan și pentru că te-am ținut în aripa de vest ca să nu îmi cunoști musafirii.

– Nu e vina ta că șobolanul a venit în casă din pricina frigului, *papa*! Dumnezeule!

Cum putuse să fie așa de prost încât să nu vadă în ce fel își croise viața? Fonthill era creat și mânat

de dorințele lui de băiat. Nu era rușinat din pricina dorinței profunde din tinerețe, pe care o avusese mereu, ca viața surorii lui să nu fi fost distrusă de circumstanțe care îi scăpaseră de sub control, să se fi putut căsători și să fi avut copii, așa cum merita.

Dar era rușinat de faptul că luase vinovăția și dragostea pe care le avea pentru ea și le permisese să-l orbească și să nu vadă în ce fel de casă își creștea propriul copil.

Dar era și mai rușinat pentru felul în care permisese tatălui său să-i croiască viața, chiar și când, adult fiind, înțelegea firea coruptă a tatălui său. Felul în care atitudinea superficială, nepăsătoare față de femei dusese la violarea propriei fiice.

El nu putea oferi adăpost fiecărei femei în pericol, iar tatăl lui nu avea să se trezească niciodată la viață ca să recunoască Fonthill drept versiunea sa de paradis.

Dacă Harriet l-ar fi acceptat din nou, el nu s-ar mai fi așezat la masă să joace vreodată Jocul. Și fiecare cărămidă din Fonthill putea să se sfărâme și să cadă la pământ dimpreună cu bordelul din turn.

– Eugenia, zise el, crezi că, dacă ne-am duce la casa lui Harriet, ea ne-ar primi?

– Sigur că da, *papa*.

El simți că îl cuprinse disperarea. Ea voia un Jem care nici măcar nu exista.

– Nu putem doar să mergem să o aducem aici, zise el gândind cu voce tare. Va trebui să ne mutăm la ea acasă.

– Harriet are pisoi, zise Eugenia foarte rațional.

Dar dacă ea nu avea să-l accepte? Oare cum putea să îl accepte ea, o ducesă? Cu casa, cu reputația, cu obiceiurile și...

– Asta o va face pe Harriet foarte fericită, zise Eugenia. Vedeam că nu voia să mă părăsească, *papa*. Ea nu are o fetiță a ei, să știi.

– Știu.

Harriet îi spusese că îl iubea spre final. Îl implorase, iar el îi aruncase asta în față. Îi dăruise cel mai de preț dar din lumea asta, iar el i-l aruncase la picioare.

Jem se simțea de parcă ar fi primit o lovitură în cap și ar fi început dintr-odată să gândească rațional. O iubea pe Harriet. Dar o rănise foarte tare. Dacă ar fi existat măcar o șansă să îl primească înapoi...

El ar fi făcut orice pentru ea. Și-ar fi vândut casa, ar fi dispersat jocul, și-ar fi luat rămas-bun de la Grații.

Toate acele lucruri nu însemnau nimic în comparație cu posibilitatea de a trăi o viață întreagă fără ea.

capitolul 40

30 martie 1784

Ducesă la lumina zilei

Domeniul Berrow era la fel de mare ca Fonthill. Probabil terenurile nu erau așa de vaste, dar nu se putea păcăli singur. Conacul vechi din piatră era bine instalat pe pământ și înconjurat de livezi bătrâne. Făcea ca Fonthill să arate ca un ipotetic vecin mai tânăr.

– Nu vreau să te simți îngrozitor dacă Harriet decide să nu ne primească, zise el către Eugenia.

Ea îl fixă cu privirea ei serioasă și foarte directă.

– Nu fi caraghios, *papa!* Harriet mă iubește.

Servitorii deschiseră trăsura, iar el le-o întinse pe Eugenia. Fură anunțați. Așteptară.

După cincisprezece minute, Eugenia deveni nerăbdătoare și începu să țopăie prin încăpere.

Jem simți că i se făcea greață. Era absurd. Probabil Harriet se întorsese pe domeniul ei frumos și își dăduse seama cât de idioată fusese să se gândească doar la ideea de a se căsători cu un individ cu o reputație proastă ca a lui.

Dintr-odată se deschise o ușă. Ducesa de Beaumont. Și... ducesa de Betrow. Două femei superbe cu cel mai înalt rang, gătite cu bijuterii și îmbrăcate în mătase și satin.

Jem o chemă pe Eugenia la el și făcu o plecăciune.

Harriet era o femeie splendidă. Părul îi era strâns, cu toate buclele ținute în frâu. În rochie, era chiar mai senzuală decât în pantaloni. Acum nu avea lavaliera la gât, ci un decolteu generos la rochie, care îi dezvăluia pielea mătăsoasă, talia mică, iar fustele legănate îl făceau să vrea să o răstoarne ca să-i descopere secretele.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, în ei citindu-se primirea călduroasă pe care putea să o facă o simplă cunoștință.

- Lord Strange, zise ea și întinse o mână ca să-i fie sărutată. Îmi faci o mare onoare. Nu mă așteptam la o vizită anunțată din scurt.

Apoi se întoarse spre Eugenia și îi oferi un zâmbet adevărat. Și o sărutare adevărată.

Eugenia se aplecă și șopti ceva la urechea lui Harriet.

- Sigur că da! zise Harriet și, fără să se mai uite la el, o luă pe Eugenia de mână și plecară. Pisoii sunt în hambar, zise ea în timp ce pleca.

Ducesa de Beaumont rămase.

Jem stătea în centrul încăperii.

- De ce ai venit?

Jem se uită la ea.

- Știi, nu-i așa?

- Ai venit pentru Harriet. Nu o să renunți la ea.

- Niciodată.

- Am știut că nu ești așa de prost. O s-o fac să se întoarcă înăuntru.

El se așeză și așteptă. Și așteptă.

Probabil Harriet încerca o formă de răzbunare. Sau încerca să își adune curajul. Nici măcar nu se mai enervă. Simțea un fel de calm straniu. Întreaga lui viață fusese definită de grade de disipare. Îl depășise pe tatăl său pentru că nu pășise în nici un bordel, dar cu siguranță

păşise pe urmele lui în alte privinţe. Din momentul în care împlinise 14 ani, se etalase pe sine şi viaţa lui ca pe un desfrânat.

Harriet era singura persoană pe care o cunoscuse care era de părere că el merita ceva mai bun decât un bordel. Ea merita moartea domeniului Fonthill.

Aşa că aşteptă.

În cele din urmă, după două ore, ea păşi în salon şi închise încet uşa în urma ei, sprijinindu-se de ea.

– Eugenia face baie. A alunecat în adăpătoarea cailor.

El se ridică în picioare. Ea era de cincizeci de ori mai senzuală şi mai delicioasă în rochie decât în pantaloni.

– Te iubesc.

– Ştiu că mă iubeşti, răspunse ea destul de neaşteptat.

Dar nu sări în braţele lui, în felul în care o făcuse la grajduri. În schimb, rămase acolo în picioare.

El se gândi cu disperare la ce putea să spună.

– Îmi place rochia ta, zise el.

Chipul ei era al unei ducese. Politicos.

– Am crezut că nu-ţi place să-ţi ridici părul în coc.

– Am întâlnire cu judecătorul Truder în dimineaţa asta ca să audiem cazurile pe rol.

El închise gura.

– Puterile administrative ale ducatului le exced pe cele ale guvernului, desigur, zise ea stând dreaptă şi demnă, ducesă din cap până-n picioare. Şi ale unui judecător. Cum ştii de altminteri.

El se foi, încercând a se gândi cum să înceapă.

– Nu am vrut să spun ce am spus.

– E în regulă, făcu ea cu o înclinare rece a capului. Înţeleg foarte bine. În agitaţia momentului, se fac adesea comentarii mai dure. Nu o să mă mai gândesc la asta.

– Dar ştii pentru ce îmi cer scuze, zise el privind-o îndeaproape.

Pleoapele ei fluturară, iar el ştiu că ea nu era aşa de calmă cum pretindea a fi.

– Presupun că te referi la lucrurile dureroase pe care le-ai spus după ce ți-am dezvăluit rangul meu, zise ea. Crede-mă, nici măcar nu mi le amintesc!

– Eu îmi amintesc fiecare cuvânt.

– Eu ignor lucrurile oribile pe care le-ai spus pentru că ești un prost ignorant, zise ea cu hotărâre.

– Sunt. Sunt, Harriet, chiar sunt!

Ea își feri privirea.

El trebuia să îi spună totul. Și apoi tot ea urma să aibă o mie de motive să-l alunge, dar el avea să fi încercat. Așa că se lăsă în genunchi, pentru că atunci când un bărbat voia să implore...

Așa trebuia să o facă.

– Nu face asta! zise ea și se încruntă.

– Trebuie.

Ei îi tremură gura, apoi i se întinse într-o linie fermă.

– Foarte bine, făcu ea și își încrucișă brațele la piept.

Podeaua era foarte dură sub genunchii lui și chipul ei era chiar mai dur. El știa, știa în inima lui că nu avea să funcționeze. Ea nu îl mai iubea.

– Nu am știut că te iubesc, nu cu adevărat. Bărbații pur și simplu nu gândesc așa.

– Știu, zise Harriet.

– Pentru că soțul tău nu te-a iubit cu adevărat?

– Am stabilit deja asta. Cam în același timp când tu mi-ai indicat cât sunt de neatrăgătoare ca femeie și cât de proastă am fost să cred că aș putea să mă dau drept domnul Cole.

Jem simți cum i se strânse inima de durere.

– Nu am vrut să spun asta.

Apoi nu mai putu să rămână în genunchi, deși acolo trebuie să stea un bărbat. Sări în picioare și îi duse mâinile la buze.

– Eram furios că erai ducesă. Dintr-odată nu mai erai de atins – de nimeni. N-am putut suporta. Tot timpul m-am gândit... Știi la ce?

Ea clătină din cap.

– Că n-o să te mai am niciodată. Știam cât ar fi tânjit fiecare bărbat de la petrecerea casei după tine dacă ai fi fost femeie. Iar ei puteau să plece la Londra și să te curteze, fără să aibă reputația mea.

– Ai crezut că m-aș mărita cu următorul bărbat pe care îl vedeam?

Ea se uită la el mai mult cu o expresie curioasă decât cu altceva.

– Nu m-am putut abține, zise el tresărind, dar fără să dea drumul mâinilor ei. Aveam în cap imaginea ta în pat cu altcineva și mi-am vărsat frustrarea pe tine. Dar, Dumnezeule, Harriet, ești așa de frumoasă! În rochie, în pantaloni, doar cu pielea ta pe tine. Orice bărbat de pe lumea asta ar vrea să facă dragoste cu tine.

Ea reuși să își tragă mâinile.

– Asta e bine de știut.

El o privi și simți că o iubea așa de tare încât percepu cum i se adună cuvintele în piept fără să le poată da drumul. Nu în ordinea corectă.

– Nu crezi că te iubesc.

– De fapt, chiar cred, zise ea. Dar nu cred că vrei să fii cu mine. Cu mine, Harriet. Eu sunt doar o văduvă plictisitoare. Am purtat negru un an întreg. Nu am cunoscut o curtezană înainte să intru în casa ta și, chiar dacă am găsit experiența interesantă, nu sunt înnebunită după această experiență. Sunt plictisitoare, Jem, iar tu nu ești.

– Am trimis pe toată lumea acasă. Grațiile, musafirii. Pe toată lumea.

Ea îl privi.

– Și săptămâna asta se dărâmă turnul. El îi apucă mâinile din nou, le sărută și încercă să îi spună toate lucrurile pe care nu le putea pune în cuvinte. Le-am spus să dărâme turnul, iar Eugenia îți va spune că am găsit o guvernantă. O urăște.

Pentru prima dată, Harriet simți o rază de speranță.

– Cum e guvernanta? întrebă ea prevăzătoare.

– E o figură remarcabilă. Nu pot să o descriu decât spunând că e la fel și în față, și în spate. Poartă negru în onoarea soțului ei. El e mort de ceva vreme.

– Câtă vreme?

– Douăzeci și șase de ani. Nu pot să mă gândesc la nimic altceva în afară de tine, Harriet. Ai plecat și nu mai avea nici un rost Jocul. Nu mă mai interesa să călăresc. M-am trezit plimbându-mă în sus și în jos în galeria de tablouri de patru ori pe zi. Visam numai la tine. O trase din nou spre el și îi captură buzele în cel mai pasional sărut pe care îl trăise ea vreodată. Nu pot să simt asta singur, zise el cu voce joasă. Nu-mi spune asta, Harriet. N-am mai simțit așa ceva niciodată. Eu și Sally... râdeam. Eram ca niște copii împreună. Ea nu mă certa niciodată și nici nu observa care sunt greșelile noastre. Ea nu a făcut niciodată dragoste cu mine așa cum ai făcut tu.

Harriet zâmbi.

– N-aș fi putut să fac dragoste cu ea așa cum am făcut cu tine, zise el, cuprinzându-i fața în mâini. Ceva s-a întâmplat de când am făcut dragoste în hambar. Nu pot să mă gândesc decât la tine. Intenționam să te las în pace. Ești ducesă, pentru Dumnezeu! Familia și reputația mea sunt la fel de negre. Îți dai seama de asta, nu-i așa?

– Nu-mi pasă.

Adevărul trebuie să fi răzbătut de undeva din vocea ei.

– Încă nu știi ce e mai rău, zise el, dar ceva se domoli în ochii lui.

Ea era tentată să îl sărute, dar se obligă să se tragă de lângă el și să se așeze pe canapea.

El rămase acolo, un bărbat înalt, zvelt și nedumerit, cu chipul lui subțire și măsliniu, care îl făceau să arate ca un rege al țiganilor.

– Dacă îți vor lipsi toți prietenii tăi? întrebă ea. Problema e că nu ar fi trebuit să renunți la toți prietenii tăi ca să fii cu mine. Și într-o bună zi... Ea își împreună

mâinile în poală ca să nu tremure. Într-o bună zi te vei sătura de mine și îți va fi dor de Jocul tău.

El o privi cu ochii lui de un albastru-închis și limpede.

– Crezi că mă voi sătura vreodată de Eugenia?

Ei îi scăpă un mic pufnet.

– Atunci de ce ai crede că mă voi sătura de tine? întrebă el nu provocator, ci interesat, ca în momentele când era vorba de o chestiune de logică. Te iubesc, Harriet, iubirea nu e ceva simplu pentru mine.

Zâmbetul ei era tremurat.

– Nu am vrut să te iubesc. Mai ales când am crezut că ești bărbat. Și în special după ce am aflat că ești ducesă. El ridică din umeri. Dar iată-ne aici! Am incercat să mi te scot din inimă, dar te iubesc. Cum aș putea să-ți dau drumul? Mi-am pus aceeași întrebare în cazul Eugeniei, ca să fii avertizată. Nu aș putea să o trimit niciodată la școală.

– O să mă ții încuiată în aripa de vest?

El făcu un pas și se uită în jos spre ea.

Expresia lui...

– Cred că aripa de vest e prea mare pentru tine. Mă gândesc mai mult la o singură cameră.

– Oh! șopti ea.

Era prea mult pentru ea. El o iubea pur și simplu pe ea, pe Harriet văduva. El o iubea.

Iar ea îl cunoștea pe Jem. Nu avea să renunțe la ea niciodată.

Se întinse spre ea exact în clipa în care țâșni spre el. Se sărutară... Harriet nu știa cât timp. Își vorbeau unul altuia în tăcere.

– N-o să mă părăsești niciodată, nu-i așa? șopti ea când se despărțiră.

El știa ce voia să spună și o sărută din nou.

– Am renunțat la Joc și nu a fost așa de important pentru mine. Ce s-a întâmplat cu Benjamin n-o să se întâmple niciodată cu mine. Niciodată. Eu rămân cu tine oriunde ai fi, Harriet!

– Când nepotul meu va fi destul de mare, își va lua domeniul înapoi.

– Până atunci vom avea Fonthill transformat într-o casă perfectă pentru o ducesă, zise el prompt.

– Nu o ducesă, șopti ea. Lady Strange.

El începu să o sărute din nou și se opri doar ca să spună lucruri caraghioase – cum aveau să fie împreună până la 85 de ani, când părul ei avea să fie alb ca zăpada, iar ea avea să fie o babă fără dinți.

Ea trebui să-l sărute ca să-l facă să tacă.

capitolul 41

Un capitol al revelațiilor – despre tați și bordeluri

O băgară amândoi pe Eugenia în pat doar ca să descopere un mieunat disperat care se auzea de sub plapumă. Pisoiul fu salvat și dus înapoi la mama lui. Apoi Harriet se gândi să mai ridice plapuma o dată și descoperi un accident nefericit în care fusese implicat pisoiul.

După ce veniră și plecară cameristele, Jem o răsuci spre perete pe coridor.

– Nu pot să fac asta fără tine, zise el cu voce răgușită.

– Ba da, poți și ai făcut-o, zise ea fără să pretindă că nu știa la ce se referea.

Se simțea de parcă putea să răspundă gândurilor lui nerostite tot restul vieții.

– Ești un tată minunat.

El clătină din cap.

– Am nevoie de tine. Nu mă gândesc la șobolani, la pipi de pisică și la turnuri care pot să cadă. Nu... Nu am fost un tată prea bun și cred că de asta nu știu ce să fac.

El nu mai putu să îi spună nimic, iar abia după miezul nopții, când stătea întins în pat, încă gâfâind, Harriet se propti într-un cot și se uită la el.

- Vreau să știu de ce ai fost așa de furios când m-ai găsit la grajduri cu Nick.

El închise ochii, dar ea avea o teamă îngrozitoare pe care voia să o exprime.

– Ți-a făcut rău cineva când erai băiat? întrebă ea încet.

El deschise ochii.

– Nu, slavă Domnului!

Ea așteptă.

– Dar s-ar fi putut întâmpla. Oricine cu o poveste sau o glumă era primit la noi în casă. Uneori, stăteau cu săptămânile, iar tatăl meu credea că era foarte distractiv. Noi eram cei norocoși, obișnuia el să spună.

– Ai locuit la Fonthill?

– Nu, locuiam în Lincolnshire. Unul dintre acei bărbați era un ticălos pe nume Sattaway. Sora mea avea 13 ani. Poate 12. Nu-mi amintesc.

– Oh, nu! strigă Harriet.

– A plecat după câteva săptămâni, dar era prea târziu. A născut un copil.

– Și apoi?

– Copilul a murit pentru că el i-a dat sifilis, o boală.

Harriet înghiți în sec. Jem nu mai spuse altceva.

– Și după asta a fost răpită de alt bărbat?

– Da.

– A murit curând după aceea? se aventură Harriet.

– Oh, nu! Nu e moartă.

Ea își puse capul pe pieptul lui, iar el continuă să o mângâie pe păr.

– Chiar s-ar putea să nu vrei să te măriți cu mine, zise el în cele din urmă. Și...

Ea își ridică privirea.

– M-ai lăsa să plec?

În ochii lui apăru un zâmbet.

– Aș fi de condamnat dacă îți fac asta.

Ea se rostogoli deasupra lui, de parcă ar fi fost o saltea.

– Tu ești totul pentru mine, Jem Strange. Să nu îndrăznești să mă mai alungi! Niciodată.

– Sora mea deține un mic bordel select în Belfast, Irlanda, comitatul Antrim. E foarte fericită sau cel puțin așa susține în scrisori. Bordelul se numește Pasărea de Noapte, adăugă el.

– Pasărea de Noapte!

– Îmi pare rău că am reacționat așa de rău când ai vorbit despre oaspeții mei ca despre păsări de noapte. Asta sunt, desigur.

Harriet rămase nemișcată, moment în care adevărul vieții lui Jem îi deveni limpede.

– Cum puteai să nu le primești? zise ea feroce. Nu am înțeles. Ești un om minunat, știi asta? Sunt mândră de tine.

El făcu o grimasă.

– Ce motiv ai să fii mândră de mine?

– Nu ai respins niciodată o femeie care îți amintea de sora ta, nu-i așa?

– Nu, zise el înghițind în sec.

– Tatăl tău mai trăiește?

– Nu ar fi drăguț dacă aș spune că a murit de vină parentală? Grimasa lui o făcu pe lui Harriet să lăcrimeze. A murit în urmă cu patru ani după ce a băut prea mult și a decis că trebuie să arate că poate merge pe zidul de piatră care înconjura grădina lui de legume din Bath. N-a putut.

Ea îl sărută din nou.

– Dar mi-am dat seama după ce ai plecat de la Fonthill că am creat locul ăla pentru el... El a fost cel care mi-a tot spus toată copilăria că o casă plină de femei ușoare, un bordel, este paradisul bărbatului.

– Ai creat o casă, dar nu ai profitat niciodată de pe urma acestor aspecte, zise Harriet încet.

– Nu mă simt confortabil să profit de femei care trebuie să-și ofere favorurile pentru următoarea masă.

Harriet își puse din nou capul pe pieptul lui și îi ascultă bătăile regulate ale inimii.

– Tot vom putea să ajutăm femei la ananghie, zise ea. În orice fel posibil. Doar poate nu la noi în casă.

– După ce ai plecat, mi-am dat seama că Fonthill devenise de fapt un bordel. Eu am un bordel. Eu care nu am intrat niciodată de bunăvoie într-un bordel, nu de când m-a obligat tatăl meu la vârsta de 13 ani.

– Fonthill nu e un bordel, zise Harriet.

– Dar e pe aproape, făcu el cu voce întunecată.

– Nu, deloc, zise ea ferm și se ridică pentru a se putea uita în ochii lui. Sora ta conduce un bordel. Tu nu. Tu ai avut o petrecere de casă minunată, exuberantă, la care ai invitat tot soiul de oameni, de la cercetători la femei. Și dacă unii dintre ei au încheiat prietenii sub acoperișul tău, tu nu ai profitat de asta. Ei au făcut-o.

El rămase tăcut.

– Jocul nu depindea de distracțiile feminine, zise ea blând.

– Sunt o afacere foarte proastă, Harriet, zise el. Ești sigură că vrei asta?

Ea nici măcar nu mai putea vorbi, atât de plină îi era inima.

– Tu ești, zise ea și înghiți în sec, al meu. În sufletul meu sunt o văduvă obositoare de la țară.

El se rostogoli așa de repede încât vorbele îi dispărură, înghițite de buzele lui.

– Tu ești Harriet a mea, cea mai inteligentă, cea mai amuzantă ființă din câte am cunoscut. Și, deși nu contează, ești singura femeie care a reușit să mă înnebunească complet de dorință cu frumusețea ei.

Ea nu se putu abține să nu îi zâmbească.

– Vrei și tu o listă similară?

El clătină din cap.

– Nu-mi pasă de toate astea. Dacă tu crezi...

Dar nu reuși să se exprime în cuvinte.

– Tu ești totul pentru mine, șopti ea cu lacrimi în ochi. Iubesc fiecare părticică din tine, de la ridurile din jurul ochilor la planurile tale arhitecturale nebunești, la generozitatea și dulceața ta. Ești un tată minunat, care nu și-a dezonorat tatăl alungând ideea lui despre paradis, dar a ținut-o pe Eugenia la căldură, în siguranță și iubită. Primești în casă fiecare femeie care are o viață ca a surorii tale și totuși nu profiți de ele. Cum aș putea să nu te iubesc, Jem?

Ea plânge, iar el o săruta. Dar avea și el ceva de spus, așa că o făcu să se oprească din plâns și să îl asculte.

– Benjamin a fost un prost, Harriet. Un prost. Nu am mai întâlnit o femeie cu veselia, frumusețea, senzualitatea ta. Dar ce iubesc cel mai mult este sentimentul tău profund de dreptate, judecata limpede care îți permite să vezi oamenii așa cum sunt, fie că sunt infractori sau proști ca mine, Villiers ori Nell...

Nu prea mai rămăsese altceva de spus.

Așa că vorbiră cu mâinile. Și cu buzele.

Și, în cele din urmă, cu cel mai mare dar dintre toate. Cu trupurile lor.

epilog

Brațele Eugeniei Strange începuseră să obosească. Fratele ei mai mic era mult mai greu decât părea. Se lăsase greu în brațele ei, pregătit să doarmă, deși nu părea să o facă. Era teribil de frustrant.

Și, într-adevăr, cum se oprea din mers, el deschidea ochii și îi zâmbea larg. Colin avea ochii căprui și catifelați ai mamei sale. Și, cum era îmbrăcat într-o cămășuță albastră, aveau o sclipire violet.

– Toate doamnele o să fie îndrăgostite de tine, îi spuse ea.

El oftă și inchise ochii.

– Ai dreptate, zise Eugenia. E un pic obositoare toată adorația asta.

Bunăoară, ea se întâmpla să știe că exact acum se aflau opt gentlemeni în salon. Povy își tot băga capul în cameră și ridica degetele ca să-i arate în tăcere numărul.

Dar ea nu cunoscuse un singur bărbat care să o poată lua de lângă Colin.

– De ce nu vrei să dormi? îi cântă ea. Oh, de ce nu vrei să dormi?

Ușa se deschise și ea se întoarse, crezând că era Povy, poate ridicând alte degete. Dar era *papa* al ei.

El arăta obosit, dar fericit. Eugenia avea senzația că draga și adorata ei mamă vitregă trebuie să fi profitat din plin de ora în care dispăruseră după prânz. Nu că ea observase unde plecaseră, desigur.

– Nici tu nu voiai niciodată să dormi, remarcă tatăl ei, intrând în cameră. Ai fost un copilaș îngrozitor.

Eugenia pufni.

– Și cum ai ști asta, Lord Strange? Având în vedere că în copilăria mea alergai prin casă după curtezane și bărbați maidanezi?

– Bărbați maidanezi? zise el. Haide, dă-mi mie copilul!

Colin își ridicase căpșorul și gângurea la auzul vocii tatălui său.

– Tocmai încercam să-l adorm, se plânse Eugenia și i-l întinse.

– Arăți foarte elegantă pentru camera copilului, făcu tatăl ei și o studie din cap până-n picioare. Rochie nouă? Și nu vreau să fiu indiscret, dar porți ceva pe dedesubt?

Eugenia își ridică nasul în vânt.

– Asta e cea mai grozavă creație a lui Madame Carême, *papa*, și te-aș ruga să nu o insulți. *Ori* să pui întrebări care nu te privesc.

Dar ea zâmbi spre rochia ei superbă de dimineață. Era făcută din cea mai fină tafta. Cădea drept de la sâni și apoi se aduna într-un volan fermecător la poale.

– Ei bine, du-te! zise *papa*. Domnii aceia de la parter nu sunt aici ca să mă vadă pe mine, să știi.

– Ar putea fi, zise Eugenia și își privi imaginea din oglindă.

Tatăl ei pufni.

– Le-ar plăcea să se dea bine pe lângă cel mai nou marchiz din Londra, zise ea.

Dar tatăl ei nu o asculta. El îi fredona lui Colin și îl legăna în brațe într-un fel pe care Eugenia aproape că și-l amintea.

Se duse la el și își puse capul pe umărul ei.

– Te iubesc, *papa*.

– Și eu pe tine, draga mea, zise el. Și eu pe tine.

Și apoi ieși pe ușă, știind exact de ce nu-i păsa de domnii aceia din salon. Pentru că nici unul nu era nici pe departe ca *papa* al ei, de asta.

Se întâlni cu Harriet pe coridor. Iubita și dulcea ei mamă vitregă nu arăta nici pe departe la fel de obosită

ca *papa* al ei. De fapt, ea avea acea strălucire care o făcu pe Eugenia să rânjească în sinea ei.

– Cred că *papa* va reuși să-l facă în sfârșit pe Colin să doarmă, șopti Eugenia. Eu nu am reușit. Tocmai voiam să renunț și să chem doica.

Harriet își flutură mâna spre salon.

– Acum sunt doisprezece acolo, șopti ea drept răspuns.

Eugenia oftă, dar se întoarse și coborî scările.

Harriet zâmbi, privind-o cum pleca. Copilul ei ciudat cu nasul mare se transformase în cea mai fermecătoare fată pe care o văzuse înalta societate debutând în ultimii ani. Ea avea toți gentlemenii eligibili la picioare, ba chiar și pe unii neeligibili, în genunchi dacă nu la picioare. Nu că i-ar fi păsat.

Jem ridică privirea din pătuțul în care tocmai îl pusese pe Colin.

– Ești un miracol, zise Harriet blând.

Colin scoase un mic sforăit și se întoarse.

Ea se uită în jos spre el.

– E așa de frumușel, nu-i așa?

Jem o prinse în brațe.

– Nu așa de frumos ca tine. Seamănă cu tatăl său. Deja văd că o să facă riduri la ochi.

Harriet îi dădu tandru părul din ochii râzători. Corpul ei încă era înfiorat de la plăcerea care și-o oferiseră unul altuia și știa că și el simțea asta.

– Îți amintești când te-am cunoscut? Am crezut că erai cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată și, cum sosisem în casa ta împreună cu Villiers, asta spune ceva.

– Primul meu gând a fost că, dacă Villiers avea vreo intenție să schimbe taberele și să te seducă, aveam să-l omor. Ar fi trebuit să știu din clipa aia. Niciodată nu m-a interesat unde își găseau bărbații plăcerea și dintr-odată eram ca un câine cu osul.

– Un os foarte ciudat, râse Harriet.

El o sărută.

– Trebuie să spun că mă bucur că ai renunțat la pantaloni.

– Nu a fost greu de îndată ce mi-am dat seama că tot ce învățasem în pantaloni aș putea să fac și în rochie.

– E adevărat, tu nu stai niciodată cuminte așa cum ar trebui să facă doamnele în timpul conversațiilor la cină.

– Nu, zise ea rânjind.

– Și ești cea mai epuizantă călăreață din cinci regiuni, deși nimeni nu știe că ducesa iese la apus îmbrăcată în mod scandalos în pantaloni.

– Hai să nu uităm faptul că te-am dovedit la ultimele două dueluri.

– Dar gata acum, șopti el cu mâna pe pântecul ei rotunjit. Fără călărie și săbii, Harriet.

– Nu pentru o vreme, zise ea și îi zâmbi.

– De unde crezi că a venit copilul ăsta? se întrebă el.

– De unde se obișnuiește.

El îi adora râsul.

– Dar am fost căsătoriți ani întregi fără să avem copii. Apoi Colin și acum... N-am crezut că pot.

Sub mâna lui se simțea un mic tremurat de viață.

– Nu obișnuiam să plâng înainte să te cunosc pe tine, nici măcar nu mi se umezeau ochii, zise el acuzator.

Ea îl sărută până când nu se mai simți sentimental, ci înfometat. Dar nu voia să o obosească pe Harriet, așa că nu duse sărutul spre concluzia firească.

– Povy mi-a spus că a sosit o scrisoare de la sora ta, zise Harriet. Cred că sora ta e fericită la Londra, nu crezi?

El aprobă din cap.

– Îi place să fie matroană la Magdalen House. Felul în care vorbește despre șeful Poliției metropolitane... Ce crezi, Harriet? E posibil?

Harriet rânji.

– Ar fi norocoasă dacă el nu o arestează. Scrisoarea de săptămâna trecută descria două tinere femei pe care le-a furat dintr-un bordel, din ce am putut înțelege.

– Ea nu e întotdeauna prudentă în privința propriei siguranțe.

– Mi-a spus că poartă un pumnal în fiecare cizmă, zise Harriet și își trecu mâna peste obrazul lui. Mă aștept ca și Eugenia să înceapă să poarte arme din clipă în clipă. O adoră pe sora ta, să știi.

El tăcu o clipă.

– Nu mi-aș fi imaginat viața noastră așa când ne-am întâlnit prima oară și erai în pantaloni.

Harriet se întinse. Corpul ei era plin de fericire. Sarcina nu o făcea nici morocănoasă și nici nu îi era rău. În schimb, cânta de fericire.

– Te-am ruinat. Acolo erai fericit ca un purice în salteaua reginei, înconjurat de concubine, curtezane și actrițe...

– Fără să am o relație cu vreuna dintre ele.

– Probabil mă așteptai pe mine, zise ea. Știi, cineva trebuie să poarte pantalonii în familie.

Ea se uită în sus spre el, dar el râdea.

În tăcere, desigur.

notă despre jocurile de cărţi, vicii la modă şi tribunale de familie

Acest roman începe cu o scenă din sala de judecată a judecătorului Truder. Judecătorul Truder nu a existat, dar au existat infractorii pedepsiţi la tribunalul său. Biata Loveday Billing s-a căsătorit de două ori cu doi bărbaţi (deşi au existat multe cazuri în care se făcea referire la şapte soţii sau soţi), dar a fost achitată, exact cum s-a întâmplat aici. Aranjamentul prin care Harriet a stabilit sentinţa era neobişnuit, dar nu neîntâlnit (deşi era puţin probabil ca o femeie să fie judecător). Zona rurală din Anglia era plină de mici jurisdicţii şi de tribunale ale căror proceduri nu urmau dictatele stabilite de guvernul englez, dar erau modelate după tradiţii locale, stabilite în funcţie de necesităţi.

La un moment dat, Jem spune că fiecare curte regală are un Joc precum cel condus de el – fie că are loc la curte, la o reşedinţă de la ţară sau într-o tavernă. Am inventat Jocul după ce am citit minunatul jurnal al lui Samuel Pepys. Pepys, care a trăit între 1633 şi 1703, a ţinut un jurnal, detaliind totul de la certuri cu soţia la pasiunea ei pentru rochiile cu dantelă, la aventurile lui cu diferite femei (detalii scrise codat), la variile poziţii ocupate în guvernul englez. Am fost fascinată de felul relaxat în care se făceau afacerile, adesea datorită unei întâlniri întâmplătoare sau la un joc de cărţi. La un moment dat, Pepys descrie cum regele a chemat un gentleman să joace cărţi cu el, iar acesta a pierdut 50 de şilingi, dar a zis că e mulţumit pentru că favoarea de a juca un joc de cărţi la nivel înalt merita pierderea a 50 de şilingi. Aşa s-a născut Jocul lui Jem.

Pepys a trăit până în perioada georgiană, dar moravurile din jurnalul său, în care domnii aveau în mod constant amante și doamnele amanți, erau la fel de întâlnite în epoca georgiană. Am putea să ne uităm și la alt jurnal pentru a vedea cum se derula viața unui gentleman în acea epocă. James Boswell, care a trăit între 1740 și 1795, la vârsta de 29 de ani detaliase deja seducerea a trei soții, a patru actrițe, a amantei lui Rousseau, a trei femei burgheze și a peste șaizeci de prostituate.

Să fii un gentleman de viță nobilă în perioada georgiană însemna să trăiești într-o vreme când adulterul era un viciu la modă, nu ceva rău. Lord Byron, un englez din epoca georgiană nebun și vicios, a scris: „Cea mai dulce amintire e sărutul primei iubiri".